

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

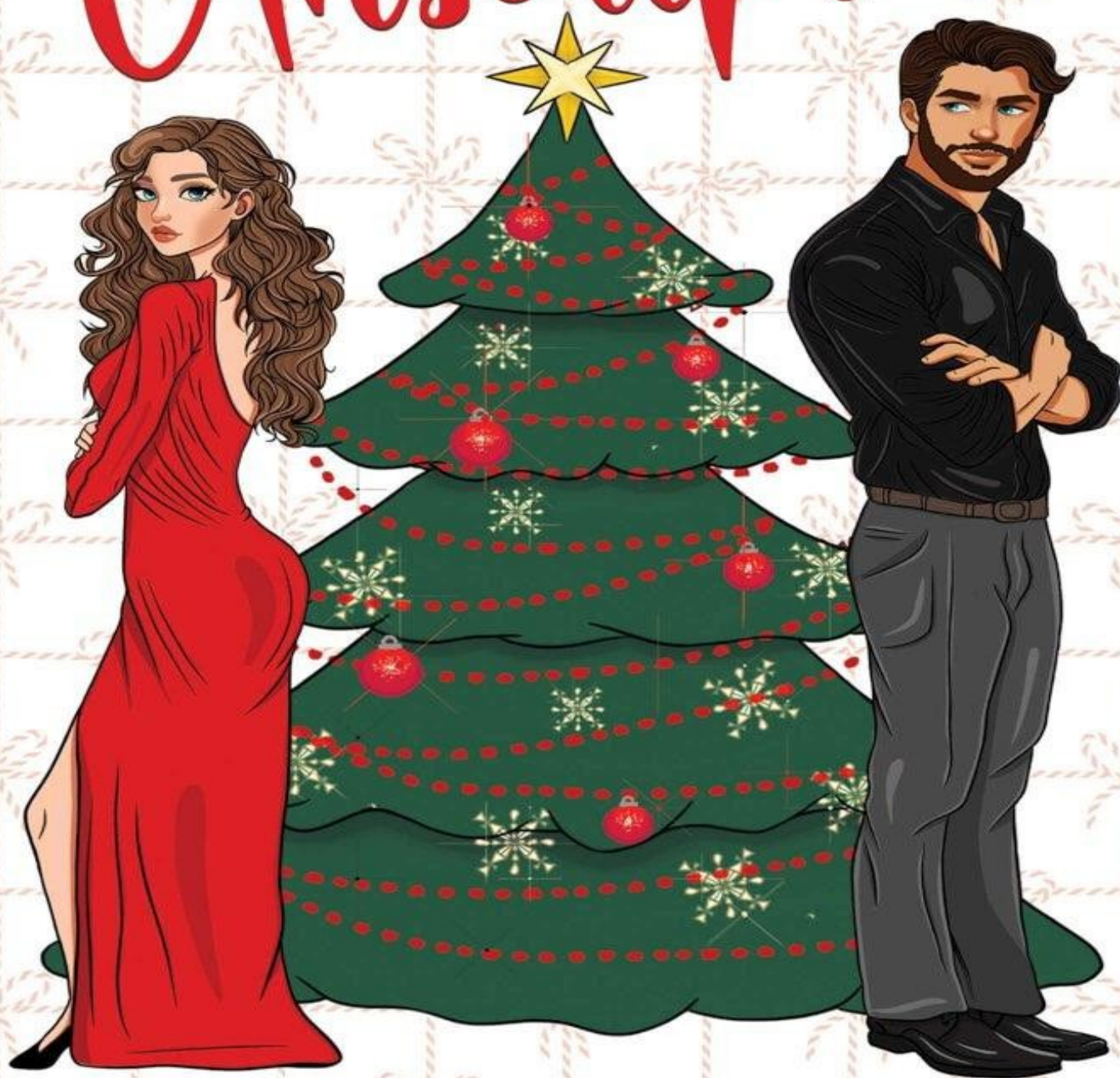
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HOLIDAY *Unscripted*

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

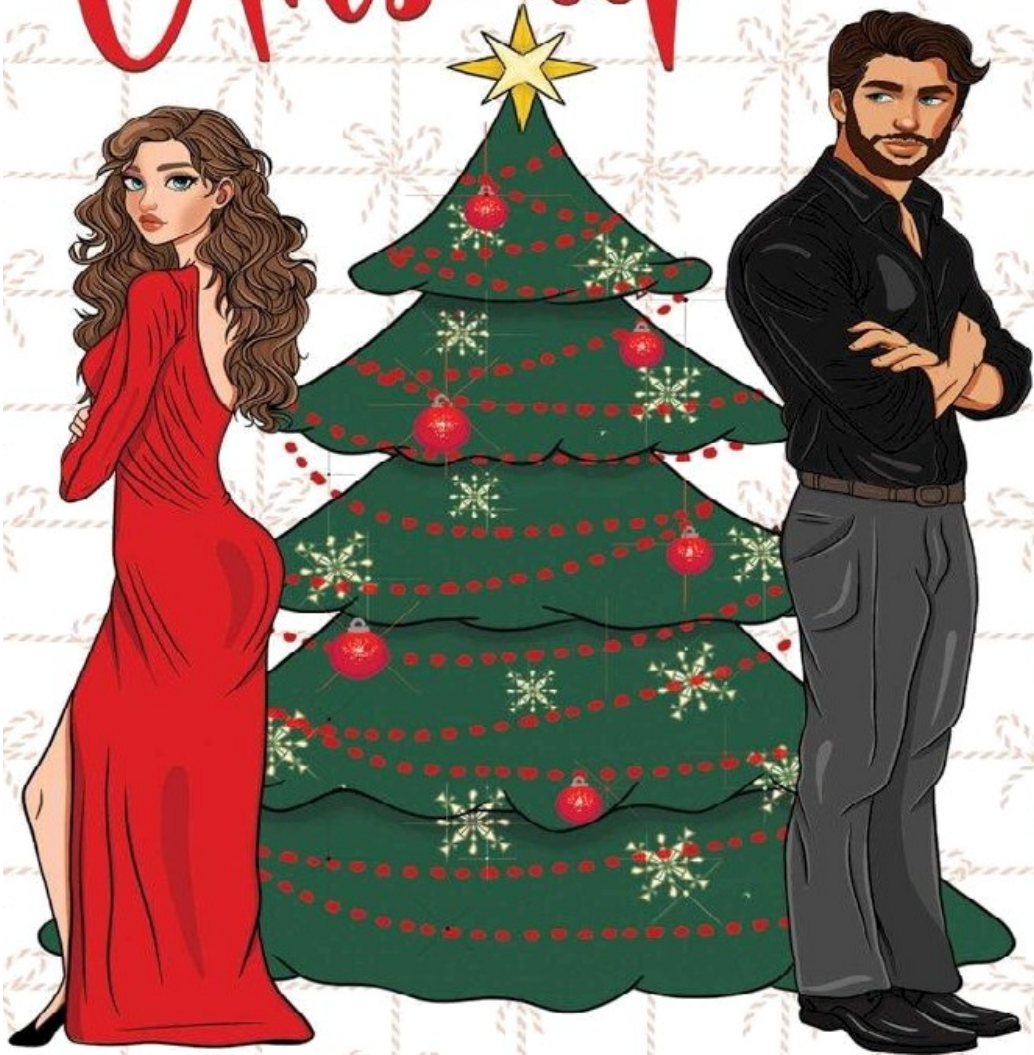
Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

HOLIDAY *Unscripted*

WALL STREET JOURNAL A#4 OUSA TODC YBESTSELLING AUTHOR

ATA HA I+IADISO

Telif hakkı © 2025 Natasha Madison. E-Kitap, Sesli ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, yazılı izin olmadan çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve herhangi bir gerçek kişi, olay veya yerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanımı, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, onunla ilişkili veya onun tarafından desteklenmemiştir.

tarafından yetkilendirilmemiştir, bunlarla ilişkili değildir

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: K.B. Barrett Designs

Düzenleme: Karen Hrdicka Barren Acres Editing

Düzenleme: [Emma Gilmore](#)

Düzeltilme: [Ashley Carey](#)

Düzeltilme: [Judy 's Proofreading](#)

İçindekiler

İthaf

1. [Elizabeth](#)
2. [Elizabeth](#)
3. [Elizabeth](#)
4. [Nate](#)
5. [Elizabeth](#)
6. [Nate](#)
7. [Elizabeth](#)
8. [Nate](#)
9. [Elizabeth](#)
10. [Nate](#)
11. [Elizabeth](#)
12. [Nate](#)
13. [Elizabeth](#)
14. [Nate](#)
15. [Elizabeth](#)
16. [Nate](#)
17. [Elizabeth](#)
18. [Nate](#)
19. [Elizabeth](#)
20. [Nate](#)
21. [Elizabeth](#)
22. [Nate](#)
23. [Elizabeth](#)
24. [Nate](#)
25. [Elizabeth](#)
26. [Nate](#)
27. [Elizabeth](#)
28. [Nate](#)

29. [Elizabeth](#)

30. [Nate](#)

31. [Elizabeth](#)

32. [Elizabeth](#)

33. [Nate](#)

[Elizabeth'in Ailesiyle Tanışın](#)

[Teşekkür](#)

[Natasha Madison hakkında](#)

[Natasha Madison'ın diğer](#)

[eserleri](#)

Holiday Unscripted Hakkında

BENİM İÇİN ONU BİR KEZ ÖP!

Elizabeth

Kardeşim evleniyordu.

Noel'de bile.

En çok nefret ettiğim bayram.

Bunun şimdiye kadarki en kötü sezon olmasının tüm nedenlerini

sıralayayım: Birincisi, bagajımın gelmemesi.

İkincisi, odamın aile üyeleri tarafından işgal edildiği için başka bir yerde

kalmam gerektiğinin söylenmesi.

Oh, ve şimdi de kardeşimin en iyi arkadaşının yanında kalmak zorunda kaldım.

Yedi yıl önce kalbimi kıran adam.

Nate

En iyi arkadaşım evleniyordu.

Onun adına mutluydum.

Ta ki onun kız kardeşine yedek yatak odamı teklif etmek zorunda kalana kadar.

Sorun olmazdı, iki hafta sonra başımdan gidecekti.

Ama Elizabeth'in sorunu, benim tüm sinir uçlarımı tetikliyor olmasıydı.

Beni en iyi şekilde sinirlendiriyor.

Tek yapmamız gereken düğünü ve tatili atlatmak.

Sonra yine gidecek.

Tabii, belki, sadece belki, onu elde etme isteğim gerçekleşirse.

Adanmışlık

Bu, Noel'den nefret eden ama yine de Hallmark filmlerini izlemeyi seven
herkese adanmıştır!

Kim olduğunuzu biliyorsunuz!

Ben de onlardan biriyim!

BÖLÜM 1

Elizabeth

YANI NOEL BU MU

2 Kasım

"*Demek Noel geldi.*" Doktorların dinlenme odasına girip radyodan gelen yumuşak müzik sesini duyduğumda gözlerimi devirdim.

"Ugh," diye homurdandım ve masada oturmuş kahvaltısını yaparken telefonunda gezinmekte olan iş arkadaşım Ty'a baktım. "Bunun için biraz erken değil mi?" Ne demek istediğimi anlamamış olabilir diye müziğin geldiği yeri işaret ettim.

"Kasım başında Noel müziği çalmak gayet normal," diyor, Avustralya aksanıyla "er" yerine "ah" diye telaffuz ederek. "Bu bir tür küresel kural."

"Bunu kim söyledi?" diye soruyorum, beyaz doktor önlüğümü çıkarıp dolabımı açarken. "Senin uydurduğun isimleri değil, gerçek isimlerini bilmek istiyorum."

"Toplum," diye cevaplar ve ben gözlerimi devirerek ceketimi asıp büyük çantamı alırım. "Eminim ki toplumun tamamıdır."

Çantayı omzuma asıyorum. "1 Aralık'a kadar ortak alanlarda Noel müziği çalınmaması kuralı koymalıyız. Ya da kaderi kıskırtmak istersek, Noel'den iki hafta önce diyelim. Bıkmayacağımız kadar yeterli bir süre."

"Cadılar Bayramı biter bitmez, her şey serbest." Bir çatal dolusu yumurta alıp ağzına atıyor.

"Dışarısı bu kadar sıcakken Noel'i nasıl düşünebilirsin? Noel denince akla kar ve soğuk gelir." Son yedi yıldır

yedi yıl Avustralya'da yaşıdıktan sonra, Noel kutlamalarının yaz aylarında yapılmasına hala alışamadım.

"O sadece filmlerde olur." Bana göz kırpmıyor ve eğer birlikte çalışmasaydık, belki, sadece belki, onunla çıkmayı düşünebilirdim. Ama bunu defalarca gördüm, hemşireler ve doktorlar birbirleriyle ilişki kuruyor ve ayrılık tüm bölümde hissediliyor. Bu çevre çok küçük. Bu yüzden, iş arkadaşlarımla asla ilişki kurmayacağım konusunda kendime katı bir kural koydum. Hemşire, doktor, işyerimde birden fazla göreceğim hiç kimseyle.

"Sen, Aralık ayının ikinci haftasında ağacını dikip Noel'den sonraki gün onu kaldıran türden bir insan mısın?"

"Pfft." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup başımı sallıyorum. "Sanki ben ağaç dikmişim gibi!" Kafamı sallıyorum. "Ben hayatın tadını çıkarmayı seven ve zamanıma değer veren biriyim, bu yüzden ağaç dikmeye bile kalkışmam," diyorum ona. "Ayrıca, son beş yıldır Noel'den önceki iki hafta boyunca sadece çalışıyorum ve sonra muhteşem bir ay tatil yapıyorum." Nefes veriyorum. "Sen de denemelisin."

"Noel'i seviyorum," diyor. "Ailemle Noel yemeği yiyememeyi hayal bile edemiyorum."

"Midem bulanıyor," diyorum ona, onunla dalga geçerek ve elimi karnıma koyarak. "Yorgunum, ben çıkacağım, sen kahvaltının tadını çıkar" — kaseyi işaret ediyorum — "ve Noel'in tadını çıkar." Çalan müziğin sesine ellerimi kaldırıyorum. "Sanırım kulaklarım yakında kanamaya başlayacak." Ellerimi kulaklarımın üzerine koyuyorum, bu da onu güldürüyor. Doktorlar odasından çıkarken hemşirelerin vardiya değişimini fark ediyorum.

Hemşire odasının hemen önünde asılı olan beyaz tahtaya, akşam 8'den sabah 8'e kadar olan vardiyada sorumlu başhemşire Gayle bakıyor. Onun yerine gelecek gündüz hemşiresine tüm notları yazdığından emin oluyor. "Ben gidiyorum," diyorum Gayle'e ve o omzunun üzerinden bana bakıyor. Siyah önlüğünün her yerinde renkli yara bantları var.

"Bu akşam görüşürüz," diye cevaplar ve ben başımı sallıyorum.

"Hazırlıklı olabilmen için" — elindeki kağıdı bana doğru uzatır — "Noel önlüğüm çıkıyor."

İnlerim. "Bunu insan kaynaklarına bildirmem gerekebilir," diye durup ona söylerim ve o bana sırtarak bakar. "Bu koşullarda çalışabilir miyim bilmiyorum."

"Sadece önceden haber veriyorum ki kendini uygun şekilde hazırlayabilesin."

"Hemen eve gidip Grinch renginde önlükler alacağım."

Başını geriye atar ve kahkaha atar, açık sarı bob saçları hafifçe sallanır. "Bu sümük gibi görünecek," der. "Kesinlikle tavsiye etmiyorum." Gülümser. "Ama bu günlerde havalı çocuklar ne giyiyor bilmiyorum. Sen bilirsin."

"Harika," diye mırıldanıyorum, acil servisin sallanan kapılarından çıkıp hastanenin ön tarafına doğru yürüyorum. On iki saatlik vardiyamın ardından dışarı çıktığımda, sabahın koşuşturmacası insanları hastaneye getiriyor. Acil servisin gece vardiyasında karanlıkta çılgınca geçen bir gecenin ardından, parlak ve sıcak güneşin altına çıkmak gibisi yoktur. Personelin park ettiği otoparkın kenarına doğru yürürken gözlerimi biraz kısıyorum.

Büyük çantamı karıştırıp, eşyaları bir kenara atarak anahtarlarımı bulur ve kapıyı açarak içeri girerim. Arabayı çalıştırır ve park yerinden çıkarken camları indiririm. Kapalı bariyerin önünde durup park kartımı okuturum ve geçebilmek için bariyerin açılmasını beklerim.

Otoparktan çıkıp radyoyu açıyorum ve eve giderken Noel şarkıları olmayan şarkıları dinliyorum. Uzun bir gece vardiyasından sonra, daireme gitmeye hazırım. Apartman komplekse varıyorum, bana ayrılan yere park ediyorum ve camın açılmasını bekliyorum. Çantamı alıp kapıma çıkan merdivenlere doğru yürüyorum. Merdivenler her iki tarafa da açılıyor, her katta iki daire var, her birim dört katlı. İki kat merdiven çıkıp nihayet eve varıyorum. Kapının önündeki halı, kardeşim Jack ve eşi Evie'nin Yeni Zelanda'ya giderken bir hafta benimle kalmak için geldiklerinde bana hediye ettikleri bir şey. Jack ve Evie, kanser tedavisi için aynı anda hastanede yatarken tanışmışlar. Çok iyi arkadaş olmuşlar; hatta birbirlerine takma isimler bile takmışlar, Jack'e Jumping Jack, Evie'ye ise Easy Evie diyorlarmış, çünkü o çok

mutlu etmek kolaydı. Jack, babamızın tedaviyi karşılayabilmesi nedeniyle şanslıydı. Evie'nin ailesi o kadar şanslı değildi, ama babam onun da tedavi olmasını sağladı. İkisi de on altı yaşına geldiklerinde, babamızın Evie'nin tedavisini karşılayabilmesini sağladığını öğrendiler. O andan itibaren ikisi birbirlerine daha da bağlandılar. Sonra en iyi arkadaşlık aşamasını hızla geçtiler ve sonunda duygularına teslim oldular. Evie ve Jack altı yıl önce evlendiler ve ilk çocuklarını evlat edinmeyi düşünüyorlar.

***Hoş geldiniz denebilir, kim olduğunuza ve ne kadar kalmayı planladığınıza bağlı olarak.
kalmayı planladığınıza bağlı.***

Kapı panelindeki şifremi girip kilidin açılmasını bekledikten sonra kolu çevirip içeri girdim. Perdeler, on üç saat önce çıktığımdan beri hala kapalıydı. Çantamı kapının önüne bıraktım ve spor ayakkabılarımı çıkardım.

Oturma odasına doğru ilerleyip, mutfığa girmeden önce panjurları açıyorum ve masanın yanındaki pencerede de aynısını yapıyorum. Dairenin arka tarafına, odamın olduğu yere doğru yürüyüp, doğrudan duşa giriyorum. Cam kapıyı açıp, önlüğümü çıkarmadan önce suyu açıyorum.

Başımı geriye yaslayıp suyun ensemenden aşağı akmasını sağlarken, sıcak suyun beni yıkamasını bekliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yorgunluk beni sarıyor. Çıkıp bir havlu alıyorum, saçlarımı havluyla sarıp beyaz bornozumu giyiyorum.

Çekmeceli dolaba gidip bir çift boxer şort ve bir tişört alıyorum, sonra mutfığa dönüp buzdolabını açıyorum. Ne yiyeceğime karar vermeye çalışırken, buzdolabındaki eşyaları kenara çekiyorum. Bazıları için kahvaltı, benim için akşam yemeği. Sabah 4'te hastalar arasında yediğim son protein barının etkisi yaklaşık otuz dakika önce geçti. Aç ve yorgunum, bu yüzden en hızlı ısınacak şeyi yiyeceğim.

Hafta boyunca çalışırken genellikle sipariş ettiğim hazır yemeklerden birini çıkarır ve fırına doğru dönerek fırını çalıştırırım.

Yemeği fırına koyar koymaz, saçımı taramak için banyoya doğru yönelirken, kapının yanından telefon çalar. Çantamı alıp bir anlığına gözlerimi kapatarak kapıya doğru yürürüm
acil bir durum için hastaneden aranmadığımı umuyorum. Telefonu

Elimde çevirince, annemin FaceTime ile aradığını görüyorum.

Gülümseyerek yeşil düğmeyi yana kaydırıyorum ve yüzü ekranı doldurana kadar bekliyorum. "O yaşıyor!" diye omzunun üzerinden bağılıyor ve ben ona gözlerimi deviriyorum.

"Son bir haftadır neredeydi, Elizabeth?" Babam Zack'in evin içinden bir yerden bağırdığını duyuyorum.

"Baban bilmek istiyor," diye başlıyor, sanki odanın diğer ucundan bağırışını duymamışım gibi. Onu mutfakta otururken görüyorum, odadaki tüm ışıklar açık.

"Evet." Gülerek cevap veriyorum. "Onu duydum. Çalışıyordum. Ayrıca, saat farkı nedeniyle, seni aramak için telefonu kaldırdığımda, orada gece yarısı oluyordu."

"Bize daha yakın yaşasaydın böyle bir şey olmazdı." Annem bana gülümser. "Hatta yan yana çalışabilirdik."

Derin bir nefes alıyorum, annem New York'taki çocuk hastanesindeki onkoloji bölümünün başkanı. Orada, uzun zaman önce, kanserle mücadele eden ağabeyim Jack'i hastaneye getirdiğinde babamla tanışmış. Annem ona deneysel bir ilaç vermiş; babam onu kurtarmak için her şeyi yapardı. İlacın işe yaradığı ve babamın iyileştiği için her gün şükrediyoruz.

Sonunda, o da aynı zamanda babama aşık oldu. O da o zamanlar amcam Max ile hokey oynuyordu. Şimdi ikisi de emekli oldukları için, babam Horton Vakfı'nın başına geçti. Bu vakıf, Amerika'daki birkaç çocuk hastanesine yardım ediyor. Babam ise, teyzem Allison'ın ailesine nesillerdir ait olan spor salonunu işletiyor. NHL'de oynayan kuzenlerimin çoğu yazın form tutmak için buraya geliyor. Ya da bir sakatlıktan dolayı rehabilitasyon yapıyorlarsa, forma girmek için ona giderler. "Anne, bu konuşmayı her ay yapıyoruz." Telefonu banyodaki tezgahın üzerine bırakıp, sarı çizgilerle süslenmiş uzun, açık kahverengi saçlarımdan havluyu çekiyorum. Saç kremini elime alıp, püskürtmeye başlıyorum. "Avustralya'da yaşamayı seviyorum."

"Ama biz senin burada yaşamayı isteriz," diye ısrar ediyor ve ben gülüyorum.

"Anlaşıldı," diyorum ona. "Bu telefon görüşmesinin sebebi bu mu?" Saç kremini yerine koyup saçımı taramaya başlıyorum.

"Genelde bu telefon görüşmesi pazar günü yapılır. Aile yemeğini yedikten sonra beni arayıp özlediğini ve bensiz aynı olmadığını söylersin."

"Neredeyse Pazar oldu," diye cevaplar ve ben burun kıvrırım.

"Burada tam anlamıyla Salı, yani benim geleceğe geldiğimi bildiğin için senin orada Pazartesi." Ona bakıyorum. "Kötü bir şey olmadı, yani hepiniz hala güvendesiniz."

"Çok komik," diye alaycı bir şekilde karşılık verir. "Neyse, seni hatırlatmak için arıyordum..." Onu dinlerken hareket etmeyi bırakırım, muhtemelen bana en az beş kez hatırlattığı bir şeyi söyleyeceğini bilirim, ama o söylediği anda, büyük olasılıkla unutmuşumdur. "... uçak biletinizi almanız gerektiğini."

Elimle alnıma vuruyorum. "Kahretsin," diye küfrediyorum, "iş yerinde bir post-it'e yazmıştım, ama galiba attım."

"Kardeşin evleniyor," diye homurdanır, "ve sen unuttun!" Son kısmı çığlık atarak söyler.

"Yani, düğüne katılmayacağımdan değil." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Ya da Amerika'ya giden uçak yok değil."

"Elizabeth Parker Morrow." Tam adımlı kullanıyor, bu da bana ya bana çok kızgın olduğunu ya da aklını kaçırmak üzere olduğunu gösteriyor. Aslında, aklını kaçırmak üzereyken adımlı dişlerini sıkarak söylüyor, bu yüzden sanırım ben iyiyim... sayılır.

"Başlıyoruz," diye inliyorum. "Anne," diye yumuşak bir sesle söylüyorum, "Hemen internete gireceğim." Saçımı elimle tutup yukarı doğru kıvrıp başımın arkasına tutturuyorum. "Ve bileti alacağım."

"Zahmet etme," diye homurdanır, "biletini çoktan aldım." Ona gülümserim. "Bana sırtmaya cüret etme, genç bayan."

"Gülümsüyorum çünkü altı haftadan az bir süre sonra seni göreceğim için mutluyum," diyorum ona. "Noel'i seninle geçireceğim için çok heyecanlıyım." Ellerimi kaldırıp zıplıyorum. "Yaşasın, Noel."

"Zack," annem babama seslenir, "gel de kızınla konuş."

"Anne," diye sesleniyorum, "sen en iyisisin." Küçük adanın ortasında dirseklerime yaslanıp babamın telefona gelmesini bekliyorum.

"Al." Telefonu ona uzatır. "O tam olarak senin gibi."

Babam gülüyor ve annemin yanındaki kanepeye oturup ona sarılmak için eğildiğini görüyorum. "Hey, bu benim en sevdiğim kızım değil mi?"

"Um, ben senin tek kızınım," diye hatırlatırım. "Tabii kapıya biri gelip, ding-dong, bilmediğin uzun zamandır kayıp bir kızın olduğu ortaya çıkmazsa. Bu konuşma ne kadar garip olurdu?" Nefesini tutar. "Sakin deneme, sen eskiden çok yakışıklı bir adamdın ve profesyonel sporcuydun. Tanrı bilir o şeyi nereye koymuşsundur." Aniden sahte bir öğürme taklidi yaparım.

"Neden onunla konuşuyorum ki?" Babam, şu anda dudağını ısırmakta olan anneme bakar. "Sana sadece biletini al ve ona e-posta gönder demiştim, ama hayır, onu aramak istedin ve şimdi bu hale geldi."

Gülüyorum. "Ben de seni seviyorum baba," diyorum ve o bana yan gözle bakıyor. "Ama evet, ayrıntıları bana gönder. İzin alacağım. Umarım izin alabilirim."

"Kardeşin evleniyor!" diye bağırır annem. "Oğlum evleniyor. Onu kaybedeceğim için zaten çok üzgünüm, sen de hiç yardımcı olmuyorsun."

"Tamam, sakın olalım ve sanki savaşa gidiyormuş gibi konuşmayalım. Evleniyor ve bir sokak ötedeki bir ev satın aldılar. Bence sorun olmayacak."

"Doğru. Kalbimi kıran tek kişi sensin."

Fırın bip sesi çıkardığında "Tamam" diyorum. "İzin alacağım. Uçağa bineceğim ve düğünü sorunsuz geçecek." Telefona gülümsüyorum. "Şimdi kapatmam lazım, yemek yiyip yatmam lazım. Seni seviyorum. Seni görmek her zaman güzel." Öpücük gönderiyorum ve telefonu kapatıyorum, hemen ardından mesaj geliyor.

Anne: Hemen hastaneye izin almak için mesaj at.

Gözlerimi deviriyorum ama tatil için rotasyonu hazırlıyorum. Adımı çıkarıp, yakında evlenecek çiftin planladığı çılgın düğün etkinlikleri için üç hafta izin alıyorum ve kardeşimin evleneceğini belirten bir not bırakıyorum. Buzdolabına gidip şarap şişesini çıkarıyorum ve kendime bir kadeh dolduruyorum. "Her şey

Her Şey yoluna girecek," diyorum kendime bir yudum almadan 6nce.
"Demek Noel geldi."

BÖLÜM 2

Elizabeth

NOEL GİBİ GÖRÜNMEYE BAŞLADI

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum Gayle'e, hemşire odasının etrafında dolaşırken, bilgisayara gidip muayene odalarından birinde az önce tedavi ettiğim hastanın adını ararken.

"Üç tane daha var," diyor ve saate bakıyorum, saat neredeyse sekiz olmuş, bugün yine geç kalacağım. Tatillerde bu yeni bir şey değil. Bu dönemde acil servise gelenlerin sayısı "tatil yoğunluğu" olarak adlandırılıyor.

"Ne bekliyoruz?" diye soruyorum ona, az önce muayene ettiğim ve kendi Noel ağacını keserken elinden kayan lanet olası testereyle kendini kesen hastanın notlarını doldururken.

"İkisi kemik kırığı var," diyor. "Sonuncusunda, iki kız kardeş tartışıyorlardı ve biri son kurabiyeleri aldığı anda diğerinin yüzüne yumruk attı." Gayle'i görünce başımı çeviriyorum. Elinde bir kağıt tutuyor ve beyaz tahtada çalışıyor, sırtlıyor. Bugünkü önlüğünün her yerinde Noel Babalar var. Benimki tamamen siyah olanın aksine, parlak ve neşeli. Aslında sümük yeşili olanları giymeyi denedim, ama o kadar parlaktılar ki kendimi ciddiye alamadım.

"Tatil neşesi öldü diyen kim?" Notlarımı tamamlayıp başka bir muayene odasına gitmek için ayağa kalkarken kıkırdayarak söylüyorum.

Telefon arka cebimde titriyor ama hastayı selamlarken onu görmezden geliyorum. "Merhaba." Hastane yatağında yatan adama gülümsüyorum. "Ben Dr. Morrow."

Bir saat sonra nöbet odasının kapısını açıyorum ve boynumdaki ağrıyı gidermek için başımı sağa sola sallıyorum. Noel gibi görünüyor.

buraya kusmuş. Odanın köşesinde, daha iyi günler görmüş gibi görünen bir Noel ağacı var ve tam karşısında, üzerinde mavi ve sarı renkli "Mutlu Hanuka" yazan bir menorah duruyor. "Hey," diyor Ty, beyaz önlüğünü omuzlarına geçirip dolabına uzanarak dolabından stetoskopunu çıkarıp boynuna takıyor. "İşte orada" diyor bana sırıtarak, "acil servisin Grinch'i."

Elimi kaldırıp ona orta parmak gösteririm. "Son on dört gündür aralıksız on iki ila on dört saatlik vardiyalarda çalışıyorum," diye açıklıyorum ona, "kardeşimin düğünü için aldığım üç haftalık izni telafi etmek için."

Dolabına uzanıp küçük bir kutu çıkarır. "Bunları sana yaptım." Üzerinde HO HO HO yazan kırmızı kutuyu bana uzatır.

"Nedir bu?" diye soruyorum, kapağını açıp içindeki Noel kurabiyelerini görüyorum. "Bunlar ev yapımı mı?" Bir tanesini alıp ısıyorum.

"Evet." Gülümser. "Pişirmeyi seviyorum, beni rahatlatıyor."

"Bunlar gerçekten çok lezzetli," diye iltifat ettim, bir tanesini bırakıp üzerine beyaz toz serpilmiş çikolatalı kurabiyeye benzeyen bir tanesini aldım. "Etkilendim."

"Bu bir aile tarifi," diyor. "Ne zaman gidiyorsun?"

"İki gün," diyorum ona, kurabiyenin geri kalanını kutuya geri koyarak, birazdan kanepede otururken yemeye.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ailemi seviyorum, gerçekten," diyorum ve o gülüyor, "ama bazen biraz bunaltıcı olabiliyorlar, bir de annem bir anne canavarına dönüşüp çıldırmaya başladı. Kardeşim herkesin mutlu olmasını sağlamaya çalışıyor. Müstakbel gelini sürekli kimsenin gerçekten merak etmediği güncelleme videoları paylaşıyor. Gelin nedimesi sohbetini susturdum çünkü sadece ne zaman gelmem gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Noel arifesinde bir düğün, hem de," diye alay ediyor, ben dolabımı açıp kurabiye kutusunu çantama atarken, "ölmek üzeresin herhalde."

"Düğünle ilgili tek bildiğim şey," diyorum ona, "elbisemin rengi. Parlak kırmızı, yeşil değil - Tanrıya şükür

ve açık bar olacağı." Bana gülüyor. "Ve tüm ailemi göreceğim. Yani üçünden ikisini sevmek fena değil."

"Hangisini sevmediğini sormaya korkuyorum." Dolabını kapatıp bana başını sallar. "Fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hemen sosyal medyada paylaşacağım," diye şaka yapıyorum

"Sosyal medyada en son paylaştığın şey iki yıl önceydi ve kuzenlerinle birlikte plajda çekilmiş bir fotoğrafı."

"Meşguldüm." Boynumdan stetoskopumu çıkarıp ceketimin cebine koyuyorum ve o kapıyı açıp beni yalnız bırakırken omuz silkip çıkıyorum. Noel müziği köşedeki küçük hoparlörden yumuşak bir şekilde çalıyor ve beni delirtmek için bir yerde döngüde çalınıp çalınmadığını merak ediyorum. Vardiyam bittiğinde, kapıdan çıkıyorum. Bazıları oturup dinlenmeyi sever, bazıları burada duş bile alır, ama ben her zaman mümkün olduğunca çabuk eve gitmeye hazırım.

Gayle de aynı anda çıkıyor. Bir elinde öğle yemeği kutusu, diğer elinde çantası var. Acil servisten çıkıp güneşin altına giriyoruz. "Bugün sıcak olacak," diyor. "Akşam görüşürüz."

"İki gün daha benimle kal, Gayle," diyorum ona, "sonra bensiz ne yapacaksın?"

"Susma denilmeden Noel şarkıları söylemenin tadını çıkaracağım." Bana yan gözle bakar ve ben arabama doğru yürürken gülerim. Direksiyona geçer geçmez telefon çalar.

"Günaydın anne," Bluetooth'a bağlanınca selam veriyorum. "Yatakta olman gerekmez mi, ya da bilmiyorum, dinlenmen gerekmez mi?"

"Düğün için hala yapılacak çok iş var." Benim alaycı sözlerimi görmezden geliyor. "Neyse, valizini hazırladın mı?"

"Anne, iki gün sonra gidiyorum," diyorum, "bu yarınki bir sorun, ya da gidiş gününe kadar erteleyebilir miyim sorununun cevabı."

"Neden son dakikaya kadar bekliyorsun?"

"Anne." Kartımı okutup mahallenin açılmasını bekliyorum. "Eve geliyorum, bir şey unutursam, oradan alabilirim."

"Ugh," diye homurdanır, "neyse. Yarın akşam seni arayıp

"

"Ya da üç gün sonra görüşmeye ne dersin?"

"Her neyse," diye tekrarlar ve telefonu yüzüme kapatır.

Kardeşim Joshua'nın numarasını arıyorum ve bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor. "Anneme ne yapıyorsun?" diye soruyorum ve o gülüyor.

"Sanki evlenen ilk çocuğu benimmiş gibi davranıyor. Jack evlendiğinde hiç sorun etmemişti."

"Hayır, öyle değildi," diye terslerim. "Yaklaşık bir ay boyunca ağladı. Alt göz kapaklarına buz küpleri koymak zorunda kaldı ve biz de onunla dalga geçtik, hatırlamıyor musun? Bir kez daha onunla dalga geçersen, güneşin parlamadığı bir yere tekme atacağını ve senin de kendi buz küplerine ihtiyacın olacağını söyledi."

"Ah evet." Derin kahkahası telefonu doldurur. "Ona ne olacaksa olacak dedim."

"Anneme söylenebilecek en kötü şey bu," diye ona sertçe çıkıştı. "Sanki onu tanıımıyormuşsun gibi."

"Sadece onun stres yapmasını istemiyorum. Stres yapmamak yerine, çok fazla stres yapıyor ve bu da beni strese sokuyor. Macy'yi strese sokuyor" — nişanlısının adını söylüyor — "ve annem Jack'i arıyor, şimdi o bana geliyor ve ben babama gidiyorum. Bu bir kısır döngü."

"Ve insanlar neden dünyanın öbür ucunda yaşadığımı bilmek istiyorlar."

"Yarın onunla brunch yapacağız ve ona biraz rahatlamasını söyleyeceğiz." Bunu söylediğinde gülerek burnumu çekiyorum.

"Lütfen bunu videoya çekebilir misin? Annemin kulaklarından buhar çıktığını hiç görmedim. Efsane gibi bir şey olduğunu duymuştum ama hiç canlı görmedim."

"Gerçekten çıldıracağını mı düşünüyorsun?"

"Sence çıldırmayacak mı?" Gülerek soruyorum. "Bu amatörce bir hareket. Bebeği evleniyor."

"Birincisi, ailenin bebeği ben değilim, sensin. İkincisi, ben ölmüyorum," diye açıklıyor. "Her neyse, Macy'yi sakinleştirmem lazım çünkü bütün gece bir şişe şarap içti."

"Belki de fikrini değiştirmiştir," diye şaka yapıyorum ve o bana homurdanıyor. "Görüşürüz," diyorum ve eve giderken telefonu kapatıyorum.

İki gün çabucak geçer ve sabah 4'te uyanıp, havaalanına gitmek için ayrılmadan önce valizlerimi hazırlarım. Uzun süreli otoparka park ederim. Kayıtlı valizimi alıp, el bagajımı üstüne koyarım ve yavaşça havaalanına doğru yürürüm.

Noel'den bir hafta önce sabah saat 6'da havaalanının sakin olmasını neden beklediğimi bilmiyorum, ama bu benim hatam. İçeri adımımı attığım anda, tamamen yanıldığımı anlıyorum ve tatil kalabalığının kaosu beni vuruyor. İnsanlar Noel şapkaları ve kazakları giyerken, ben yoga pantolonu ve tişört giyiyorum. Kontuara doğru ilerliyorum ve bir kuyruğun başka bir kuyruğun etrafını sardığını görüyorum.

Çocukların ağlama sesleri ve hoparlörlerden çalan "It's Beginning to Look a Lot Like Christmas" şarkısı, insanlar güvenlik kontrolüne ulaşmaya çalışırken zaten gürültülü olan ortama daha da gürültü katıyor. Kontuara ulaşip çantamı teslim ediyorum. "Zamanınız daralıyor olabilir," diyor kız, sallanan Noel ağacı küpeleri ve Noel Baba şapkasıyla.

Öncelikli etiketli çantamın konveyör bandında sıkışıp kaldığını izlerken ona gülümsüyorum. "Bir şekilde tatilcilerin yoğunluğundan kaçabileceğimi düşünmüştüm."

Bana gülümsüyor, bu gülümseme, hastalara rahatsızlıklarının tedavisi konusunda Google'ı dinlememeleri gerektiğini söylemek istediğimden bazen onlara gösterdiğim gülümseme.

Bilgisayarında bir şeyler yazıyor. "Uçağınız 60 numaralı kapıdan kalkacak." Yazmaya devam ediyor. "Bekleme salonu mevcut, ama ne kadar zamanınız olacağını bilmiyorum."

"Sorun değil," diyorum gergin bir şekilde, etrafa bakınıp güvenlik kontrolü için bekleyen kuyruğun gittikçe uzadığını görüyorum.

"Her şey hazır." Sonunda bana kağıt biniş kartımı uzatıyor, ama ben onu telefonumda saklıyorum. "Bagaj etiketiniz arkada." Ona başımı sallıyorum. "İyi yolculuklar ve mutlu tatiller."

"Teşekkürler. Mutlu tatiller," diye mırıldanıyorum, el bagajımı alıp omzuma asarak kapıya doğru yürüyorum. Havaalanındaki kaosu fotoğraflayıp anneme gönderiyorum.

Ben: Kartal havaalanında.

Fotoğrafı gönderiyorum ve annem hemen gülümseyen bir fotoğrafını gönderiyor.

Anne: Kızım eve geliyor. Noel'de tüm çocuklarım bir arada olacak. Kalbim mutlulukla dolu.

Ben: Kes şunu.

Anne: Tamam, peki, ama ağlamayacağıma dair söz veremem.

Ağlayacağı
m.

Ben: Beni yanlışlıkla aktarmalı uçağımı kaçırp Ariella ile Los Angeles'ta kalmaya zorlama.

Anne: Şaka sana, o düğün için burada olacak.

gelin.

Telefonumu kaldırıp güvenlik kontrolüne doğru yöneldim, bu da bir saatten fazla sürdü ve uçağı yakalamak için koşmak zorunda kaldım. Uçağı binen son kişilerden biriyim ve check-in yaparken kontuarda bulunan kız, şimdi bir şekilde burada bana sataşmak için bekliyor. "Bu yüzden uçuştan üç saat önce burada olmanızı istiyoruz." Elini uzatıp biniş kartımı alıyor ve kartın sesli uyarısı ile ters çevirerek uçağı binmeme izin veriyor. "İyi uçuşlar."

"Teşekkürler." Kağıdı alıp rampadan uçağı doğru ilerliyorum, annemin bana ders vermek ve uçağın arkasında oturmamı sağlamak yerine bir koltuk ayırdığı için minnettarım. Yerime yerleşirken çantamı koltuğumun yanına koyuyorum. Uçak kalkışa geçtiğinde, rahatlamaya hazırım. On üç saatlik uçuş, çoğu zaman uyuduğum ve sadece yemek için uyandığım için çabucak geçiyor. Los Angeles'a indiğimizde, bizi bekleyen bir kapı görevlisi yok. Sabah 6:00'da vardık ve birini bulana kadar kırk beş dakikadan fazla bekledik. Kilit ya da her neyse, bir sorun vardı. Bağlantı uçuşuna yetişmek için tekrar koşmam gerekiyor. Global Entry üyeliğim olduğu için gümrük işlemleri benim için çok kolay geçiyor, ama nihayet oturduğumda anneme mesaj atacak vaktim bile olmuyor, yine uçaktaki son yolcularından biriyim.

Son on beş saattir seyahat ettikten sonra, kendimi iğrenç hissetmeye başladım. Uçağın havası bana çok geliyor. Son altı saatlik uçuş, tüm yolculuğun en uzun kısmı. Ekranı izleyip duruyorum ve

her seferinde sanki orada sıkışıp kalmışız gibi hissediyorum. Her dakika bir saat gibi geliyor ve sonunda eve varıp yolculuğun yorgunluğunu atmak için sabırsızlanıyorum. New York'a iniş yapıyoruz ve dışarı baktığımda kar görüyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Üzerimdeki süveteri bakıyorum ve annemin bana bir ceket getirmiş olmasını umuyorum.

Uçaktan ilk inenlerden biriym ve çıkışa ve bagaj alım yerine doğru yürürken gülümsüyorum. Beni aşağıya götüren yürüyen merdivene basarken, sonunda annemi göreceğim için aniden heyecanlanarak zıplıyorum. Yürüyen merdivenin aşağı inmesini beklemek, sanki seksen dört yıl geçiyormuş gibi geliyor ve sonunda, ailelerini bekleyen insanları görebiliyorum. Onu aramak için sağa sola bakıyorum.

Sonunda yürüyen merdivenden inip bagaj karuseline doğru yürüyorum ve çantalarımı bekliyorum. Telefonum uçak modundan çıkıp sinyal almaya başladığında etrafa bakıyorum. Sinyal çubuklarının birkaç tane görünmesini bekledikten sonra annemi arıyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum. İki kez çaldıktan sonra cevap verdiğinde onu kalabalığın içinde görebilecek miyim diye etrafa bakıyorum. "Cidden," diye söyleniyorum, onun arabada olmadığını ve havaalanında duyduğum gürültünün aynısını duyduğunu duyunca, "biletimi alabiliyorsun, ama sonra beni almaya gelmeyi unutuyorsun?"

"Aman Tanrım, çoktan indin mi?" Onun telaşlı sesini duyuyorum ve ardından interkomdan gelen sesler geliyor.

"Evet, ben buradayım ama sen değilsin. Bana ortanca çocuk olduğumu söylemeden ortanca çocuk olduğumu söyle."

"Birincisi, sen ortanca çocuk değilsin."

"Seksen dört yıldır uyanığım anne. Deliriyorum. Bu orta çocuk olmanın bir belirtisi gibi geliyor." Kendimi düzeltiyorum, "Aslında daha da kötüsü, ben ailenin en küçüğüüm ve sen beni unuttun."

O ağlayarak, "Otelde bir boru patladı ve kardeşin kaydı. Ayağının kırılmış olabileceğini düşünüyorlar." diyor. Sesi gittikçe yükseliyor.

"Kahretsin, bot giymek zorunda kalırsa fotoğraflar berbat olacak," diyorum, zil çalıyor ve bant hareket etmeye başlıyor. "Sanırım oraya taksiyle gideceğim," diyorum ona. "Benim için aşağı inme. Ben iyiyim."

"Elbette öyle yapacaksın," diye onaylar annem. "Senin için asla endişelenmem gerekmiyor."

"Her fırsatta tam tersini söylüyorsun." Kafamı sallıyorum. "Bagajımı bekliyorum. Görüşürüz."

"Tamam," diye cevaplar ve telefonu kapatır. Ekran koruyucumda iki yıl önce çekilmiş beşimizin fotoğrafına bakarım.

"Sanırım Noel yaklaşıyor." Gülümserim ve başımı sallarım.

BÖLÜM 3

Elizabeth

NOEL'DE TEK İSTEDİĞİM

14 Aralık Cehennemin ilk günü

Gittikçe daha fazla insan gelip bantın yanında beklemeye başladıkça etrafa bakınıyorum ve benim uçağımdan gelen insanlar da bagajlarını beklerken karusele gelmeye başlıyorlar.

İlk birkaç çanta çıkıyor ve ben her an atlamaya hazırım, özellikle de benim çantamda öncelik etiketi olduğu için. Beş valiz çıkıyor ve sonra on beş dakika boyunca duruyor. Aynı çantalar tekrar tekrar dönüyor. Herkes etrafına bakınıyor ve başka bir uçağın daha indiği ve onların çantaları da bu karusele geldiği anlaşıldığından, hayal kırıklığı seviyesi artıyor.

Telefonumu çıkarıp kardeşim Jack'e mesaj atıyorum.

Ben: Annem beni havaalanında unuttu.

Jack: Boo hoo, eve nasıl gideceğini bilecek kadar büyüdün artık.

Ben: Vay canına, bugün biri çok sinirli.

Jack: Sen business class'ta ve kendi koltuğunda dinlenirken, ben bize gelen ve şimdi de akrabalarla uğraşmaya çalışıyordum ve şimdi onları farklı yerlere yerleştirmek zorunda kaldım.

Ben: Noel neşesine ihtiyacın var gibi görünüyor.

Jack: Siktir git.

Ben: İşte ben de bunu kastediyordum. Siktir git.

Jack: Yakında görüşürüz.

Sonra babama mesaj atmaya karar verdim.

Ben: Ne zaman eve geliyorsun? Seni çok özledik. Sen yokken ev çok boş geliyor. Bu size tanıdık geliyor mu? Çünkü bunu bana haftada en az iki kez söylüyorsunuz. Şimdi ben buradayım, ama beni havaalanından almayı unutuyorsunuz
Güzel. Ne kadar iyi ebeveynlersiniz. Yılın Babası ödülü... SİZE DEĞİL.

Baba: Okyanusun öbür tarafında yaşayan ve kendi başına
? Bu onun sözleri, benim değil.

Ben: Peki, şimdi bir sonraki terapi seansımda neyi konuşacağımı biliyorum.

Daddio: Terapiye mi gidiyorsun?

Ben: Sen ödersin.

Babam: Bir dakika, bu ücret aylık
Seksen beş dolar mı?

Ben: Doğru. Oraya gitmemin sebebi sensin, masrafları sen ödemelisin.

Baba: Belki de bizi özlediğin için terapiye gidiyorsun
ve eve geri dönmek istediğin içindir.

Ben: Kesinlikle hayır. Özellikle de kızını havaalanında UNUTTUĞUN için!

Daddio: Seni hiçbir yerde unutmadım. Annen bir
keresinde seni okulda unutmuştu, işte o unutmak
demek.

Ama senin uçağa binip iniş yapman, bizim seni unutmamız
seni unutmak değildir.

Ben: Vay canına, terapistim bu yüzden senin beni manipüle ettiğini söylüyor.

Daddio: NE!

Gülüyorum ve ona cevap vermek üzereyim ki kardeşim bana mesaj atıyor.

Jack: Az önce babama ne söyledin?

Ben: Neden bahsettiğini hiç anlamadım.

Jack: Bana gaslighting yapıp yapmadığını sordu.

Ben: Rica ederim.

Karusel vızıldamaya başlayınca onunla konuşmayı kesiyorum ve karusel tekrar hareket etmeye başlıyor. İlk birkaç çanta çıkmaya başlıyor ve kırk dakika sonra karusel yeni yüzlerle doluyor, benim uçağımdan birkaç kişi hala bekliyor. Etrafa bakınıp havayolunun kontuarını görüyorum, el bagajımı alıp omzuma asıyorum ve sıraya giriyorum.

Önümde on beş kişi var, başka bir adam yardım etmek için yanıma geliyor ve ben resmen ayaklarımın üstüne düşecekmişim gibi hissediyorum. Çok yorgunum. Gözlerim kuruyunca gözlerimi kırpyorum. Çantamı yere koyuyorum ve önümdeki kişi ilerleyince çantamı öne doğru itiyorum. Neredeyse bir saat sonra gişeye ulaşabiliyorum.

"Merhaba," diye selamlıyor kadın. Muhtemelen güne başladığı mutluluk ve neşe artık yok olmuş, ve onu kim suçlayabilir ki. Her saat başı bağırlılıyorsa bu iş ne kadar berbat olabilir ki?

"Merhaba." Ona gülümsüyorum. "Çantam gelmedi," diyorum ve o bana boş bir ifadeyle bakıyor.

"Nereden geldiniz?" diye soruyor ve bir şey beklercesine elini bana uzatıyor.

"Bunun için para ödemem gerekiyor mu?" diye soruyorum ve cüzdanımı çıkarıyorum, o da burun kıvrıyor.

"Keşke öyle olsaydı," diye cevaplar, başını sallayarak gülerek. "Hayır, bagaj bileti ihtiyacım var."

"Oh." Ona gülüyorum. "Anladım." Büyük çantamı alıp içine koyduğum kağıt bileti arıyorum. "Yirmi dört saattir uyanığım," diye mırıldanıyorum, çantayı karıştırıp en dibinde buluyorum, "kimsenin umursadığı yok ama."

Ona bileti uzattım ve o da onu ters çevirdi. Bilgisayarını tıklattı. "Hmm," dedi ve sonra klavyede tırnaklarının sesini tekrar duydum. "Bu doğru bilet olduğundan emin misin?"

Ona bakıyorum. "Bana bunu verdi," diyorum. "Bunun çantan için olduğunu söyledi."

"Sistemimde hiçbir şey yok," diyor ve şimdi ağzım açık kalıyor.

"Pardon?" Beş kez göz kırpyorum, onun söylediklerini gerçekten duyduğumdan emin değilim.

"Sistemimde hiçbir şey yok," diye sözlerini yavaşça tekrarlar.

"Evet, ilk seferinde duydum. Demek istediğim, ne?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Bakın, havaalanına gittim. Çantamı verdim." Ellerimle hareketler yapmaya başlıyorum. "Çantamın üstüne bir bagaj etiketi taktı ve üzerine öncelikli yazan turuncu bir etiket koydu, sonra da gitti."

"Evet" diye başını salladı, "ama sistemimde tarandığını gösteren hiçbir şey yok."

"Bu ne anlama geliyor? Yani bagajımın nerede olduğunu bilmiyor musun nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Teknik olarak" diye ekledi ve ekrana baktı, "hayır." Sonra bana baktı. ben. "Genellikle içeri girdiğinde taranır falan, ama uçağa bindiğini bile göstermiyor" —tekrar aşağıya bakıyor

—“Avustralya'ya.”

"Ekrana size ne gösteriyor bilmiyorum, ama size söylediğim şey, bagajımı teslim ettiğim ve şimdi bagajımın olmadığı. Bana verdiği etiketten bagajımı teslim ettiğimi görebilirsiniz, uydurmuyorum."

"Kayıp bagaj raporu doldurabiliriz," diyor. "Genellikle birkaç gün içinde bulunurlar..." Bir iç çekiyorum. "...birkaç gün içinde."

"Birkaç gün," diyorum, hayretler içinde.

"Tatillerde" diye yazmaya başlar, bana bakmadan — "daha uzun sürebilir."

"Harika. Bu nasıl oldu?"

"Bir sürü neden olabilir. Bir tanesi, etiketinizin gerçekten kopmuş olması olabilir." Omzunu silkiyor. "Bir diğeri ise, yanlış konveyör bandına girmiş olması olabilir."

"Yani çantam şu anda herhangi bir yerde olabilir mi?"

"Doğru." Gülümser. "Tamam, size birkaç soru soracağım."

"Harika."

"Çantada etiket dışında başka bir şey var mıydı?"

"Evet," diye cevapladım. "Üzerinde bagaj etiketi vardı. Coach marka, mavi ve parlak. Üzerinde adım ve adresim yazıyor. Sanırım telefon numaram da var."

Dirseklerimi tezgaha dayayıp yumruğumu sıkarak alnımı üzerine yasladım.

Klavyeye yazmaya başlar. "Tamam, boyutu ve şekli ne?

O

m "Siyah ve bir valiz."

u? "Siyah." Yüzünde bir buruşukluk belirir. "Gelecekte, asla siyahı seçme."

"Not edildi."

"İçinde ne var? Bir liste, olur da" bana bakar ve neredeyse söylemeye korkar gibi "çanta bir yerde açılırsa ve içindekiler dökülürse diye."

Ellerimi yanaklarıma koydum, Kevin McAlister'ın *Home Alone'da*, avazı çıktığı kadar bağırmadan hemen önce yaptığı gibi. "İçindekiler dökülürse?"

"Bazen fermuarlar kırılır ve kazara bazı eşyalar dışarı çıkar. Tabii ki, bu kimsenin suçu değildir. Bu tür şeyler olur."

Tavana bakıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Giysiler, bir çift yüksek topuklu ayakkabı, Louboutin marka, 37 numara vardı." Kafasını yana eğiyor. "Kardeşimin düğünü için buradayım."

"Eyvah," diye ciyakladı. "Başka bir şey var mı?"

"Bilmiyorum, gerçekten. Birkaç çift kot pantolon getirdiğimi biliyorum. Birkaç gömlek," diyorum ve o bana başını sallıyor.

"Tamam," diyor, "bir iletişim numarası lazım olacak."

"Harika," diye cevap veriyorum ve ona telefon numaramı veriyorum.

"İşte bilet numaranız." Bana beyaz bileti uzattı. "Ayrıca, bu da sizi idare etmesi için küçük bir şey." Bana küçük bir çanta uzattı. "İçinde bazı tuvalet malzemeleri var."

"Teşekkürler," diyorum, başımı sallayarak, "ama buna ihtiyacım yok. Ailemin evinde var."

"O zaman, iyi günler." Gülümsüyor. "İyi tatiller."

Çantamı alıp çıkışa doğru yöneliyorum, elimde telefonumla soğuğa karşı kendimi hazırlıyorum. Taksi durağına doğru yürürken rüzgar saçlarımı yana doğru savuruyor. Sıramı beklerken bir ayağımdan diğerine geçerek sırada bekliyorum. SUV kaldırımı yanaştığında resmen titriyorum ve arka koltuğa biniyorum.

"Bagajınız yok mu?" diye soruyor, ben ellerimi ovuştururken.

"Noel Baba, Noel Günü'nde bir oyuncakla beni mutlu edemez" diye bağıyor radyo.

"Hayır, bagajımı kaybettiler."

"Bu hiç iyi değil" diye tıslıyor.

"Evet, bana mı söylüyorsun?" diye söyleniyorum ve ona ailemin evinin adresini veriyorum.

Bir saat kırk beş dakika sonra, araba dolu olduğu için arabanın garaj yolunun sonuna yanaşılıyor. Evin tüm ışıkları açık. Aracı durduruyor, ben de kredi kartımı çıkarıp ücreti ödüyorum, sonra çantamı alıp ön kapıya koşuyorum.

Dönüp kapıyı itiyorum ama kapı kilitli. "Dalga mı geçiyorsun lan?" diye homurdanıyorum ve sonra lanet olası zili çalıyorum.

"Buldu!" diye bağıyor babam ve kapıya gelip kapıyı açıyor. "Aman Tanrım, Elizabeth." Bana uzanıp beni kendine çekiyor. "Buradasın." Beni kucaklıyor ve evin sıcaklığı beni sarıyor. "Seni defalarca aradık ama sesli mesaja düşüyor."

"Bu olur," diye ters bir cevap verip ellerimi belime koyuyorum, "yirmi dört saat uçtuktan sonra telefonun şarjı biterse." "Neden uçakta şarj etmedin?" Kapıyı

"Evet, neden yapmadım ki?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bunu yapmalıydım," derim alaycı bir şekilde, spor ayakkabılarımı çıkararak. "Neden daha önce aklıma gelmedi bilmiyorum."

"Sarkazm hissediyorum," diye cevaplar ve bana gülümser. Uzun zaman önce hokeyi bırakmış olsa da, formunu korumuştur.

"Haklısın," diye karşılık veriyorum ve sonra annemin odaya koşarak girerken çığlık attığını duyuyorum.

"Bebeğim," diye ağlayarak bana koşar. "Bebeğim eve geldi."

"Oh, şimdi ilgileniyor." O beni kucaklayıp bir yandan diğer yana sallarken gözlerimi deviriyorum.

"İnişimin üzerinden iki buçuk saat geçti ve sizler beni aramak için ülkeyi didik didik etmek yerine, hepiniz buradasınız. Kaçırılıp bir yerlerde bir mahzene götürülmüş olabilirdim."

"Tamam, sakinleşelim." Kardeşim Jack odaya girer, yüzünde kocaman bir gülümseme vardır. Tamamen babama benziyor. "Bence kendini fazla abartıyorsun."

Beni kollarına alır ve bana şimdiye kadar gördüğüm en büyük kucaklamayı yapar. "Ben en iyisini seçiyorum." Gözlerini deviren babama, sonra da gözyaşları içinde gülümseyen anneme bakarım.

"Bütün çocuklarım bir arada."

"Neden bu kadar geciktin?" Jack beni bıraktığında sorar.

"Bagajımı kaybettiler," diye cevap veriyorum ve annem nefesini tutuyor. "Biliyorum, erken valiz hazırlamanın faydası yokmuş."

"Aç olmalısın. Sana bir şeyler yiyelim," diyor annem, ellerimi tutup beni mutfığa çekiyor ve orada yaklaşık kırk aile üyesiyle karşılaşıyorum. Herkesi selamlamak sonsuza kadar sürüyor ve sonra ayağını masanın üzerine koymuş, üzerine bir torba buz koymuş Joshua'nın yanında duruyorum. "Oh, işte başlıyoruz." Gözlerimi deviriyorum. "Senin neyin var?"

Ben ona sarılmak için eğilip saçlarını okşarken, "Ciddi bir burkulma" diyor. Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama tek ayağı olduğu için onu kolayca alt edebiliyorum.

"Oraya biraz toprak sürsen ve kıcını kaldırsan iyi olur. Yapacak çok iş var." Yanına oturup ellerimi çırpıyorum. "Çabuk ol, damat canavarı."

Bana gülüyor ve gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Başımı yana çeviriyorum ve orada duruyor. Kardeşimin en iyi arkadaşı. Kardeşimin çok seksi en iyi arkadaşı. Yurtdışında bir sömestr geçirmek için karar vermeden hemen önce benimle bir geceyi paylaşan aynı en iyi arkadaş. Ergenlik dönemim boyunca aşık olduğum aynı adam. "Nate." Ona başımı sallıyorum, ben ayrıldığımda beni terk eden aynı adam. "Seni burada görmek sürpriz oldu."

"Nedenini bilmiyorum." Bana sırtarak bakıyor, kestane rengi saçları parmaklarıyla yana doğru taranmış, yeşil gözleri parlıyor. O gözleri asla unutamam. Anın ruhuna göre yeşilden griye, sarıya dönüşüyorlar. "Genelde hep buradayım." Yalan söylemiyor. O ve Joshua neredeyse ayrılmaz ikilidir. Tüm çocukluğumda onunla ilgili hikayeler var. Dokuzuncu sınıfta biri benimle dalga geçtiğinde, o çocuğun durmasını sağlayan Joshua ve Nate'ti. Bir partide sarhoş olduğumda ve eve bırakılmam gerektiğinde

evde, Joshua'yı aramadan önce onu arardım. O ayrıca, şimdiye kadar sevdiğim tek erkek... ta ki beni terk edip ortadan kaybolana kadar. Artık benim için bir numaralı düşman.

"Evet," diye cevap veriyorum ve sonra annem adımı çağırıyor.

"Elizabeth." Elinde bir tabakla yanıma gelir. "Al, bir şeyler ye."

"Anne," diyorum, makarna tabağına bakarak, "Çok isterdim, ama çok yorgunum. Yirmi sekiz saattir uyanığım. Sadece duş alıp yatmak istiyorum." Kalkıyorum. "İzninle, odama gidiyorum."

"Şey..." Tereddüt eder, bana geniş gözlerle bakar ve babama doğru bakar. "O konuda." Başımı yana eğiyorum.

"Ne hakkında?" diye soruyorum, bilmek istediğimden emin değilim, ama bir şekilde bu gece kanepede uyuyacağımı düşünüyorum.

"Otelde bir su borusu vanası patladı," diye başlıyor annem.

"Tamam," diyorum, bunun hikayenin neden bir parçası olması gerektiğini anlamadan. "Ve, şey, konuklar..."

Elimi kaldırıyorum. "Yatak odamı başkasına verdiğini mi söylüyorsun?" Kendimi işaret ediyorum. "İçinde eşyalarımın olduğu yatak odamı mı?"

Nate'in Joshua'nın yanında kıkırdadığını duyabiliyorum. "Aferin," diye fısıldıyor.

"Sorun değil. Sanırım amcalarından birinin yanında kalabilirsin, ama otel kapandığı için herkes yerini bulmaya ve hesap vermeye çalışıyor."

"Benim için bir açıklama yapılması gerektiğini düşünmedin mi?" diye soruyorum ona, ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece sinirli bir şekilde ellerini ovuşturuyor. "Yani kalacak yerim yok mu?" Ona bakıyorum, sonra babama. Annem, ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken ağzı açık kalıyor ve babama bakıyor, babam da ona bakıyor, ikisinin de gözleri kafalarından fırlayacakmış gibi görünüyor.

"Yani," diye başlıyor Nate, "eğer istersen, benimle kalabilirsin." Gözlerim ona kayıyor. "Boş bir yatak odam var ve kimse kullanmıyor, yani tamamen senin."

BÖLÜM 4

Nate

YILIN EN HARİKA ZAMANI

"Yani kalacak yerim yok mu?" Gözlerim, başı patlamak üzereymiş gibi duran Elizabeth'e odaklanıyor. Bilirsiniz, çizgi filmlerde karakterlerin gözleri büyür ve sonra sağa sola bakmaya başlarlar, sonra gözleri yuvalarından fırlar ve kulaklarından buhar çıkar. Ağzı açık kalan annesine bakarken, gülmemek için dudaklarımı sıkıştırmak zorunda kaldım. Annesi Zack'e baktı, Zack sanki felç geçirecekmiş gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım," diye çığlık atıyor ve ellerini havaya kaldırıp tekrar indiriyor.

"Yani," onun sesi yükselmeden ve Macy'nin tüm ailesi buraya bakmadan ve onun odasını alan kişi rahatsız olmaya başlamadan önce konuşuyorum, "istersen benimle kalabilirsin." Kafası bana doğru çok yavaş dönüyor, sanki korku filmindeki kötü kalpli oyuncak bebek gibi. Hepsi masum ve güzel görünüyorlar, sonra gözlerini sana diyorlar ve birdenbire, ölüyorsun. "Yedek bir yatak odam var ve kimse istemedi, yani tamamen senin." Kendime çenemi kapatmam gerektiğini söylemek istiyorum, ama kafam ve ağzım birbiriyle uyumsuz gibi görünüyor.

Denise ve Zack'e bakıyorum, ikisi de rahat bir nefes alıyor. "Aman Tanrım," diyor Denise bana doğru gelirken, ellerini uzatıp beni işaret ediyor. "Nate," diyor sevinçle, "Nate'in senin için bir odası var."

"Hayır." Hemen başını sallar ve ben kaşlarımı kaldırıp ona gülümserim, benimle kalmayı neden reddettiğini onlara söyleyecek mi diye beklerim. Birlikte geçirdiğimiz o geceyi nihayet kabul ettiği gün geldi mi? Kim bilir?

ben onu görmeye gittiğimde, sanki ben yokmuşum gibi davranarak bunu tamamen unutmuştu.

"Ne?" Zack sorar. "Neden?"

"Evet, Elizabeth" — başımı yana eğip ona bakarım — "neden olmasın?"

"Şey..." Kollarını göğsünün altında kavuşturur. "Birincisi, o en iyi adam."

"Bu mantıklı değil," Joshua alaycı bir şekilde, "mükemmel." İkimize de bakar. "Bunu daha önce düşünmemiş olmamıza şaşırdım. Ama Macy'nin ailesini nereye oturtacağımızı bulmak için deliye dönmüştük."

"Sonradan aklıma geldiğini bilmek güzel." Elizabeth anne babasına bakar. "Jack." Elini başının üstüne koyar. "Sonra Joshua." Elini biraz aşağı indirir. "Ve sonra Elizabeth." Dizlerini bükerek elini yere yaklaştırır.

"Biraz daha dramatik olabilir miyiz?" Joshua ona burun kıvrır.

"Aslında yapabiliriz," diye memnuniyetle kabul ediyor. "Kesinlikle yapabiliriz. Son iki gündür uykusuzum sanki. Bindiğim her uçağa koşarak yetişmek zorunda kaldım. Bagajım ve tüm giysilerim şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum. Avustralya'da olabilir, Bali'de olabilir, kesin olan tek şey burada olmadıkları."

"Form doldurdun mu?" Zack, sanki kızın önünde bir kriz geçirmiyormuş gibi soruyor.

"Hayır baba, havaalanından ayrıldım ve havaalanı perilerinin onu bulup bana getirmelerini bekliyorum..."

"Noel geldi," diye söze karıştım. Yine bana dönüp baktı. Aslında, "*baktı*" demek çok nazik bir ifade; bana dönüp ters ters baktı, gri gözleri bana sabitlenmiş, "*kapa çeneni*" diye bağılıyor gibiydi. "Noel Baba'yı kullanıp Noel Günü'nde teslim etmeliydin."

"Nate," diye adımı söyledi ve bana gülümsedi. Bu gülümsemeyi yıllar boyunca çok gördüm, genellikle bana "siktir git" demeden hemen önce. "Neden buradasın?"

"Ben sağdığım." Joshua'nın omzuna vuruyorum, o da bana yumruğunu kaldırıyor. "Ben her yerdeyim."

"Olmaz mısın?" Dişlerini sıkarak söylüyor.

"Seni sokakta yatmaktan kurtaran adama böyle mi konuşulur?" dedi Denise. "Ona nazik davranmalısın."

Kız başını sallar. "Otelı arayacağım." "Şey," diye başlar Joshua.

"Kapa çeneni," diye bağıırır ve çantasından telefonunu çıkarır, elinde sallayarak. "Telefona ihtıyacım var. Biri bana telefon getirsin."

"Kasabadaki iki otel de doludur," diyorum ama o elbette beni duymazdan geliyor. "Yılın en yoğun zamanı, üstelik düğün de var... Aylardır dolular."

"O zaman New York'a gidip orada kalacağım," diye inatla karşılık verir, beni tamamen görmezden gelir.

"Noel geldi, şehirde oda bulabileceğini mi sanıyorsun?" Onu kışkırtmaktan kendimi alamıyorum ve çenesinin gerildiğini görebiliyorum, ama bana bakmaktan bile kaçınıyor.

"Onu bıçaklırsam muhtemelen hapse girerim," diye odadaki herkese, ama özellikle kimseye değil, duyurur, "ama o zaman kalacak bir yerim olur." Bana bakar ve ben ona gülümsemekten başka bir şey yapamam, bu da onu daha da kızdırır. "Noel'den nefret ediyorum." Tavana bakar.

"Tatlım." Zack ona yaklaşıır, ses tonu yumuşaktır ve iki eliyle onun kollarını tutar. "Her şey yoluna girecek. Yorgunsun ve muhtemelen açsın. Uçakta pek yemek vermiyorlar."

"O business class'ta uçtu," diye araya girer Joshua. Kucağıma bakarım, kahkahayı patlatmamak için kendimi zor tutarım, çünkü bu onu daha da kızdırır ve normalden daha inatçı hale getirir. "Orada gerçek tabaklar ve çatal bıçak takımı vardı."

"Joshua," diyor Denise, sesiyle ona konuşmayı kesmesi için uyarıyor. "Sadece söylüyorum anne." Elini kaldırıyor. "Dinle, sence "İki yüz misafiri başka bir yere yerleştirmek mi istedik?" diye sorar ona. "Kelimenin tam anlamıyla her yerde misafirimiz var."

"Bu kimin suçu?" Joshua'ya öfkesini yöneltir. "Kim Noel'de evlenir ki?"

"Birçok insan," diye araya giriyorum.

"Yine yanılıyorsun Nate, çünkü Aralık evlenmek için en az tercih edilen aydır."

"Bunu sana kim söyledi?" diye sorar Joshua.

"Google," diye tıslar. "Neden normal davranıp herkes gibi yazın evlenmiyorsun?"

"Farklı olmak istedik," diye cevaplar Joshua, ailesiyle sohbet eden ve bu tartışmanın farkında olmayan Macy'ye bakarak. "Macy kışı sever."

"Burada ne oluyor?" Jack bize yaklaşıp ve Joshua'nın yanındaki kanepeye oturur. "Ciddi bir şey gibi görünüyor."

"Annem ve babam beni kurtların önüne atıyorlar," diye abartıyor Elizabeth.

"Vay canına." Joshua'ya bakıyorum, o gülüyor. "Birdenbire kurt oldum."

"Seni kurtların arasına atmıyoruz," diye açıklıyor Denise. "O Nate'in yanında kalacak." Beni işaret ediyor.

"Bunu hiç kabul etmedim." Başını sallar. "Jack'in yanında kalabilirim."

"İki yatak odam var ve ikisi de Macy'nin teyzeleri tarafından işgal edildi."

"Harika, demek küçük kız kardeşini umursamıyorsun" — abartılı bir şekilde söylüyor — "bütün gün uçarak gelen."

"Business class'ta," Jack ve Joshua aynı anda söyler ve sonra birbirlerine high five yaparlar.

"Onlardan nefret ediyorum." Babasına bakar.

"Tamam," diye başlıyorum, kalkıp ona bakarak, "hepimiz sakinleşelim."

"Ben iyiyim," diyor Joshua, "soğukkanlıyım."

"Kimse sana sormadı," diye ona tıslar. "Ayağını tekmelemeliyim, bakalım ne kadar sakin olduğunu göreceğiz." Gözleri ona, sonra ayağına kayar ve o kendini savunmaya hazır bir şekilde oturur.

"Neden gidip bir şeyler yemiyorsun?" Onun öfkesiyle yüzleşmeye hazır olarak ona bakıyorum. "Sonra gidebiliriz, eminim yorgunsundur."

"Evet," Zack de aynı fikirde, "hadi gidip sana bir şeyler yiyelim. Sesinden aç olduğun belli." Kendi şakasına gülüyor. "Sonra Nate" —beni işaret ediyor—"seni evine götürecek ve yarın belki otel hakkında haberler alırız ve umarım herkes kendisine ayrılan yerlere gidebilir."

Başını eğip tekrar kaldırır. "Kalacak başka bir yer bulacağım."

"Neden bu kadar inatçısın?" diye sorar Joshua. "Nate'in evinde kal."

"Evet." Joshua'nın yanına oturup kolumu kanepenin arkasına uzatırım. "Sadece benimle kal."

Oturma odasının ortasında, tüm gözler üzerimizdeyken karşı karşıya geliriz. "Bu çok eğlenceli," diye kışkırtır Jack, "ikiniz." İkimiz de ona bakarız. "Siz ikiniz hep su ve yağ gibiydiniz."

"Daha çok ateş ve buz gibisiniz," diye düzeltir Joshua.

"Siz ikiniz," Denise dişlerini sıkarak Jack ve Joshua'yı işaret eder, "ay kışkırtmayı bırakın." Sonra Elizabeth'i işaret eder.

"Şimdi de o ayı oldu," diye alay eder Jack, kalkıp kolunu onun omzuna atar. "Hadi, kardeşim," diye ısrar eder, "biraz yemek yiyelim." Onunla birlikte yavaşça uzaklaşır.

Elizabeth mutfağa girer girmez Macy'nin ailesi yanına gider, Elizabeth onlara gülümser ve Zack ile Denise'in derin bir nefes aldığını duyarım. "Çok teşekkürler Nate," der Denise. "Sana çok borçluyuz."

"Önemli değil." Onlara bakıp gülümsüyorum. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Bizi kurtardın." Zack bana başını sallar.

"Şimdilik," diye ekliyor Joshua ve Zack başını sallıyor, sonra Elizabeth'in nasıl olduğunu görmek için mutfağa doğru yürüyor.

"Neye ihtiyacınız olursa" — Joshua'ya bakıyorum — "bana haber verin."

Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürürken, ön kapı açılır ve ardından yüksek sesli bir kargaşa duyulur. "Vay vay vay." Amcaları Max mutfağa girer, ardından en iyi arkadaşı ve kayınbiraderi Matthew gelir. Herkesin anlattığı hikayelere göre, ikisi düşman olarak başlamışlar. Sonra Max, Matthew'un kız kardeşiyle gizlice çıkmaya başlamış, bu da onları daha da düşman hale getirmiş, ta ki işler çığırından çıkana kadar ve şimdi ayrılmaz bir ikili olmuşlar. "Geldik."

"Max," diye seslenir Denise, kardeşinin yanına gidip ona sarılır. "Allison nerede?"

"Yarın diğerleriyle birlikte gelecek," diye açıklıyor Max. "Herkesin ihtiyaçlarının karşılanması için araba paylaşımına yardımcı olmak için geldik."

"Ne kadar özel," der Elizabeth, Max ona doğru yürüyüp sarılırken ve başının üstüne öpücük kondururken. "Beni unuttular, havaalanından almadılar bile." Max nefesini tutar. "Sokakta uyumak zorunda kalacaktım," der Denise, "dondurucu soğukta."

"Asla," diyor Max, "bunun olmasına asla izin vermezdim."

"En azından bir kişi beni seviyor." Kollarını onun beline doladı.

"Sen hazır olduğuunda ben de hazırım," diyorum çabucak. Neden söylediğimi bilmiyorum, ama söylüyorum.

"Peki," diye homurdanır. "Denise." Annesine bakar, annesi ona bir bakış atar. "Yarın mağazaya gidene kadar bir pijama ödünç alabilir miyim?"

"Vay canına," diyor Max, "senin ilk adını kullandı."

"Bu asla iyi bir şey değildir," diye ekler Matthew, Jack'in yanına gidip karnına bir şaplak atarak. "Adamım nasıl?"

"Tatlım," diyor Denise Elizabeth'e, "git bir şeyler seçmek ister misin?"

"Hayır." Elizabeth başını sallar. "En son odandaki çekmeceyi açtığımda, bir ay boyunca gözlerimden kan aktı."

"Sana boyun masajı olduğunu söylemiştim," diye savunur Denise. "Oyuncaklarımı ortalıkta bırakır mıyım sence?"

"Şimdi de kulaklarım kanıyor," diye söylenir Jack. "Oyuncaklar dedi. Çoğul olarak." Sahte kusar. "Artık onların yatak odasına asla girmeyeceğim."

"Kafanı pisliklerden çıkar," diye azarladı Denise. "Sadece öyle denildiğini duydum. Matthew amca Karrie teyzenin oyuncak sandığını attı."

"Aman Tanrım" —Elizabeth ellerini ağzına götürür—"Şu anda ne oluyor?"

"Şimdi seni buradan götürmemi istiyorsun, değil mi?" diye soruyorum ve o bana sert bir bakış atıyor, bu da beni güldürüyor. Ona göz kırpıyorum, bu da onun bana daha da sert bakmasına neden oluyor.

"Onun gizlice uykunda seni öldürmeyi planladığını biliyorsun, değil mi?" Zack kulağıma eğilip fısıldadı, "ve on yaşından beri annesiyle birlikte cinayet belgesellerini izliyor, böylece yakalanmadan kurtulabilir."

Denise bir çanta ile geri geldiğinde gülüyorum. "Al bakalım tatlım." Çantayı ona uzatıyor. "En son ziyarete geldiğinde burada birkaç şey bırakmıştın."

"Şey, artık evden atıldığım için" — çantayı ondan alır — "ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum."

Joshua'nın yanına geri dönüyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Elimi uzatıp tokalaşmak için uzatıyorum, o da elimi tokatlıyor ve sonra yumruklarımızı çarpıştırıyoruz. "Yarın görüşürüz."

"Tamam," diye onaylayıp mutfağa doğru yürüdüm ve Elizabeth'e çenesini kaldırmasını işaret ettikten sonra ona elimi uzattım.

Bana, sonra da elime bakar. "Elini tutacağımı mı sanıyorsun?"

"Çantayı taşımamı ister misin?" diye soruyorum, ama o beni görmezden gelip ön kapıya doğru yürümeye başlıyor.

"İyi eğlenceler." Jack omzuma bir şaplak atıyor. Elizabeth'in peşinden dışarı çıkıyorum, gözlerim onun kışına kayıyor, sonra biri beni öyle bakarken yakalamadan hemen yukarıya çeviriyorum.

O ayakkabılarını giyerken ben de onun büyük el çantasını alıyorum ve ona bakıyorum. "Benimle tartışma," diye uyarıyorum onu. "Uzun bir gün geçirdin."

"Her neyse," diye mırıldanır ve kapıyı açarak evden çıkar. "Hangisi senin?" diye park etmiş araçlara bakar.

"Siyah kamyonet." Kaldırımın kenarındaki kamyoneti işaret ediyorum. "Şurada."

"Tabii ki," diye mırıldanarak kamyonete doğru yürür, "büyük kamyonet." Bana bakar, gözleri alaycı bir gülümsemeye kasıklarına takılır, yolcu kapısını açar. "Bir şeyleri telafi etmeye çalışıyor olmalısın."

"İkimiz de telafi edecek bir şeyim olmadığını biliyoruz." Yedi yıldan fazla zaman geçti ve bu, o kader geceden ilk kez bahsettiğim an.

"Anlaşamadığımız konusunda anlaşalım," diye mırıldanıyor ama bana bakmaktan kaçınıyor, arabaya biniyor ve kapıyı çarpıyor.

Arka kapıyı açıp çantasını koltuğa atıyorum, sonra kamyonete binip motoru çalıştırıyorum. Ben evime yaklaşırken o pencereden dışarı bakıyor, ikimiz de birbirimize hiçbir şey söylemiyoruz.

"Evime hoş geldin," diyorum ona, o da kapı koluna uzanıp dışarı çıkıyor. Çantasını alıp eve doğru yürüyorum, o da peşimden geliyor. "Sanırım evi gezmek istemiyorsun."

"Haklısın," diye mırıldanıyor. "Duş almam ve yatmam lazım. O yüzden bana yol gösterir misin?"

Ön kapının kilidini açıp içeri giriyorum, heyecanlı patiler bize doğru koşarken giriş holünde yankılanıyor.

"Hey, evlat." Elizabeth'in çantasını yere bıraktım ve o hemen koklamaya başladı, sonra bana geldi ve ben de boynunu okşadım. "Bu Whiskey," dedim ona, o da gülümsedi ve altın rengi av köpeğime baktı. Köpek, Elizabeth eğilip onu okşamaya başladığında kuyruğunu daha da hızlı sallamaya başladı. "Onu dışarı çıkarayım, sonra seni odana götüreceğim." Ayakkabılarımı çıkarıp merdivenlerden geçerek arka kapıya doğru ilerlerken bana başını salladı, kapıyı açtım ve o dışarı koştu. Arkanı döndüğümde onun hala ön kapıda beni beklediğini gördüm. Ayakkabılarını benimkilerle birlikte çıkarmış, çantasını elinde tutarak beni bekliyordu. "Bu taraftan," dedim ve yatak odalarına çıkan merdivenleri tırmandım.

Merdivenlerin tepesine çıkar çıkmaz ona dönüp bakıyorum. "Burası senin yatak odan." Sağdaki kapıyı açıyorum, kapının ardında hiç kullanılmayan bir kraliçe yatak var. "Duş şurada." Yatak odasının yanındaki kapıyı işaret ediyorum.

Beni geçip yatağa oturur ve yanlara uzanır. Kedim Bean yatağa atlar ve ona bakar. "Bu Bean," derim, kısa süre önce kurtardığım altın rengi kediyi göstererek. "Güven sorunu var," derim, Bean yataktan atlayıp saklandığı yere koşarken. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Dirseklerinin üzerine kalkıp bana bakar. "Hayır," diye cevaplar, "duş alıp yatacağım."

Ona başımı sallarım, kalbim aniden göğsümde çarpmaya başlar. "O zaman yolundan çekileyim," derim ve Whiskey'i almak için merdivenlerden aşağı inmeye başlarım, kendime her şeyin yoluna gireceğini söylerim. Bu en mutlu mevsim, değil mi?

BÖLÜM 5

Elizabeth

HARİKA BİR NOEL

Nate'in benden uzaklaşıp merdivenlerden aşağı indiğini izliyorum. Yatak odasına dönüp baktığımda, odanın ortasında duran, kahverengi tonlarda gri bir başlık ve uyumlu komodinlerle çevrili kraliçe yatak göze çarpıyor. Birinin üzerinde bir lamba var, diğeri boş. Perdeler yarıya kadar çekilmiş. Ayağımla el çantasını odanın köşesine itiyorum. Annemin hazırladığı çantayı karıştırıp bir çift pijama çıkarıyorum, sonra kendimi banyoya sürükliyorum.

"Ben yokken parti mi verdin?" Nate'in sesini duyuyorum ve ardından köpeğin ona havlayarak cevap verdiğini duyuyorum, sanki onun sorusuna cevap veriyormuş gibi.

Banyoya girip ışığı açıyorum. Gri bir şeyin ayaklarımın üzerinden koşarak geçtiğini görünce çığlık atıyorum. "Yukarıda her şey yolunda mı?" Banyodan dışarı bakıp merdivenlere doğru eğiliyorum ve Nate'i görüyorum, bir eliyle duvara, diğer eliyle de tırabzana tutunmuş durumda.

"Burada bir şey vardı." Etrafımda dönerek nereye gittiğini arıyorum. Banyodan hemen önce başka bir yatak odasının kapısı açık. "Griydi. Sanırım bir sıçan olabilir. Ya da rakun da olabilir."

O gülüyor ve vücudum onun gürültülü kahkahasından titriyor. "O Baby Cat," diyor bana. "Adı Ghost ama kedilerin en küçüğü, ben de ona Baby Cat diyorum."

"Kaç tane hayvanın var?" diye soruyorum.

"İki kedi ve bir köpek. Daha fazla olabilirdi ama..."

"Gerçek bir veteriner gibi konuştun," diye alay ederek banyoya dönüp kapıyı kapattım. Cam duş kapısını açtım.

Suyu açıyorum. Elimi suya sokup sıcaklığının uygun olup olmadığını kontrol ediyorum ve soyunmak üzereyken tuvalet çantamı hatırlıyorum. "Siktir," diye küfrederek yatak odasına geri dönüp el çantama bakıyorum. Üzerinde mavi çiçekler olan küçük beyaz tuvalet çantası en üstte duruyor. Neyse ki, diş fırçası ve diş macunumun yanı sıra gerekli eşyalarla dolu olduğu için onu el çantama koymuşum.

Banyoya geri döndüğümde, gri kedi tezgahın üzerinde pijamalarımın üstüne oturmuş. "Merhaba, minik kedi," diyorum kapıyı kapatıp soyunurken. "Orada oturabilirsin, ama ben çıktığımda başka bir yerde uyuman gerekecek."

Duş cennetteymiş gibi hissettiriyor. Başımı geriye yaslayıp yüzüme ılık suyun akmasına izin veriyorum. Yorgunluktan gözlerim kaşınıyor ve göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyor, açık tutmak zorlaşıyor. Duştan çıkıyorum ve kedinin az önce çıkardığım giysilerin üzerine oturduğunu görüyorum. Siyah boxer şort ve sarı tişörtü giyebilecek kadar kendimi kuruluyorum. Diş fırçama diş macunu sıkıp ağzıma sokmadan önce lavabonun suyunu açıyorum ve dilimde nane tadını hissedince inliyorum. Saçımı taramak ve kıyafetlerimi almak için yeterli enerjim var, sonunda banyodan çıkıp yatağıma girmeye hazırım. Aşağıdaki ışıklar hala açık, odaya girip kıyafetlerimi çantamın üzerine atıyorum. Yatağa doğru yürürken, Baby Cat'in orada olduğunu görüyorum. "Tamam, ben yatmaya gidiyorum," diyorum kediye, "sen kalabilirsin ya da gidebilirsin." Ben yorganı kaldırıp altına girerken kedi sadece bana bakıyor. "İyi geceler," diyorum kediye, o ise yanına uzanmış, beni umursamıyor bile.

Vücudum yatakta gevşiyor. Sanırım uykuya dalmam on saniyeden az sürüyor. Gözlerimi açtığımda ne kadar süredir uyuduğumu bile bilmiyorum. Başımın üstünü bir sıcaklık sarıyor. Yukarı baktığımda, Baby Cat'in yastığımda, tam anlamıyla başımın etrafında uyuduğunu görüyorum. "Şey, birbirimizin alanını ihlal etme konusunu konuşmamız gerekecek," diyorum kediye, o da gözlerini açıp tekrar kapatıyor ve yastığa daha da gömülüyor.

Yatak odasının kapısına bakıyorum, neredeyse tamamen kapalı ama kedinin girip çıkabileceği kadar bir boşluk var. Kolumu kaldırıp saatime bakıyorum ve siyah ekran beni karşılıyor. "Harika, ben..."

Saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum." Perdelerin arasından içeri giren ışığı görmek için gölgelere doğru bakıyorum. Mesanem artık boşaltılması gerektiğini belli ediyor. Üzerimdeki battaniyeyi atıyorum, yataktan kalkıyorum ve Nate'in yatak odasının kapısının açık olduğunu ama odanın hala karanlık olduğunu görmek için parmak uçlarında kapıya doğru yürüyorum. Mümkün olduğunca sessizce banyoya gidiyorum, arkamdaki kapıyı sessizce kapatana kadar ışığı açmıyorum. Tuvalete gidip ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra dişlerimi fırçaladım.

Işığı kapatıp banyo kapısını açtığımda, alt kattan gelen sesler duyuyorum. Garip bir şekilde mutfığa doğru ilerliyorum. Merdivenlerden aşağı inip uzun koridordan geçiyorum ve duvarlarda tek bir resim bile olmadığını fark ediyorum. Neden böyle olduğunu merak ediyorum, sonra Nate ile ilgili hiçbir şeyi umursamamam gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Koridorun bir tarafında mutfak ve yemek odası, diğer tarafında ise aile odası var.

Şöminenin her iki yanında, tavandan tabana uzanan iki büyük pencere var. Şöminenin üzerinde bir televizyon var ve açık gri bir halı üzerinde ortasında dairesel bir puf bulunan açık gri bir kanepeye bakıyor. "Günaydın," diye mırıldanıyorum, dönüp adanın arkasında kahveyi hazırlayan Nate'i gördüğümde. Şort ve tişört giymiş. Saçları uykudan dolayı dağınık. "Seni uyandırdım mı?" diye soruyorum ona ve sonra bir tırmalama sesi duyunca mutfağın hemen önündeki yemek masasının ötesine, Whiskey'nin içeri girmek için beklediği arka kapıya bakıyorum.

Kapıya doğru yürür ve açarım, kapıyı açar açmaz soğuk hava içeri girer ve o içeri girer. "Dışarı çok soğuk." Whiskey içeri girerken titriyorum. Heyecanla bacaklarımın etrafında daireler çizip aralarına giriyor, aynı anda kuyruğuyla bana vuruyor. "Günaydın," diye selamlıyorum onu, eğilip yumuşak boynunu okşuyorum. "Sanırım dışarı senin için çok soğuk değil," diyorum, kürküne yapışan soğuk havaya dokunurken. "Saat kaç?" Yukarı bakıyorum ve Nate'in arka tezgaha yaslanmış, bir eli yanına uzatılmış, diğer elinde bir fincan kahve tuttuğunu görüyorum.

"Neredeyse dokuz."

"Kahretsin." Kalkarım. "On iki saat uyumuşum."

"Neredeyse," diyor, ben ortasında çift lavabo bulunan koyu gri, neredeyse siyah renkli adaya doğru yürürken. "Yatak rahattı galiba."

Ona başımı sallıyorum. "Uyandığımda Baby Cat kafamın üstündeydi," diyorum ve o sırtıyor.

"Senin yanında kendini rahat hissediyor," diye cevaplar. "Daha önce o odaya hiç girmedim."

"Bunu bilmek güzel," diye mırıldanıyorum. "Bir ara onun yatağında uyuduğumu sandım."

"Kahve ister misin?" diye sordu.

Açık gri kumaş taburelerden birini çekip üzerine oturuyorum. "Kahve isterim," diyorum ona, o da buzdolabının yanındaki tezgaha, kahve makinesinin olduğu yere doğru yürüyor. En üstteki dolabı açıp bir fincan alıyor ve onu dolduruyor. "Süt ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Nate, pirinç kulplu beyaz buzdolabına doğru yürüyor ve kapısını açıyor. Buzdolabı ve ocak, üst dolaplarla aynı renkte, ancak alt dolaplar yumuşak ceviz rengine. Siyah tezgahlar ve backsplash, renkleri daha parlak gösteriyor. Whiskey mutfığa giriyor, Nate'in peşinden dolaşıyor ve sonra ayaklarının dibine uzanıyor.

Bana kahveyi uzattı ve ben de onu aldım. "Bornoz ister misin?" diye sordu ve ben kaşlarımı çattım.

"Bir cüppe mi?" diye soruyorum ona, o ise etrafıma bakıyor ama bana bakmıyor.

ban

a "Çıplaksın," diye açıklıyor ve ben burnumdan soluyorum.

bak "Ne zamandır çıplak bir kadın görmedin bilmiyorum

ma

dan

.

"Bu aslında çıplaklık değil."

"Tank topunun içini görebiliyorum." O yana bakar.

"Oh lütfen." Aşağıya bakıyorum ve belki de içini görebileceğini anlıyorum. "Onlar sadece meme uçları." Tavana bakıyor. "Herkeste vardır. Beğenmiyorsan, bakma."

"Tam yüzümün önünde oldukları için bu biraz zor."

"Gözüne batmıyorlar ki," diye karşı çıkıyorum ve gözleri gözlerime dikiliyor. "Beğenmiyorsan gözlerini kapat." Onu daha da kışkırtıyorum. "Sen dahil herkesin meme uçları vardır."

"Evet, ama ben meme uçlarımı sergilemiyorum."

"Eğer bu seni rahatlatacaksa." Bardağı tezgahın üzerine koydum. "Meme uçların tamamen açık olsa da benim için sorun olmaz." Gözleri benimkilere bakıyor ve ben ona gülümsemeden edemiyorum. "Eğer kendini daha rahat hissedeceksen, şimdi gömleğini çıkarabilirsin."

"İyiyim," dişlerini sıkarak söylüyor.

"Sen bilirsin." Kupayı alıp bir yudum daha içiyorum. "Ama istersen, ihtiyaç duyduğunda istediğin zaman onları çıkarabilirsin." Onun somurtkan yüzüne gülmemeye çalışıyorum.

"İşe ne zaman başlıyorsun?" diye soruyorum.

"Önümüzdeki iki hafta izin aldım," diyor. "Kendi veteriner kliniğine sahip olmanın avantajları." Başımı sallıyorum. "Acıktın mı?"

"Önemli, ama sana zahmet vermek istemem."

"O zaman git giyin," diyor ve ben kocaman gülümsüyorum.

"Meme uçlarım seni o kadar mı rahatsız ediyor?" diye soruyorum ve kanepenin arkasına attığı süveteri arıyorum. Tezgahtan uzaklaşıyorum ve bunu yaptığım anda Whiskey ayağa kalkıp ne yaptığımı görmek için etrafına bakınıyor.

Kazakları alıp koklayarak en azından temiz olup olmadığını kontrol ettikten sonra giyiyorum. Kazak uyluklarımın altına kadar uzanıyor. "Böyle daha mı iyi?" Ellerimi yanlara doğru uzatıyorum. "Tüm meme uçları gizlenmiş ve görünmüyor."

"Şimdi sanki süveterden başka bir şey giymiyormuşsun gibi görünüyor."

"Aman Tanrım." Ellerimi havaya kaldırıyorum ve Whiskey yanıma gelip yanıma oturuyor. "Hayatta kalacaksın."

"Öyle mi?" diye şaka yapıyor ve ben onu sevmediğimi hatırlayıp, yüzüme yayılmaya başlayan gülümsemeyi silmek zorunda kalıyorum.

"Kahvaltı hazırlayayım mı?" diye soruyorum ona. Telefonu üst kattan alıyor ve ikimiz de başımızı koridora çeviriyoruz. Yanımdan geçip merdivenleri koşarak çıkıyor ve sesini duyuyorum. "Meme uçlarını kapatmanı mı istiyor?" diye soruyorum Whiskey'e, o da çenesini pençelerine dayayıp gözlerini kapatıyor.

"Evet, yeni kalktı," diyor merdivenlerden inerken. "O iyi. Neden iyi olmadığını düşünüyorsun?" Telefonu hoparlöre koyuyor ve Joshua'nın sesi mutfakı dolduruyor.

O gülüyor. "Onun için endişelenmiyordum. Daha çok, uykunda seni öldürmesinden endişeleniyordum." Kafamı sallayıp tezgaha doğru yürüyerek kahve fincanımı alıyorum. "Kahvaltı için ailemin evine gideceğiz," diyor.

"Ben de davetli miyim?" diye soruyorum, "yoksa benim burada olduğumu unuttunuz mu?"

"Bu yüzden arıyorum. Sen gittiğinden beri annemle babam suçluluk duygusuyla kendilerinden geçmişler."

"İyi," diye karşılık veriyorum. "Bütün gece uyuyamadım." Nate'e bakıyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Yatak odamdan horladığını duydum," diyor ve gözleri tam anlamıyla parlıyor. "Giyinip hemen geliyoruz," diyor Nate, telefonu kapatıp tezgahın üzerine atıyor.

"Ben horlamam," diye tıslıyorum. "Şimdi giyineceğim," diye bilgilendiriyorum onu. "Merak etme, meme uçlarımı kapatacağım." Odadan çıkmak için dönüp, "Seni rahatsız etmek istemeyiz," diyorum.

Mutfaktan çıkmadan önce, "Benim yüzümden onları örtmeyin," diye cevaplar, "ama dışarısı soğuk. Meme uçlarının dayanabileceğinden emin değilim."

"Senden nefret ediyorum." Aklıma gelen tek cevap bu.

"Bunu bilmek güzel. Aklımda tutacağım." Yüzü bir gülümsemeyle doluyor.

Derin bir nefes alıp ondan uzaklaşırken, "Uyuyacak başka bir yer bulmam lazım" diye mırıldanıyorum. Koridora doğru bakıyorum. "Kesinlikle harika bir Noel geçirmiyoruz."

BÖLÜM 6

Nate

JINGLE BELL ROCK

15 Aralık

Elizabeth mutfaktan çıkarken onu izliyorum, sonra ikinci katta hareket ederken çıkan boğuk sesini duyuyorum ve ona bakarken Whiskey'e bakıyorum, o da Elizabeth'in uzaklaşmasını izliyor. "Onunla gidersen, hain olursun." Havayı koklarken onu işaret ediyorum, sonra bana bakıyor. "Evet, doğru seçtin," diyorum ve lavabonun altında tuttuğum mama kabına doğru yürüyorum. Kabı mama ile doldurup yere koyuyorum ve kendimi kontrol altına almak için bir dakika bekliyorum.

Şeffaf bluzuyla orada otururken sikim yarı dikleşmiş durumda. Kahve fincanımı alıp dudaklarıma götürüyorum. "Tanrım." Kafamı sallıyorum. "Kendine hakim olman gerek." Penisime bakıyorum, ama Whiskey sanki ona konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Sen de dostum." Çenemle işaret ediyorum. Söylediklerimi görmezden geliyor, burnunu tekrar kaseye sokuyor ve tüm yemeğini bitiriyor. Kasesi alıyorum, lavaboda suyla yıkayıp bulaşık makinesine koyuyorum, sonra dönüp yatak odama gidiyorum.

Yedek yatak odasının kapısı açık, ama Elizabeth'in banyoda hareket ettiğini duyuyorum. Yatak odama girip, doğrudan banyoya yöneliyorum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra bir kot pantolon ve tişört alıp, askıdan bir süveter çıkarıp giyiyorum.

Dolabımdan çıktığımda, Whiskey yatağımın ortasında, sanki bulutların üzerinde yatıyormuşsunuz gibi hissettiren koyu mavi kuş tüyü yorganın üzerinde uzanmış durumda. "Gidelim." Kafamla kapıyı işaret ediyorum. "Çıkmadan önce seni dışarı çıkaracağım."

O da benim peşimden yatak odamdan çıkar ve artık kapalı olan misafir odasının altında durup koklamaya başlar. Merdivenlerden aşağı inip arka kapıya doğru yürürken, Elizabeth'in parfümünün yumuşak kokusu koridorda kalır. Kapıyı yarıya kadar açtığımda Whiskey bahçeye koşar.

Çamaşır odasının bulunduğu yan kapıya doğru ilerlerim ve kedi mamasını hazırlarım. Kaseleri doldurup dışarı çıkarken, onun merdivenlerden indiğini duyarım. Köşeden başımı uzatıp, çantasını kapının yanına bıraktığını görürüm. "Kaçıyor musun?" diye sorarım, çantasını işaret ederek.

"Evet." Dönüp bana doğru yürürken, elinde benim süveterimi tutuyor. Tanrıya şükür, şimdi bir kot pantolon ve kalın bir süveter giyiyor. "Onu yanımda götürüyorum, yatak odamı geri alırsam, buraya geri gelmek zorunda kalmam."

"En az yedi yıldır evde yaşamıyorsun," diyorum ona, o da süveterimi aldığı yere geri koyarken.

"İlk altı ay sayılmaz. Geri dönmeyeceğimi bilmiyordum, yani altı buçuk yıl oldu," diye beni düzeltir, "ama burası hala benim yatak odam."

"Eminim ki, anne babanın evinden taşındığında, sahip olduğun yatak odası artık senin olmayacaktır."

"Eşyalarım orada." Asla son sözü sana bırakmaz. Asla. Hiç bırakmadı. Asla bırakmayacak.

"Ne eşyaları?" diye soruyorum ona, Whiskey'nin cam kapıyı tırmaladığını duyunca arka kapıya doğru yürürken.

"Eşyaların ne olduğu seni ilgilendirmez." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Bu özel bir şey."

Kapıyı açarak gülümserim ve Whiskey'nin önce bir patisini, sonra diğerini içeri soktuğunu izlerim. O eğilip boynunu okşarken, kuyruğu ileri geri sallanır. "Gitmeliyiz," derim ona, o da ayağa kalkar ve önümde yürümeye başlar. "Giyecek kıyafetini nasıl buldun?" diye sorarım ona, onu ve sonra gözlerim hızla onun başına kayıyor.

"Bunları geçen sefer burada bırakmıştım," diye açıklıyor, spor ayakkabılarını alıp giyiyor. "Şimdiki ben, geçmişteki benim kararlarından çok memnun."

Kafamı sallıyorum, bu yoruma nasıl tepki vereceğimi bile bilemeden botlarımı giyip ceketimi alıp omuzlarıma geçiriyorum. "Sadece kazakla idare edebilecek misin?" diye soruyorum ona, yedek ceketimi ona uzatmak üzereyken.

Omuzlarını silkiyor. "Evde bir ceketim var, tabii yatak odamda kalan kişiye ödünç vermedilerse."

Koridorda oturan Whiskey'e dönüp bakarken burnumu çekerim. "Gidiyorum dostum. Yakında döneceğim."

"Bu çok üzücü." Bana bakar. "Tamamen yalnız kalacak."

"Kedileri var," diye şaka yaparım. "Ayrıca iki yatak odalı sıcak bir evi var

ve uzanabileceği sonsuz yer var, mortgage ödemesi konusunda endişelenmesine gerek yok. Bence iyi olacak." Kapıyı açıyorum, o bana bakıyor, sonra Whiskey'e dönüyor.

"Hoşça kal, Whiskey." Ona el sallıyor. "Onun tüm eşyalarını çiğne," diye fısıldıyor, ama ben duyacak kadar yüksek sesle.

Çantasını almak için eğilmek üzereyken, ben ondan önce davranıyorum. "Kamyonete bin," diye fısıldıyorum ona ve sonra Whiskey'e bakıyorum. "Sakin bir şey çiğnemeye kalkışma." Kafasını yana eğiyor, sanki bunu düşünecekmiş gibi.

Dışarı çıkıyoruz ve o kamyonete koşarak kapıyı açıp içeri giriyor. "Dışarı çok soğuk."

O ellerini ovuştururken, ben kamyoneti çalıştırıp çantasını arkaya koyuyorum ve evine doğru yola çıkıyoruz.

Eve vardığımızda, dün gecedен daha fazla araba var, bu mümkün mü acaba? "Düğün bugün mü?" diye mırıldanıyor, arabalara bakarken. "Yani, geç mi kaldık?"

Ona gülmeden edemiyorum. "Belki de büyük bir aile kahvaltısıdır," diyorum ona. Ailesi, pazar günleri hemen hemen herkesi davet ettikleri büyük aile yemekleri düzenlemeye başlamış. Yaz ayları geldiğinde ve ailenin çoğu antrenman yapmak veya sadece dinlenmek için şehre geldiğinde, yemekler daha da büyük oluyor.

Kamyonetten iner. "Çantamı unutma," diye hatırlatır bana.

"Şuna ne dersin," diyorum, ona doğru yürüyerek kamyon, "eğer otel boruyu tamir ettirmişse ve tüm

halılar kurumuş ve hasar yoksa..." Konuştukça gözleri gittikçe küçülüyor, bakışları daha da sertleşiyor. "...odanı geri alabilmen için, seve seve geri gelip onu senin için alırım."

"Senin en kötüsü olduğunu söylemiş miydim?" Kafasını yana eğdi, cevabımı beklemeden garaj yolundan yürüyerek ön kapısına doğru gitti.

"Hatırlayabileceğimden daha fazla kez," diye mırıldanıyorum ve onu takip ederek ön kapıya geliyorum. O kapıyı açıyor. Evde insanların konuşma sesleri yankılanıyor. Çocuklar bodruma inen merdivenlerden koşarak mutfığa doğru gidiyorlar. Bir çift yanımdan koşarak geçiyor ve hızlıca merhaba diyorlar.

Mutfığa yaklaştıkça tabakların birbirine çarpma sesi daha da yükseliyor. "Oh, buradaymış." Denise ona doğru gelirken Elizabeth'in arkasında duruyorum. "Senin için endişelendik. Seni aramaya çalıştık ama sesli mesaja düşüyordu. Telefonunu şarj etmemişim."

"Unuttum," diye itiraf ediyor, "ve belli ki benim için o kadar da endişelenmemişsin, onun telefonunu bile patlatmadın." Omzunun üzerinden beni işaret ediyor.

"Ona iyi bakmaya çalıştım, Denise," derim, yanından geçerek. "Nasıl yaptığımı sorma, zordu." Yanağına öpücük kondururum. "Güzel kokuyorsun."

"Yemek servisi az önce geldi," diyor ve mutfaklarında bulunan, şu anda servis tabaklarıyla dolu devasa adaya bakıyorum.

"Daha yeni mi geldiler?" diye soruyor Elizabeth. "İnsanlar yemek yiyor."

"Eh, açlardı." Ellerini havaya kaldırıyor. "Her neyse, yaşlılar o odadalar." Omzunun üzerinden, sadece Noel veya doğum günleri gibi özel günlerde kullandıkları resmi oturma odasını işaret ediyor. "Düğün partisi" – bize gülümsüyor – "orada. Bir tabak alın ve oraya geçin."

"Anne," diyor Elizabeth, "otel nasıl gidiyor?"

"Oh, iyi haberler var," diye başlar, "bir katı bir gecede kurutmayı başardılar, böylece bazı misafirler check-in yapabilir."

"Yani odamı geri alabilir miyim?" Sesi umut dolu, ama Denise'in yüzündeki ifade, aslında odasını geri alamayacağını gösteriyor

geri alamayacağını gösteriyor.

"Bu inanılmaz," diye mırıldanarak ondan uzaklaşıyor. "O iyi olacak," diye Denise'i teselli ediyorum. "Sadece birkaç yıl içinde geri gelip geri dönüp ziyarete gelmesini bekleme. Beş yıla yakın, ama on yıldan fazla değil." "Harika," diyor Elizabeth'e bakarak, Elizabeth ise şimdi kollarını açmış olan babasına somurtarak bakan Elizabeth'e bakarak "Harika." diyor. Kolları sanki gevşemiş gibi yanlarında duruyor.

Kafamı sallayıp yemeğe doğru yöneliyorum, bir tabak alıp üzerine omlet, pastırma ve sosis koyuyorum. Yanında krep için yer bırakarak, düğün davetlilerinin toplandığı odaya giriyorum ve Joshua'nın masanın başında, yanında Macy ile oturduğunu görüyorum. Sağ tarafında iki sandalye boş, ben de yaklaşıp sandalyeyi çekiyorum. "Selam."

"Sağdıç geldi," diyor, omzuma vurup sıkıyor. "Hayatta." Ona bakıyorum ve o sırıtıyor.

"Elizabeth'in halini düşünürsek, uykunda seni öldürüp öldürmeyeceği belli olmazdı."

Ona gülümsüyorum. "Her ihtimale karşı tek gözüm açık uyudum. Ama odası boş olursa diye çantasını da yanımda getirmemi istedi." Çatalı alıp krep kesiyorum.

"Geliyor," diye uyarıyor, başını kaldırıyor ve yanımdaki sandalyenin çekildiğini hissediyorum. "Hey," diyor ona, "güzel görünüyorsun."

"Biliyorum," diye cevaplar, beni kahkahalara boğar. "Sen güzel görünmüyorsun, berbat görünüyorsun."

"Bütün gece ayakta kaldı, ayağını buzluyordu," diye Macy onun yanında savunur ve kolunu omuzlarına atar, sonra diğer eliyle yanağını tutar. "Yakışıklısın." Ona gülümser.

"Kusmak üzereyim ve hiçbir şey yemedim," diyor Elizabeth ciddi bir ifadeyle, "bana yemek bile teklif etmedi." Beni işaret ediyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Sana kahve yaptım ve sonra o bizi buraya davet etmek için aradı," diye kendimi savunuyorum ve o sadece omuz silkiyor.

"En dost canlısı ev sahibi olduğunu söyleyemeyiz." O bana yan gözle bakar, sıra bana gelir ve ben de ona sert bir bakış atarım. "Bana bornoz giydirdi bile."

"Adi herif," diyor Joshua. "Daha iyi davran," diye azarlıyor ve sonra sessizce yemeğimizi yiyoruz.

"Tamam," diyor Macy, çatalını bardağına tıklatarak, "masadaki herkesin dikkatini alabilirsek." Sandalyeye yaslanıp ona bakıyorum. "Başlamadan önce, bu özel günümüze katıldığınız için hepinize teşekkür etmek istiyoruz." Her birimize bakıp gülümsüyor. "Dokuz gün sonra hayatımın aşkıyla evleneceğim için çok şanslıyım." Joshua'ya eğilip onu öper, Joshua da ona gülümseyerek bakar. "Bazılarınızın buraya gelmek için çok uzaklardan geldiğini biliyoruz." Elizabeth'e bakar. "Ve her şey olması gerektiği gibi gitmese de..." Sesi kesilir ve alt dudağının titrediğini görürüm. Joshua ayağa kalkar ve ayağını hatırlayınca yüzünü buruşturur. Kulağına bir şey fısıldar ve Elizabeth ona gülümser. "Bununla birlikte" —dönüp yanındaki çantasına uzanır ve bir manila klasörü çıkarır—"son seyahat programımız hazır." Heyecanla zıplamaya başlar.

"Seyahat programı mı?" Yanımdaki Elizabeth'in sesini duyuyorum. "Sadece oraya gidip güzel görünmemiz gerektiğini sanıyordum." Bana bakıyor. "Tabii ki sen hariç. Seninle uğraşacak vaktimiz yok." Elini yüzümde daire şeklinde hareket ettirir ve Joshua kahkahayla güler. Macy masanın etrafında dolaşarak herkese beyaz kağıtlar dağıtır ve Elizabeth'in arkasında durarak ona kağıdı uzatır. Elimi uzatıp kağıdı alırım, aşağıya bakıp hızlıca göz gezdiririm. "Şey," der Elizabeth, Joshua'ya bakar ama Joshua ona bakmaktan kaçınır.

"Bizi harika bir sürpriz bekliyor," diye gevezelik ediyor, "kardan adam yapmaktan zencefilli ev yarışmasına, buz hokeyi eğlencesine ve daha pek çok eğlenceli aktivite var." Elini Joshua'nın omzuna koyuyor. "Bu akşam karaoke barda düzenleyeceğimiz ilk etkinlikle başlıyoruz." Sanki bu sabah mutluluk hapi almış gibi. "Herkesi tanımak için küçük bir tanışma etkinliği." Masadaki herkese bakıyor. "Çok eğlenceli olacak."

"Ben hemen hemen herkesi tanıyorum," diye karşılık veriyor Elizabeth. "Yani, jet lag var, bilirsin, dünyanın öbür ucuna uçmak falan. Saat farkı."

"Sorun olmaz," diye onu teselli ediyorum, kağıda bakarak.

"Başka bir işin yok mu, mesela konuşmayı kesmek gibi?" diye soruyor bana.

"Gece vardiyasında çalışmadın mı?" Ona bakıyorum ve o başını çeviriyor. "Babanın bana söylediğine göre, sen de onlar kadar uyuyordun."

"Onun söylediği her şeye inanma," dişlerini sıkarak cevap veriyor. "Ayrıca burada her zaman bir yerim olacağını da söylemişti ama yanılmıştı."

"Tamam, peki," Joshua, küçük kavgamızı keserek, "bugün dinlenerek geçirebilirsin, böylece bu gece için formda olursun."

"Giyecek hiçbir şeyim yok." Omuzlarını silkiyor. "Çantam kayboldu." Masadaki insanlara bakıyor ama kimse ona bakmaktan kaçınıyor.

"Vazgeç," diye eğilip kulağına fısıldıyorum.

"Sen vazgeç" diye tısladı. "Beni alışverişe götürebilecek birini bulmam lazım" dedi gülümseyerek. "Bu akşam görüşürüz millet." Bana baktı ve dişlerini sıktı. "Sen de dahil."

Aşağı bakıp, "kazara" beni çatalla bıçaklamasından korktuğum için gülmemi saklıyorum.

"Bu eğlenceli görünüyor." Joshua'ya bakıyorum, o omuz silkiyor ve bunu onun ayarlamadığını biliyorum. Macy'yi mutlu etmek için ne isterse yapıyor. "Ağaç çiftliğini sabırsızlıkla bekliyorum."

"Kendi ağacını kesebileceğini duydum," diyor Macy neşeyle, "ve otelde kalanlar için otele geri götürüp lobide süsleyebilecekleri küçük ağaçlar var."

"Eğlenceli," diye cevap veriyorum, Elizabeth'e bakarak. "Benimkini dekore etmeme yardım edebilirsin," diyorum ona, onun daha da sinirlendiğini görünce gülümsemem daha da genişliyor. "Rica ederim."

BÖLÜM 7

Elizabeth

BEBEK, DIŞARI SOĞUK

Aynaya bakarak, saç spreyi sıkarken bir tarafımı kabartıyorum. "Bundan daha iyisi olamaz." İlk kez saç spreyi sıkıldığında tezgahdan atlayan Baby Cat'e bakıyorum. Annem beni alışverişe götürmeden önce randevu aldığı kuaför sayesinde eskisinden daha sarı olan saçlarıma bakıyorum. Annem, döndüğümünden beri olan biten her şeyden sonra en azından bunu yapabiliirdi.

Sonunda beni Nate'in evine bıraktı ve ben dört büyük çanta dolusu kıyafetle içeri girdim. Hepsini misafir odasına attım, bu sabah onu zorla yanımızda getirmem için aldığım çanta da şimdi orada beni bekliyor. Tabii ki, benim evimde bana yer yoktu.

Şimdi makyajımın son rötuşlarını yapıyorum ve saçımın arkadan nasıl görüldüğüne bakmak için arkamı dönüyorum. Ayrıca, bu kot pantolonun popomu nasıl gösterdiğini görmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Onları bugün, sadece bu gece için aldım ve kalçalarıma ve popoma tam oturuyorlar, sonra da düz bir şekilde aşağı inip, küçük topuklu siyah botlar giydiğim ayak bileklerimde duruyorlar. Dışarıdayken biraz kar yağmaya başladı ve en son istediğim şey topuklu ayakkabılarla kayıp bir yerimi kırmak, bu yüzden seksi olmaktansa rahatlığı tercih ettim. Siyah bodysuit dar ve omuzları açık. "Ne dersin, Baby Cat?" Arkanı dönüyorum. "Yeterince iyi, değil mi?" Kedi sadece bana bakıyor ve sonra kalkıp banyo kapısına gidiyor, bir pençesiyle kapıyı tırmalıyor ve sonra bana bakarak dışarı çıkmak istediğini belirtiyor.

Kapıyı açıyorum ve o merdivenlere doğru koşarak çıkıyor. Nate'in odasına bakıyorum ve kapının açık, ışıkların açık olduğunu fark ediyorum. Onun odasına gidip kafamı içeri sokma isteği çok güçlü.

Havada onun kolonyasının kokusunu alıyorum, bu yüzden onun zaten aşağıda olduğunu biliyorum. Baby Cat'i takip ederek merdivenlerden aşağı iniyorum ve arka kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Koridorda yürüyerek ilerlerken, Nate'in Whiskey'nin kafasını okşarken bana baktığını görünce duruyorum. Kalçalarına sinir bozucu derecede mükemmel oturan koyu mavi bir kot pantolon giyiyor. Koyu mavi örgü süveterinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, beyaz tişörtünün yakası da görünür durumda. "Hazır mısın?" diye soruyorum ve o da başını sallayarak gülümsüyor.

"Telefonunu şarj ettim," diyor, kalkıp telefonun yanına doğru yürüyor. "İçeri girdiğinde telefonu tezgahın üzerinde bırakmıştın, şarj etmek istersin diye düşündüm." Telefona bakıyor, sonra bana bakıyor. "Sanırım erkek arkadaşın sana ulaşmaya çalışıyor." Telefonu bana uzatıyor, aşağıya bakıyorum ve Ty'ın bana mesaj attığını görüyorum, mesajı mesajların en üstünde.

■ Ty: Hayatta mısın????

"O benim erkek arkadaşım değil," diye mırıldanarak mesaj uygulamamı açıyorum, "birlikte çalışıyoruz. Sana bir açıklama borçlu olduğumdan değil."

"Sen öyle diyorsan," diye cevapladı ve başımı kaldırdım.

"Bu ne demek?" diye soruyorum ve o bana cevap vermekten kaçınıyor.

"Geç kalmadan gidelim." Tek söylediği bu, dönüp

Ocağın üzerindeki ışığı söndürdükten sonra duvara doğru yürüdü ve önceden açık olan parlak ışığı kapattı. Whiskey onu takip ederken ön kapıya doğru yanımdan geçti. "Uslu dur." Boynunu ovuşturdu. "Ve kedinin odasına girmeye çalışmayı bırak," diye azarladı, ben de buraya geldiğimde astığım siyah ceketimi almaya uzandım.

Nate ön kapıyı açar ve benim dışarı çıkmamı bekler, sonra dönüp kapıyı arkasında çarpar. Birlikte kamyonete doğru yürürken, ikimiz de hiçbir şey söylemeden tuş takımında bir şeye basar. "Kapının şifresini alabilir miyim?" diye sorarım. "Bilirsin, İrlandalı vedası yapmak istersem diye."

"Hayır," der. "İrlandalı vedası yapmak istersen bana söyle, ben de seninle birlikte giderim."

"Ya hayatının en güzel gecesini yaşıyorsan?" diyorum biraz abartarak. "O zaman keyfini kaçıracağım."

"Hayatta kalırım," der, kamyoneti çalıştırıp garajdan geri çıkar.

"Sen bilirsin," diye homurdanıyorum ve dışarıya bakıyorum.
"Muhtemelen bir-iki-üç-dört."

"Evet, nereden bildin?" Kafamı çevirip ona baktım ve sırtarak gülümsediğini gördüm.

Gözlerimi devirip pencereden dışarı bakıyorum. Kar hafifçe yağıyor, sokağa düşüyor ve sonra eriyor. Sessiz bir yolculuktan sonra bara vardığımızda, park yerine giriyor ve ön tarafta büyük bir tabela görüyorum: Özel Parti Nedeniyle Kapalı.

O kamyoneti durdurduğunda, ben dışarı çıkıyorum ve telefonum elime titreşiyor, Ty'ın bana yine mesaj attığını görüyorum.

Ty: Eve döndüğüne ne kadar mutlu olduğuna dair bahis yapıyoruz.

Burnumdan soluyorum ve başparmağımı aşağı doğru çevirerek kendi fotoğrafımı çekip ona gönderiyorum.

Ben: Kim korkunç olarak kazandı?

"Erkek arkadaşına mesaj mı yazıyorsun?" diye soruyor Nate yanımdan.

"Hayır, o artık benim kocam. Seninle kamyonetteyken evlendik." Kapıyı açıyorum. "Bu gidişle, gece bitmeden hamile kalabilirim." İki elimi kaldırıp parmaklarımı çaprazlıyorum. "Sanırım şu anda oluyor." Bana doğru bakıyor. "Sen olsam başka yere bakardım."

"Hey, siz ikiniz." Kardeşim Jack'in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Kot pantolon ve gömleği dışarıda bırakılmış beyaz bir gömlek giymişti ve elinde bir şişe bira vardı. "Ne zaman geleceksiniz diye merak ediyordum."

"Hazırlanması çok uzun sürdü." Nate beni çok şaşırttı. "Bir saat bekledim."

"Pardon, çıkmak için belirli bir saatimiz olduğunu bilmiyordum." Kafamı sallıyorum.

"Seni bilmem," diyor Nate, barın kenarında bizim için hazırlanan bira şişelerinden birini alırken, "ama saat yedi buçuk dendiğinde, saat yedi buçukta orada olman gerekir, saat sekizde evden çıkman değil."

"Beni senin evinde bırakabilirdin," diye hatırlatıyorum ona.

"Benim evimde tek başına kalmak istiyorsan," diye cevaplar, birayı ağzına götürür, "tek yapman gereken sormaktı."

"Şu anda neler olduğunu bile bilmiyorum" — Jack bize bakar.

—"ama ben bunun bir parçası olmak istemiyorum." Nate'e bakar. "Sen benim kardeşim gibisin ve o da benim kız kardeşim."

"İğrenç," diyorum, kendi bira şişemi alıp dudaklarıma götürürken o uzaklaşıyor.

"O gece tam olarak iğrenç demedin," diye mırıldanır ve başımı ona doğru çeviririm, bunca yıl sonra bunu tekrar gündeme getirmesine şaşıyorum. Bunca. Yıl. Sonra. Olan biten her şeyden sonra. Ne cesaret ama.

"Ertesi gün hiçbir şey söylemedin," diye yüzüne karşı söylüyorum ve yüzünde şok ifadesi beliriyor, "ya da ondan sonraki gün, ya da ondan sonraki gün." Beş yudum bira içip bardağı barın üstüne koyuyorum ve etrafta dolaşan garsondan bir shot alıyorum. Shot'ı içip yuttuğum anda öksürüyorum, etrafta bir şişe su arıyorum ama göremiyorum.

"Kamyonetime kusmasan iyi olur." Bir tabureye oturur ve birasını dudaklarına götürür. Bacakları açık ve benim aralarına girmem için mükemmel bir pozisyonda. Bu düşünce kafamda belirir belirmez, alkolün suçu olarak görerek başka yere bakarım.

Son sözü ona bırakmamak için ona dönerek, "Kimseyi eve getirmesen iyi olur, yoksa senin iğrençliklerini duymak zorunda kalırım ve bu da beni gerçekten kusmaya zorlar." derim. Az önce içtiğim iğrenç tekilanın tadını ağzımdan atmak için biramı tekrar alırım.

Joshua ve Macy bize yaklaşıncaya bana bir şey söyleme şansı kalmaz. Joshua "Ben Damatım" tişörtü giyerken, Macy "Ben Gelinim" tişörtü giyiyor.

"Bu tişörtleri giymeniz iyi olmuş." Çenemi kaldırarak Joshua'ya işaret ediyorum. "Yoksa kim kimdir, kafam karıştırdı."

"Evet," Nate araya girer, "o sık sık kafası karışır." Başıyla beni işaret eder. "Kız kardeşin buraya gelirken evlendi."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir dakika, biriyle mi çıkıyorsun?" Joshua alaycı tavrımı anlamıyor. "Neden onu ailemle tanıştırmadın?"

"Kimseyle çıkmıyorum," diye yalanlıyorum. "Nate, ben onunla kaldığım için bu gece kimseyi eve getiremediği için sinirleniyor. Kuzenlerimiz nerede?" diye soruyorum etrafa bakarak.

"İki gün sonra buraya gelecekler," diye bilgilendirir bizi. "Hokey sezonu yirmi üçüncü gün sona eriyor, bu yüzden birkaç eş buraya geliyor, diğerleri ise maçlar bittiğinde gelecek, çünkü son maçlar yirmi ikinci gün oynanacak."

"Benimle hangi şarkıyı söylemek istersin?" Evie yanıma gelip soruyor. "Girls Just Want to Have Fun" ve "Dancing Queen" arasında karar veremedim.

"Oh, 'Dancing Queen'i çok severim," diyor Macy bize.

"Sanırım cevabımız belli." Evie'ye bakıyorum, o da bana başını sallıyor.

"Siz ikiniz bize ne söyleyeceksiniz?" Joshua, Jack ve Nate'e bakar.

"Evet," diye ısrar ediyorum, "siz ikiniz onlara ne söyleyeceksiniz?" "Şey," Jack mırıldanmaya başlar.

"Bence 'Shallow'u söylemelisiniz." Bira şişemi onlara doğru uzatırım.

"Bence 'All The Single Ladies'i söylemeliler." Evie bana katılır.

"Bence konuşmayı kesmelisin," Jack ona söyler, biz de "Bence mikrofonu çalan kişi bu şarkıyı söylemeli."

"Tamam, millet," garsonlardan biri başlıyor, "yakında Bay ve Bayan Morrow olacak çiftle karaoke gecesine başlamak için hazırız." Onları işaret ediyor ve Joshua ellerini havaya kaldırıyor. "Onların 'You're the One that I Want' şarkısıyla başlayalım."

Onlar sahneye doğru yürürken biz de onları alkışlıyoruz. Joshua, merdivenleri çıkarken topallıyor. Onlar sahneye çıkıp John Travolta ve Olivia Newton-John taklidi yapmaya çalıştıklarında, gülmekten kendimi alamıyorum. Joshua, ayağına fazla yük bindiremediği için çoğu zaman yana doğru düşüyor.

Herkes onları alkışlıyor, sonunda Joshua Olivia'yı belinden tutup öpmek için eğiliyor. "Bunu geçmeye çalış." Nate'in omzuna dokunuyorum. "Bence Jack'i tutup ona bir öpücük kondurmalısın."

"Senin ne kadar çekici olduğunu düşünsem de," Jack Nate'e şöyle diyor, "sen benim için küçük kardeşim gibisin, bu yüzden bu çok iğrenç olurdu."

Hepimiz kahkahalara boğulurken, kız şimdi Evie ve beni sahneye çağırıyor. "İşte başlıyoruz," diyorum, sahneye giderken bir shot alıyorum. "Bu çok eğlenceli olacak."

"Kendini tanıtmalısın," diye bağırır Macy masasından ve ben Evie'ye bakarım.

"Benim adım Elizabeth," diye başlıyorum, "Lizzy değil. Bana Lizzy demeyin, yoksa boğazınıza yumruk atarım." Herkesi işaret ediyorum ve onlar gülüyor. "Ben damadın en sevdiği kız kardeşi Aynı zamanda onun tek kız kardeşi, yani durum bu." Joshua'yı işaret ediyorum. "Ve bu da en sevdiğim yengem" — Evie'yi işaret ediyorum — "şimdilik." Elini kaldırıp parmağını gösteren Macy'ye göz kırpyorum. "O da en sevdiğim kişi çünkü evlendiğinde beni karaoke yapmaya zorlamadı."

İkimiz şarkı söylemeye başlıyoruz ve nakarat başlar başlamaz sesimiz çatallanıyor, bu da beni o kadar güldürüyor ki şarkı bitene kadar gözyaşlarıma boğuluyorum. Evie elini kaldırıp bana beşlik çakmamı istiyor. Jack ve Nate'i bıraktığımız yere bakıyorum ve Jack'in ayakta alkışladığını, Nate'in ise barın üstüne yaslanarak baş nedimeyle konuştuğunu görüyorum. Onu güldüren bir şey söylüyor ve kız, elini Jack'in koluna koyuyor, ama bunun sahte olduğunu biliyorum çünkü Jack hiç komik değil.

Kafamı sallıyorum ve onu onunla görmekten rahatsız olmamaya çalışıyorum. Birlikte geçirdiğimiz o geceden bu yana neredeyse yedi yıl geçti. Merdivenlerden aşağı inip etrafa bakınıyorum. "Tuvalete gidiyorum," diyorum Evie'ye ve o da ben barın arkasına doğru yürürken bana başını sallıyor.

Kapıyı açıp lavaboya doğru yürüdüm ve ellerimi yıkarken suya baktım ve o geceye geri döndüm, hayatımın en iyi ve en kötü gecelerinden biri olacak o geceye. O zamandan beri aynı olmadığımız halde, en kötüsünden çok en iyisiydi.

Nate ve Joshua, sıralamada bir üst sıraya çıkmak için bir numaralı takımı yendikten sonra kış tatili için eve dönmüşlerdi. Nate'in o gece barda olması bile gerekmiyordu. O gece Joshua ve Jack ile birlikte kuzenlerimizin hokey sahasına gidip bir maç yapmayı planlıyordu. Ama şimdi burada, liseden birkaç arkadaşıyla

bar taburesinde oturmuş gülüyordu. Geri döndüğünden beri onu ilk kez görüyordum.

"Selam." Ona doğru yürüdüm ve kocaman gülümsedim. Kalbim göğsümde çarparak, bacaklarının arasına girip yanağına öpücük kondurdum. Sanırım bunu daha önce hiç yapmamıştım. Yani, birkaç gün sonra eve gelip beni gördüğünde, her zaman bana yandan sarılır ya da bazen elini kaldırırdı, böylece ona beşlik çakabilirdim. Bu çok farklıydı ve neden yaptığımı hiç bilmiyorum. Sadece yaptım.

"Hey," dedi bana gülümseyerek, "bu bir sürpriz." Ağustos başında okula döndüğünden beri beni görmemişti.

"Öyle de denebilir." Yanlarındaki çocuklara baktım, birkaç kez evime geldiklerini hatırlıyordum ama isimlerini hatırlayamıyordum. Belki de Nate'in bacaklarının arasında durduğum ve elim onun uyluğundaydı. Bu, daha önce hiç yapmadığım samimi bir hareketti.

"Hey." Etrafımızdaki adamlara bir elimi kaldırdım. Onlar da sözlü bir cevap yerine çenelerini kaldırarak karşılık verdiler. Nate'den uzaklaşıp arkadaşlarımin yanına dönmek üzereydim ki, yanıımızdan geçen bir adam bize doğru itildi ve Nate, birayı tutan kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti, diğer eliyle de bana çarpacak olan diğer insanlardan beni korumak için uzandı.

"Dikkat et," dedi Nate'in arkadaşlarından biri adama ve ben sadece Nate'e bakabildim.

"İyi misin?" diye sordu ve hayatım boyunca öğrendiğim tüm kelimeler kafamda karışıp durdu. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Bana sırtıarak baktı ve belimi saran kollarını biraz gevşetti ama beni bırakmadı. "Bir şey içmek ister misin?"

"Tabii," dedim ve sonra barın diğer ucundan biri adımı seslendi. Kafamı kaldırdığımda, benimle birlikte gelen kızlardan biri olduğunu gördüm. "Ben..." Ağzım kurumuş bir şekilde kızı işaret ettim. "Arkadaşlarımin yanına dönmeliyim."

Gözlerimin içine baktı ve midemde kelebekler uçmaya başladı. "Evet, gitmelisin," dedi ve birayı dudaklarına götürdü.

Sonra dili çıkıp alt dudağındaki bira damlasını yaladı. Elim kaşınıyordu, yüzünü tutup onu öpmek için. Ama sonsuza kadar utanacağım bir şey yapmadan ondan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

"Görüşürüz." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz içimden inledim ve o da kıkırdadı.

"Evet," dedi sadece, ben yavaşça ondan uzaklaşırken. Arkadaşlarımla yanına geri döndüm ve tüm bu süre boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Arkadaşımın yanına vardığımda omzumun üzerinden bir bakış attım ve haklı olduğumu anladım.

Geceyi arkadaşlarımla sohbet ederek geçirdim, arada sırada onun olduğu yere bakıyordum ve sanki o da benim ona baktığımı biliyormuş gibi, gözleri benimkilere geliyordu ve bakışlarımız buluşuyordu. Birkaç kez durum tersine döndü ve onun bana baktığını hissedebiliyordum.

Onun birayı bara koyduğunu gördüm ve ayağa kalktı, arkadaşlarının ellerini sıktıktan sonra bana doğru yürüdüğünü gördüm. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, göğsümden fırlamaması mucizeydi. Bana doğru gelirken gözleri gözlerime bakıyordu. "Seni eve bırakayım mı?" diye sordu giderken, ben de gitmeye hazır olmasam da başımı salladım. Bana bir şeyler olduğunu anlayan ama Nate'in benim için bir kardeş gibi olduğunu da bilen kızlara veda ettim.

Ona gülümsedim. "Yolu göster," dedim ve o elini elime kaydırды ve ben onu takip ederken beni kendisiyle birlikte dışarı çekti.

Dışarı çıktığımızda elimi bırakacağını sandım, ama bırakmadı; kamyonetine varıp kapıları açana kadar elimi tutmaya devam etti. "Bin, Elizabeth." Sesi gergindi.

Arabaya bindim ve onun kamyonetin önünden dolaşıp kendi kapısını açıp binmesini izledim. Kamyoneti çalıştırdı ve sonra bana baktı. "Bu gece gerçekten çok güzel görünüyorsun." Sesi boğuktu. "Aslında, sen her zaman güzelsin."

"Sen mi söylüyorsun bunu." Ben de flört etmeye çalıştım ama flört oyunum iki puanlık bir seviyedeydi. Ben ona uzanırken o da bana uzandı ve otoparkın ortasında ilk öpücüğümüzü paylaştık. Eli koltuğun altındaki kolu tutarken dili ağzıma girdi.

Beni kucağına çekerken koltuğu tamamen geriye itti. Dudaklarımız birbirinden hiç ayrılmadı, öpücük hayal ettiğimden de öteydi. Onun üzerinde titriyordum ve bunun dışarısının dondurucu soğuk olması ve üzerimde sadece bir tişört ve büyük beden bir fermuarlı kazak olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bunun nedeni, ellerinin artık kalçalarımın kıcıma doğru kaymasıydı.

Gözlerim yavaşça açıldığında, "Siktir," diye tısladı, "Elizabeth." "Nate." Ellerimi göğsüne koydum, kalbinin benimki kadar hızlı attığını hissettim.

"Benimle eve gelmek ister misin?" Bu soruyu asla duymayacağımı düşünmüştüm. Ayrıca, düşünmeden bile cevabını bildiğim bir soruydu.

"Evet." Bu kelimeleri yüksek sesle söyledim ve sonra onu tekrar öptüm. Bu sefer ilk öpüşen bendim, ama öpüşmeyi bitiren kesinlikle oydu, sonra beni koltuğuma oturtup evine götürdü.

Banyo kapısı itilerek açıldı ve beni geçmişten kopardı. Macy, diğer nedimelerinden biriyle birlikte içeri girdi ve ben onlara gülümsedim. "Performansın çok iyiydi," diye Macy beni övdü. "Benim için yaptığın için teşekkür ederim."

"Tabii ki," diye cevap verdim ve ellerimdeki suyu silkeledikten sonra birkaç kağıt havlu alıp ellerimi kuruladım. Kapıyı açıp bara geri döndüm. Gözlerim herkesi taradı, ama kendime öyle olmadığını söylemek istesem de onu aradığımı biliyordum.

O ve nedime tam olarak önceki pozisyonlarında duruyorlar, bu sefer ikisinin başları birbirine daha yakın ve nedenini bilmiyorum ama midem bulanıyor. "Hey," diyor Jack, tuvaletten çıkarken, "iyi misin?"

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Evet, sadece jet lag var," diyorum ve sahte bir gülümseme takınıp bara bakmamaya çalışıyorum.

BÖLÜM 8

Nate

KIŞ HARİKALARI

"Belki ikinizin büyürken yaşadığınız birkaç hikayeyi anlatabilirsiniz," Belinda müzik çok yüksek olduğu için bana doğru eğilerek söylüyor. Görevlilerden biri karısıyla birlikte mikrofonun içine bağıyor. İkisi de aynı kıyafetleri giymişler, bu yüzden birlikte olduklarını anlıyoruz. "Ve eğer fotoğraflarınız varsa, hikayeleri anlatırken onları bir araya getirip slayt gösterisi yapabiliriz."

"Bu harika bir fikir," diyorum Belinda'ya, düğünde onunla birlikte konuşma yapmak isteyip istemediğimi soran baş nedimeye. Son birkaç haftadır birlikteyken bunu biraz hazırladık.

Şimdi odayı alkış sesleri dolduruyor ve ben de diğerleriyle birlikte alkış tutuyorum. Başım zonklamaya başlıyor. "Sıradakiler," diyor sunucu, elini kaseye sokup kağıdı çıkararak, "Belinda ve Jenny."

"Sıra sende," diyorum. Jenny koşarak Belinda'yı yakalıyor.

"Onlar 'Run the World (Girls)' şarkısını söyleyecekler," diyor sunucu kalabalığa gülümseyerek.

Omzunun üzerinden bana bakar. "Yarın bowlingde görüşürüz," der. "O zaman daha fazla çalışabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Bara yaslanıp, Jack ve Evie ile bir masada oturmuş bir şeye gülen Elizabeth'i arıyorum. Biralaramı alıp onların masasına doğru gidiyorum ve onun yanındaki sandalyeyi çekiyorum. Bana bakıyor. "Nerede olduğunu merak ediyordum."

"Ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Nerede olacağımı düşünüyordun?"

"Bilmiyorum," diyorum, "bir dakika önce sahnedeysdin, bir dakika sonra ise, duman gibi, ortadan kayboldun."

"Eminim sen gerçekten izliyordun," diye kışkırtıyor, "aynı zamanda baş nedimeyi tavlamaaya çalışıyordun." Bara işaret ediyor. "Beni kanat adamın olarak istediğini sanmıyordum."

"Sen neyden bahsediyorsun?" diye soruyorum ona, Jack ve Evie'nin birbirlerine bakışlarını, gözlerini bizim konuşmamıza dikmiş olarak görüyorum. Kafaları, sanki tenis maçı izliyorlarmış gibi ileri geri sallanıyor. Düşündüm de, biz hiç birbirimizle şakalaşmadık. Tabii, birlikte geçirdiğimiz o gece hariç. Ağzı başka şeylerle meşgul olduğu için benimle alay edememişti. Apartman daireme girdiğimizde gömleğini yırtıp attığı görüntü şimdi kafamı dolduruyor. Dizlerinin üzerine çökmeden önce bana attığı sırtış, sanki yedi yıl önce değil de dünmüş gibi hafızama kazınmış durumda.

"İyi misin?" diye soruyor Jack. "Yüzün bir anlığına çok kızardı." Elini omzuma koyuyor. "Su ister misin?"

"Ben iyiyim." Elizabeth'e ve çıplak omuzlarına dönüp bakıyorum ve aniden onu ısırmak istiyorum. "Senin neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Onunla flört ediyordun." Sandalyesine yaslanıp, önündeki masaya parmağıyla vuruyor. "Ya da en azından deniyordun. Bunu biliyorum çünkü senin şakana güldü." Başını yana eğiyor. "Ve, aramızda kalsın, sen hiç komik değilsin."

"Bilgin olsun," diye ters bir şekilde cevap veriyorum, "biz işbirliği yapıyorduk."

"Onu yatağına atmak istediğin konusunda mı?" diye burun kıvrıldı. "Biliyorum, gördüm."

"Konuşma için," diye ona fısıldıyorum. "Baş nedime ve sağdıç konuşması için." Bana eminmiş gibi başını sallıyor. "Sence baş nedimeyi tavlamaaya çalışır mıyım?"

"Evet," diye homurdanır, sonra başını Evie ve Jack'e çevirir ve elini masaya vurur. Yüzündeki gülümseme kaybolur ve yerine ciddi bir ifade gelir. "Bekle, o sizinle mi kalıyor

" diye sorar Evie ve Jack'e. "Çünkü kalıyorsa, belki bir takas ya da değişim yapabiliriz, bir kızı diğerine."

"Bizimle kalmıyor," diye cevapladı Jack, sırtışını gizlemeye çalışarak.

"Siktir," diye küfür eder ve ben sadece başımı sallarım.

"Senin için çok kötü." Onu işaret ediyorum. "Benden kurtulamazsın."

"Senin tavlama oyunlarının berbat olması gerçekten kötü." O gülüyor.

"Ne yaptığımı gördün mü? Kafiye yaptım."

"Senin şakana gülen tek kişi sensin," diyorum ona.

"Evie" — Jack karısına teklifte bulunmak için döner — "tuvalete gelip benimle öpüşmek ister misin?" Ayağa kalkar ve karısı ona gülümser.

"Bu iğrenç," diyor Elizabeth. "Normal insanlar gibi köşede öpüşün." Köşeyi işaret ediyor. "Ya da eve gidene kadar bekleyebilirsiniz."

"Evet, ama o zaman ikiniz birbirinize hakaretler yağdırırken ben burada garip bir şekilde oturmak zorunda kalırım."

"Bu çok aşağılayıcı," diyor Elizabeth. "Şu anda ticaret yapan tek kişi benim; o bunu bile doğru düzgün yapamıyor." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ben, sırf onu susturmak için bile olsa, onu öpüp durmak istiyorum.

"Tamam, millet." Sunucu mikrofona geri döner. "Şimdi tatil şarkılarını hep birlikte söyleme zamanı."

"Hayır, kesinlikle hayır." Elizabeth başını sallar. "Ben gidiyorum. Burada kalıp 'Winter Wonderland'ı söylemektense, dışarıda ön kapının merdivenlerinde oturmayı tercih ederim." Ayağa kalkar. "Bu benim İrlandalı vedam," der ve etrafına bir kez bakar, kimseye bir şey söylemeden kapıya doğru yönelir.

Joshua'ya bakıp kapıyı işaret ediyorum ve gözleri kız kardeşinin arkasını yakalıyor. Bana çenesini kaldırıyor ve ben de dönüp bardan çıkıyorum, onun kamyonete doğru yürüdüğünü görüyorum. "Beni buraya kadar takip edeceğime bu kadar emin miydin?" diyorum, kapının kilidini açarken.

"Hayır" — omzunun üzerinden bakarak — "Aslında sen hazır olana kadar kamyonette bekleyecektim." Kapıyı açar. "Görünüşe göre artık hazırsın." Arabaya biner. "Tabii Mindy'nin bu gece seninle eve gelip gelmeyeceğini görmek için kalmak istemiyorsan."

"Öncelikle," diye başlıyorum, kendi kamyonetimin kapısını açarak, "onun adı Belinda." Beş kez ona öyle seslendiğim için gerçekten Belinda olmasını umuyorum.

"Öyle mi?" Başını yana eğiyor. "Emin misin?" Bana o kadar şüphe uyandırıyor ki, telefonumu çıkarıp haftalık olarak aldığımız düğün e-postalarında onun adını aratıyorum.

"Aha," derim, telefonu ona doğru çevirerek, "burada yazıyor, Belinda, baş nedime."

"Bakmanı sağladım." Ellerini çırpır ve güler. Arka cebinden telefonu çalar ve onu çıkarır.

"O senin erkek arkadaşın mı?" diye soruyorum ona, telefonumu daha sıkı tutarak. "Evet," diye onaylıyor ve sonra telefonu açıyor, "Selam, tatlım."

"Selam," diye bir kadın sesi duyuyorum. "Ty, hayatında hiç bu kadar eğlenmediğini söyledi," diyor kadın ve Elizabeth kahkahalarla gülüyor.

"Bahse mi girdin?" diye telefona soruyor.

"Hayatımın en kötü zamanını geçiriyorum," diyor kadına. "Evimden atıldım ve kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım. Üstüne üstlük, pek sevmediğim kardeşimin en iyi arkadaşının yanında kalmak zorundayım."

Kadın güldü. "O aşk romanını yeni okudum." "Cinayet var mıydı?" Bana baktı.

"Onun neye benzediğini bir göreyim," diye ısrar eder ve ben başımı sallarım, ama o telefonu bana doğru çevirir ve ben de bornoz giymiş, gözlüklü kadının bana baktığını görürüm. "Merhaba," der, yüzünü ekrana daha da yaklaştırarak, "sen uzun boylu bir bardak su değil misin?"

"Merhaba." Elimi kaldırıp ona sırtarak gülümsedim.

"Tanıştığımıza memnun oldum." "Tatlım" —bana göz kırptı—"bu zevk tamamen benim." Elizabeth telefonu ona doğru çevirir. "Demek iyi vakit geçiriyorsun."

"Söylediklerimin hangi kısmı iyi vakit geçirdiğimi düşündürdü sana?" diye sorar ve kadın güler.

"Ty'a yirmi dolarını ödeyip haklı olduğunu söyleyeceğim," diyor, "ve bu gece tüm eğlence senin olsun. Bunu hak ettin."

"Hoşça kal." Elizabeth telefonu kapatır. "Arayan Gayle'di." Bana bakar. "O benim triyaj hemşirem, panoyu, beni ve aslında her şeyi yönetiyor." Sesi kesilir ve esner.

O pencereden dışarı bakıyor. Ben onun sözlerine mırıldanarak onay veriyorum ve yolculuğun geri kalanında sessizliğe bürünüyoruz.

Garaj yoluna gireriz, o arabadan iner ve kamyonetin etrafında dolaşır. "Bu çok eğlenceliydi," der ciddi bir ifadeyle. "Sahneye çıkıp kalbinden gelenleri haykırman çok hoşuma gitti."

"Öyle yapacaktım, ama sen bana hiçbir şey yapma şansı vermedin, çünkü 'hoşça kalın, sürtükler' diyordun."

"Tamam, öncelikle, ben asla böyle bir şey söylemem." Ben kapıya doğru yürürken o burun kıvrıyor ve sonra şifreyi girerken tuş takımını elimle kapatıyorum, bu yüzden beni kenara itiyor. "Bu adil değil."

"Kod sendeyse," kilidin çalışmaya başladığını duyunca ona söylüyorum, "o zaman bana ne ihtiyacın var?"

Düğmeyi çevirip ona bakıyorum. "Nate." Elini göğsüme koyuyor ve elinin ısısının süveterim ve tişörtümden geçip bana ulaştığını hissedebiliyorum. "Kod bende olsun ya da olmasın, yine de sana ihtiyacım olmaz."

"Yani dışarıda donacak mısın?" diye soruyorum ve o gülüyor.

"Yüz dolar bahse girerim" —kollarını göğsünde kavuşturur—"garaj kapılarından biri kilitli değil." Ona sertçe bakarım. "Bunu biliyorum çünkü sen ve Joshua her zaman diğer kişi için kapıyı açık bırakırdınız."

"Sen beni tanıımıyorsun," diye alaycı bir şekilde ona sesleniyorum, o ise arkasını dönüp merdivenlerden aşağı inerek garaja doğru yöneliyor. "Köpek," diye bağıriyorum, Whiskey'nin kafasını kapıdan dışarı çıkarıp havayı kokladığını görünce, "kaçacak."

"Tabii, haklısın," diyor, dönüp geri geliyor, "bana yüz dolar borçlusun." Elini yanağıma koyuyor. "Nakit alırım." Sırıttıyor. "Merhaba, Whiskey." Çömelip boynunu okşuyor. "Bu gece eğlendin mi?" Kalkıp eve giriyor. "Onun eşyalarını çiğnedin mi?"

Onun arkasından içeri girerim ve o arkaya doğru yürüyüp köpeğin kapısını açarken ceketimi çıkarırım. "Tuvalete gitmen gerekiyor mu?" diye sorar ve köpek sadece onun ayaklarının dibine oturur. "Yatağına işedin mi?" diye fısıldar. "İşediysen sorun değil."

"Bitirdin mi?" diye soruyorum, süveteri başımdan çıkarıp kanepeye atarak beyaz tişörtümle kalıyorum. Gözleri

gözleri başımdan tişörtüme, sonra tekrar başıma kayıyor. Gözlerinde ateş görüyorum ve o da benim onu izlediğimi fark ediyor ve yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Aç mısın?" diye soruyorum, "İstediğin bir şey mi gördün?" demek yerine.

"Hayır, pek sayılmaz." Ön kapıya doğru yürürken derin bir nefes alır ve botlarını çıkarır. Ben merdivenlere doğru geri dönerim ve ikimiz neredeyse aynı anda merdivenleri birlikte çıkarız. Kollarımız birbirine sürtünür ve kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başlar. Tek kelime bile konuşulmaz, sadece nefesimizin sesi duyulur. Merdivenlerin en üstüne varırız.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyorum ona, onu odama çekip bu gecenin onun için neden hiçbir anlam ifade etmediğini sormak istiyorum.

"Sanırım iyiyim." Başını sallar. "İyi geceler," der ve yedek yatak odasına dönerek kapıyı arkasından kapatır.

Burada durup kapının altından sızan ışığı izliyorum, sonra dönüp en üst iki basamakta bekleyen Whiskey'e bakıyorum. Aşağı mı iniyorum, yoksa yatak odama mı gidiyorum diye bekliyor. "Gidelim, evlat." Kafamla işaret ediyorum. "Uyku zamanı."

Kendi odama giderken, onun yatak odasında dolaştığını duyuyorum. Kapıyı açık bırakıyorum ve onun yatak odasından çıkıp banyoya gittiğini fark ediyorum. "Oraya girmeli miyim?" diye soruyorum Whiskey'e, o da yatağın üzerine atlıyor. "Evet, ben de öyle düşünüyorum. Pek iyi bir fikir değil."

BÖLÜM 9

Elizabeth

SANTA SÖYLE BANA

17 Aralık

Gözlerimi yavaşça açtıkça kulağımdaki mırıldanma sesi gittikçe yükseliyor. Bebek Kedi burnumu gıdıklarken gri tüyler gözlerimi dolduruyor. Kafamı ondan uzaklaştırıp "Günaydın" diye mırıldanıyorum. Gözlerini açmaya bile tenezzül etmeden, başını pençelerinin üzerine koymuş mırıldanıyor. Gözlerimi kapatıp yan dönerek tekrar uyuyabilir miyim diye bakıyorum. Birkaç dakika sonra vazgeçip sırt üstü yattığımda kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Bebek Kedi sonunda kafasını kaldırıyor ama sadece onu uyandırdığım için bana yan gözle bakıyor. Sonra yan dönüp yastığımın üstüne uzanıyor. "Dostum, bu yastığı seninle paylaşıyorum, tersi değil." Sırtımı kamburlaştırıp tekrar geriniyorum ve ağır yüzünden yüzümü buruşturuyorum.

Baldırlarım ağrıyor, kollarım gergin ve başım hafifçe zonkluyor. Gözlerim de kumla dolu gibi, ya yorgunluktan ya da iki gece üst üste dışarı çıkıp alkol aldığımdan dolayı yanıyor. Battaniyeyi üzerimden atıyorum ve önce bir bacağımı, sonra diğerini yataktan kaydırıyorum. Oturup Baby Cat'e bakıyorum. "Bugün kalkan tek kişi ben miyim?" diye soruyorum ona, ayağa kalkarken vücudumun ezilmiş gibi hissettiğimi fark ediyorum.

Yatak odasından çıkıp, Nate'in kendi odasından rahatça çıkarken gördüğümde duruyorum. Giydiği şort kalçalarına sarkmış durumda. Göğsü mükemmel bir şekilde şekillenmiş ve sergileniyor, Whiskey ise onun yanında dikkatlice yürüyor. "Oh hayır." Elimi kaldırıp gözlerimi kapatıyorum ama yine de mükemmel karın kaslarına bir kez daha bakıyorum ve haftada kaç kez spor yaptığını merak ediyorum. "Gözlerim." Başımı yana çeviriyorum. "Meme uçlarını görüyorum."

Onun gülüşünü duyuyorum ve Whiskey heyecanla kuyruğunu sallayarak yanıma gelirken ona dönüp bakıyorum. "Cidden, onları sakla." Bir parmağımla göğsünü işaret ederken, diğer elimle Whiskey'i okşuyorum. "Yoksa bu, benim kız olduğum için meme uçlarımı göstermeme izin verilmeyen, ama sen erkek olduğun için gösterebilen cinsiyetçi fikirlerinden biri mi?"

"Bilge birisi bir keresinde bunların sadece meme uçları olduğunu söylemişti." Merdivenlere doğru yürürken başını salladı.

"Bunu sana kim söyledi bilmiyorum," diyorum çıplak sırtına, gözlerim kışında takılı kalmış halde, "ama o kişi gerçekten akıllı birine benziyor."

"O fena değil," diye omzunun üzerinden bakıyor. "Berbat bir bowling oyuncusu, ama her zaman kazanamazsın."

"Benim harika bir bowling oyuncusu olduğumu bilmeni isterim," diyorum nefes nefese.

"Belki Avustralya'da..." Merdivenlerin altına gelip koridora doğru dönerek uzaklaşırken sesi kaybolur, ben ise korkuluğa yaklaşıp ona bakarım.

"Jet lag yaşıyorum," diye kendimi savunuyorum. Bana bakıyor, gözleri parıltıyor ve uykusu artık gözlerinden silinmiş.

"Sen öyle diyorsan."

"Öyleyim," diyorum ona, "ve önemli olan da bu." Cevap vermesini beklemeden dönüp banyoya giriyorum. "Aptal." Banyoya gidip ellerimi ve yüzümü yıkadıktan sonra dışarı çıkıyorum ve Baby Cat'in yatak odamdan çıkıp gittiğini görüyorum.

"Günaydın, Majesteleri," diye selam veriyorum, onu kucağıma alıyorum ama o hemen kollarımda kıvrılıp atlayarak kaçıyor. "Evet, ben de son birkaç gündür senden pek hoşlanmıyorum." Nate'in yatak odasına koşuyor ve ben de onu takip etmek üzereyim ama sonra kahve kokusu alıyorum.

Göğüs uçlarımı örtmek için bir süveter giymeyi düşünüyorum, ama sonra dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum. "O çıplak göğüslü durabiliyorsa, ben de tişört giyebilirim." Açık mavi çiçek desenli açık sarı tişörtüme bakıyorum. Eşleşen şortum dar değil, bol ve bacaklarımın etrafında sallanıyor. Köşeyi dönüp mutfığa girmeye başladığımda soğuk hava yüzüme çarptı. Nate

Whiskey içeri girince arka kapıyı kapatıyor.

"Dışarısı soğuk," diyorum ve o bana bakıyor.

"Evet." Sırıttırıyor ve gözleri yüzümden şimdi sertleşmiş meme uçlarıma kayıyor.

"Kendi meme uçlarına bak," diyorum ve mutfığa girip kupaların bulunduğu dolaba doğru yürüyorum. "Kahveni yaptın mı?" diye soruyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Hayvanlarla ilgilenmekle çok meşguldüm," diye cevaplar ve Whiskey kasesine gider, odayı kahvaltısını çiğneme sesiyle doldurur.

İki fincan alıp inlerim. "Bütün vücudum ağrıyor," diye mırıldanırım, kahve demliğini alıp ona ve sonra kendime birer fincan doldururken. "Sanki yoğun bir egzersiz yapmışım gibi hissediyorum."

"Hmm." Yanımdaki tezgaha kalçasını dayadı. "Ne yaptığını unuttun mu?"

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, o tezgahdan uzaklaşıp buzdolabına süt almaya giderken.

"Gecenin başlangıcını normal bir insan gibi bowling oynayarak geçirdin." Onu izliyorum. "Sonra gecenin geri kalanında topunu döndürmeye çalıştın."

Ağzımı açtım. "Şey, Nate, ben de oradaydım ve top döndü."

Dün geceki etkinlik, düğün partisiyle bowling oynamaktı ve ben fena bir bowler değilimdir, ama oldukça rekabetçiyimdir. Yani, kaybetmem; kim olduğun umurumda değil, çocuk olsan bile. Bir oyun oynuyorsak, kazanmayı hedeflerim. Gerekirse Wheaties'inde ağlayabilirsin. "Dönmedi." Kahvesine süt eklerken başını sallar, sonra benimkine bakar ve benim onayımı bekler.

İnatçı bir insan olduğum için, sütünü ondan alıp yüzümü buruşturuyorum. Bileklerimdeki zonklama şimdi hissedilmeye başlıyor. "Oh, döndü," diyorum kendimden emin bir şekilde, ama dipsiz margaritalar vardı, yani her şey mümkün olabilir. Belirsiz anılarım var, parçalar halinde, aşağı yukarı. "Sanırım birinin videosu var."

"Evet, var." O da başını sallar, ben onunla tartışırken benden sütü alır ve kahveme döker. "Var. Senin koştüğün bir video da var."

diğer şeritte topu döndürmek için üflemeı deniyor."

"Biliyor musun? Göğüs uçların dikkatimi dağıtıyor." Elimi kaldırıyorum. "Onları saklamalısın."

"Ben de aynı şeyi söyledim." Aşağıya bakar ve ağzında bir sırıtış belirir. "Biri neredeyse gözlerimi çıkaracaktı."

"Çıplak olmamın seni rahatsız etmesi benim suçum değil." Kahve fincanını dudaklarıma götürdüm.

"Çıplak olman beni rahatsız etmiyor." Kendi kahvesinden bir yudum aldı. "Aslında tam tersi."

Başımı çevirip ona bakmak için döndüm, ama telefonunun çalmasıyla bir şey söyleme fırsatım olmadı. Kanepeye attığı ceketine doğru yürüdü ve onu çıkardı. "Aranan kardeşin."

"Cevap verme lan," diyorum ona. "Muhtemelen 'Hey, programda bir boşluk var, bu yüzden kar ayakkabısıyla yürüyüş ekledik' diyecektir."

Telefonu açıp hoparlöre koyarken bana gülüyor. Beni dinlemediği için gözlerimi kısarak ona sert bir bakış atıyorum. "Selam," diyor, "hoparlörde konuşuyorsun ve kız kardeşin burada."

"Hayır, değilim!" diye bağııyorum. "Aslında burada değilim. Ben bir hayaletim."

"Oh, iyi, ikiniz de buradasınız, böylece bir telefon görüşmesinden kurtulmuş oldum," diyor ve Nate telefonu tezgahın üzerine koyuyor, ben de onu boğacakmış gibi ellerimi kaldırıyorum. "Son provanın yapılacağı gün olduğunu hatırlatmak istedim."

"Son prova mı?" diye tekrarlarım. "İlk provayı yapmadım ki."

"Biliyoruz," diye cevaplar Joshua. "Belki biraz erken gelebilir misin diye merak ediyorduk, böylece o önce senin üzerinde çalışabilir."

"Biz kim?" diye soruyorum. "Zoom'da onunla birlikte aldığım ölçülerimi ona e-postayla gönderdim. Sorun olmaz."

"Bu benim düğün günüm," diye tersler ve Nate'e bakarım, o da sadece kaşlarını kaldırır.

"Evet, düğün günü, lanet olası düğün haftası değil," diye karşılık veriyorum. "Orada olmam gerektiğinde orada olacağım, bir dakika bile önce değil. Yapmam gereken işler var."

"Evet, ne gibi?" diye sorar bana.

"Nate'i meme uçlarımla rahatsız etmek gibi," diyorum ve o da telefonu tezgahıtan alıyor.

"Kasıtlı olarak meme ucu görülmedi," diye telefonda inkar eder. "Giyinir giyinmez onu oraya götüreceğim."

"Hayır, götürmeyecek," diye bağırırım, o telefonu kapatırken. "Peki, ben burada uzanacağım." Kanepeye doğru yürürüm ve oturmadan önce dizimi kanepeye koyarım ve köşeye kıvrılırım. Whiskey gelir ve bana katılır. "Meme uçlarımla, oraya varmamız gereken zamandan on beş dakika öncesine kadar."

"Kahvaltı hazırlayayım mı?" diye sorar bana, dirseklerini tezgaha dayayarak.

"Pankek ve çırpılmış yumurtaya hayır demeyiz." Whiskey'nin kafasını okşuyorum. "Değil mi?"

"Demek krep ve çırpılmış yumurta istiyorsun."

"Yani, eğer kendin yapıyorsan" —ellerimi kaldırıyorum—"hayır demem."

"Sadece 'Evet, Nate, kulağa harika geliyor' diyebilirdin." Bana bakar. "'Pankek ve çırpılmış yumurta yemek isterim.'"

"Sen yapıyorsan, tabii ki, çok isterim."

"Her zaman bu kadar baş belası mıydın?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Neredeyse." Ona dönüp beni izlemesini izlerim. "Burada olduğum her gün başının belası olmayı planlıyorum."

"Bowling'den farklı olarak." O burun kıvrır. "O konuda çok iyisin."

"Duydun mu, Whiskey?" Kafasını okşuyorum. "Ben onun baş belasıyım."

"Hey, en azından şimdi benimle konuşuyorsun," diye mırıldanır ve ben de kafamı çevirip buzdolabından yumurta kutusunu çıkarmasını izlerim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum, midem şimdi sıkışmaya başlıyor.

"Tam olarak söylediğim anlamı." Eşyaları tezgahın üzerine koyar.

"Şifreli mi konuşuyoruz?" diye soruyorum, kahvemin bir yudumunu daha içerek. "Çünkü söylediğin hiçbir şeyi anlamıyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşları yukarı kalkıyor. "Hiçbir fikrin yok mu?" Boynumun arkası karıncalanmaya başlıyor. "Hiç mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Ayağa kalkıp mutfığa doğru yöneliyorum. "Söylemek istediğin, eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır." Başını sallar, dönüp ocağa doğru yürür ve ben onu izlerim. "Yumurtam da yok." Beyaz kabı kaldırır. "O zaman giyinip seni kahvaltıya çıkarayım mı?"

"Bilmem gerekenleri bana anlatacak mısın?" diye soruyorum ve o bir şey söylemek üzereyken telefon tekrar çalıyor, bu sefer arayanın annem olduğunu görüyorum.

"Bu senin için," diyor ve telefonunu bana uzatıyor. "Ben gidip üstümü değiştireceğim."

Telefonu alıp hoparlöre koyuyorum. "Süper Seks Hattı, en iyi orgazmlara ulaşmanız için size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Annem Nate ile aynı anda nefesini tutar, bu da beni kahkahalara boğar. "Sen inanılmazsın," diye fısıldar.

"Biliyorum." Elimde onun telefonu ile yanından geçerken gülümsüyorum. "Bana söylendi. Birçok kez." Ona dönüp bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu harika sabah sana nasıl yardımcı olabilirim anne?"

"Az önce kardeşinle telefonda konuştum," diye cevaplar, "ve senin mantıksız davrandığını söylüyor."

Şimdi de benim nefesim kesildi. "Anne, o damat canavarına dönüşüyor," diye savunuyorum, "ve beni son gördüğünden beri daha şişmanladığımı söyledi."

"Öyle demedi." Nate onun tarafını tuttu.

"Kimse senin özel konuşmalarına karışmanı istemiyor, Nate," diye ona tısladım ve dikkatimi tekrar anneme çevirdim. "Terziyle biraz daha zaman geçirmem gerektiğini söyledi, sence bu ne anlama geliyor?"

"Eminim yanlış anlamışsındır."

"Vay canına." Merdivenleri tırmanarak çıkıyorum. "Sanırım ne duyduğumu biliyorum."

"Seni almaya geliyorum," diyor. "On beş dakika sonra orada olacağım."

"Hayır," diye bağırırım, "Nate beni kahvaltıya götürecekti." "Seni kahvaltıya ben götürürüm. Nate, sen de bizimle gelebilirsin."

"Merak etme Denise. Zaten düğün için yapmam gereken bir sürü iş var."

"Yalancı," diye fısıldarım ve o sıratarak gülümser. "Hoşça kal anne." Telefonu kapatırım. "Umarım mutlusundur."

"Neden bu benim hatam olsun ki?" Merdivenleri çıkıp önüme dikilir. Elini uzatır ve ben de ona telefonunu veririm. "Telefonu açmamı sen istedin, bu yüzden senin hatan."

"O benim nerede yaşadığımı biliyor," diye işaret eder, "yani buraya gelirdi."

"Sen sadece bahanelerle dolusun," diyorum ona. "Tahmin etmiştim," diyorum ve banyoya doğru yürüyorum.

"Bu ne demek lan?" diye bana bağırır.

Omuzlarımı silkiyorum. "Tam olarak söylediğim anlamı taşıyor," diye karşılık veriyorum. "Şimdi, burada durup ne halt ediyorsak onu tartışmak ne kadar hoşuma gitse de, üstümü değiştirmem gerek." Dönüp banyoya gidiyorum, kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum. "O buna değmez," diye mırıldanıyorum duşa girmeden önce. "Boş ver. Bunu konuşmak için doğru zaman ertesi gündü, yedi yıl sonra değil."

BÖLÜM 10

Nate

ÖKÜZBAĞI

Park yerine giden çakıl yola saptığımda radyoda **bir** Noel şarkısı hafifçe çalıyor. Açık park yerine kadar uzanan tahta çitin kenarlarında Noel ağaçları sıralanmış. Gösterge panelindeki saate baktığımda, yaklaşık bir dakika erken geldiğimi ve burada daha fazla insan olmasını beklediğimi görüyorum.

İlk açık park yerine girip, motoru kapatmadan önce kamyoneti park konumuna getirdim. Elimi kapı koluna uzattım, kapıyı açıp dışarı çıktım. Soğuk hava hemen yüzüme çarptı; şehrin kuzeyine gittiğimizde hava her zaman daha serindir. Gökyüzünde parlayan güneş çok yanıltıcıydı, yolcu koltuğundan avcı yeşili ceketimi alıp bej renkli örgü süveterimin üzerine giydim. Eğilip bereyi alıp kafama taktım. Eldivenlerimi ceketimin ceplerine soktum, telefonumu alıp kot pantolonumun arka cebine koydum.

Kütük kulübeye doğru ilerlerken etrafımı bir rüzgar esintisi sarıyor. Kulübenin tepesini kırmızı ve beyaz ışıklarla süslenmiş çelenkler süslüyor. Giriş kapısının yanında, büyük Noel ağaçlarının sıralandığı başka bir ahşap çit var. Bazı ağaçların üzerinde ışıklar var. Bazıları kırmızı çelenklerle süslenmiş. Bazıları ise tamamen çıplak.

Arkamda arabaların geldiğini duyuyorum ve omzumun üzerinden baktığımda en az on tane daha SUV'nin geldiğini görüyorum. Arkanı dönünce, Joshua'nın SUV'sinden topallayarak indiğini, Macy'nin ise yolcu koltuğundan inip göz kamaştırıcı gelin şapkasını aldığını görüyorum. Joshua'ya bakınca, siyah bere üzerinde beyaz harflerle "Damat" yazdığını görüyorum. Onunla göz göze geldiğimde başımı sallıyorum, o ise sadece sırtıp omuzlarını silkiyor.

İki saat önce, takım elbise provasından sonra onu bırakıp, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak ve ameliyat olan birkaç hayvanı kontrol etmek için ofise gittim ve düğün partisine burada buluşacağımıza söz verdim. Damat, gelinin yanında yavaşça topallayarak yürüyor, gelinin elini tutuyor ve ben kalabalığın içinde Elizabeth'i arıyorum.

Onun başka bir arabadan indiğini fark edince, başını geriye eğip birinin söylediği bir şeye güldüğünü izliyorum. Siyah güneş gözlüklerini takıp otoparka girerken, yüzüne sarı saçları dökülüyor ve bazı aile üyelerini selamlıyor, bu da bana onu iyice incelemek için bir fırsat veriyor. Bu sabah elbise provası için evden çıktığı zamankinden farklı görünüyor. Şimdi dar siyah tayt ve kalın kahverengi bir kazak giyiyor. Siyah yeleği göğsünde açılıyor ve arkaya sarkan büyük ponponlu siyah örgü şapka takıyor. Botları baldırlarına kadar uzanıyor ve kalın beyaz çorapları dışarı çıkıyor.

"Selam." Joshua önüme geçerek kız kardeşini engelledi. "Uzun zaman oldu."

"Düğünden sonra," diye mırıldanıyorum, "altı ila sekiz hafta boyunca seni görmek istemiyorum."

Aile şimdi etrafımızda toplanırken, o gülerek omzuma bir şaplak atıyor. Bakıyorum da amcalarının çoğu gelmiş. Hepsi eskiden NHL'de oynamış ve hala haftada en az iki kez antrenman yapıyorlar. Yazın çoğu Zack'e arenada ve buz üstü antrenmanlarında yardım etmek için buraya geliyor.

Önce Max ve Matthew'a yaklaşıp onlara elimi uzatıyorum. "Selam," diyorum ve onlar bana kocaman gülümsüyorlar. İkisi de hayatımızda her zaman sabit birer unsur oldular. Max kan bağı olan amcaları olabilir, ama Matthew'a onun amcaları olmadığını söylemeye kalkışırsanız, sonuna kadar sizinle kavga eder.

"Selam," der Max, omzuma vurarak. "Bana bir iyilik yap." Eğilip kulağıma fısıldar, "Eğer evlenirsen ve bunu yaparsan" — etrafına bakar — "seni dövüyorum."

Gülümserim. "İnan bana, evlenirsem" —botlarıma bakarım. —"Ya çok küçük olacak ya da kaçacağız."

"Bu fikir hoşuma gitti," diyor Max, Matthew'a bakarak. Matthew'un kız kardeşi ile kaçtığından beri ailenin sürekli şaka konusu olan bu olay

. Matthew, bir yıl sonra büyük bir düğün yapmış olsalar da, bugüne kadar bu konuyu hala kabullenememiştir. Matthew için bu hiçbir şey ifade etmez. "Yaptığım en iyi şey kaçmaktı."

"Gerçekten mi?" diye karşılık verir Matthew. "En iyi şey mi?"

"Evet," diye cevaplar, gülümsemesi genişler. "Sadece hayatımın aşkıyla evlenmekle kalmadım..." Derin bir nefes alır. "Aynı zamanda sana bir adım önde oldum."

Matthew ona öfkeyle bakar. "O hala benim kardeşim."

"Evet," diye onaylıyor, "ama o benim karım. Bence bu, besin zincirinde kız kardeşi geride bırakır."

Kafamı sallayıp Elizabeth'e doğru yürüyorum, ama ona neden gittiğimi bile bilmiyorum. Yani, neden gittiğimi biliyorum, ama ona çekildiğim gerçeği hoşuma gitmiyor. Bu sabah o gece hakkında atıştık, ikimiz de konuştuğumuz şeyin o olduğunu belli etmedik, ama ikimiz de açıkça söylemedik. *Yedi yıl oldu, artık unutmanın zamanı geldi*, diye kendime söylüyorum, ama bilmiyorum, bir şey beni ilerlememe engel oluyor. "Ceketin nerede?" diye soruyorum ona yaklaşırken. Gözlükleri yüzünden gözlerini göremiyorum, ama yüzündeki ifadeden bana dik dik baktığı belli.

"Kıyafetime uymadı." İki elini de kullanarak önünde yukarı aşağı hareket ediyor. "Ayaklarım sıcak olduğu sürece, başka bir şey umurumda değil."

Bir düdük sesi duyulunca hepimiz öne doğru dönüp baktık. "Tamam, herkesin dikkatini çekebilir miyiz?" Joshua elini kaldırdı. "Hepinize bizimle geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Başka seçeneğimiz var mıydı ki?" Elizabeth yanımdan mırıldanır. "Bu noktada kendimi rehin alınmış gibi hissediyorum."

Gülmemek için dudaklarımı ısırıp botlarıma bakarım. "İçeri girip bize her şeyi açıklayacak olan Sabrina ile görüşeceğiz."

O dönüp ahşap kulübeye doğru yürümeye başlar. "Açıklamak mı?" Elizabeth, herkesin arkasında yürürken bana sorar. "Gelip ağacı seçeceğiz ve sonra gideceğiz sanıyordum."

"O kadar kolay olmayacak galiba," diye cevap veriyorum ve o da kolumu sıkıca tutuyor.

"Beni itmen için sana bin dolar veririm" — etrafına bakınıyor — "sonra da bir şey numarası yaparım."

"Seni itmeyeceğim," diyorum ona.

"Tamam, peki, ben seni iteklerim," diye fikrini değiştirir. "Yani, benden daha iri olabilirsin, ama seni alt edebilirim."

Ona gülümseyerek bakıp yürümeye başlıyorum. "Hiç eğlenceli değilsin," diye homurdanarak yanımdan geçip ahşap kulübeye doğru yürüyor.

"Birisi Noel ruhuna girmiş değil," diye karşılık veriyorum ve o da yürümeyi bırakıp dönüyor, muhtemelen beni hayalarımдан tekmelemek için, ki bu da beni yana düşürecek.

"Oh bakın," diyor nedimelerden biri, "onlar ökse otunun altında." İkimiz de yukarı bakıyoruz ve ökse otunun şeffaf bir balıkçılık teline asılı olduğunu görüyoruz. "Öpüşmeniz gerekiyor."

Elizabeth'e bakıyorum, o da bana "Kesinlikle olmaz" diye bağırıyor. Hatta beni itiyor. "Yedi yıl kötü şans yaşamayı tercih ederim."

"Bence bu kesin bir zaman dilimi değil." Onun yanından geçiyorum. "Ayrıca, bir kadın ökse otunun altında öpüşmeyi reddederse, ertesi yıl evlilik teklifi almayacağına inanılır."

"Kim söyledi bunu?" Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Viktorya döneminde söylenirmiş."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor bana ve ben omuz silkiyorum. "Teknisyenlerimden biri geçen hafta bahsetmişti."

"Demek başka biri de seni öpmek istemedi." Aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerini göremediğim için çok üzülüyorum. "Anlaşıldı."

"O benim çalışanlarımdan biri," diyorum ona. "Öpüşmek istese bile, bu olmaz."

"İstediğin gibi yorumlayabilirsin. Ben, onun seni öpmek istemediğini düşünüyorum."

Şimdi eğilip kulağına yaklaşıyorum. "Hatırladığım kadarıyla" — yumuşak parfümünün, çilek şampuanıyla karışık kokusunu alabiliyorum. — "İlk öpen sendin." Ben ondan uzaklaşırken sırtı dikleşir. Dürüst olmak gerekirse, ikimiz de aynı anda atıldık, ama o hatırlamıyorsa bu kısmı ona söylemeyeceğim.

O sadece ağzı açık bir şekilde orada duruyor. "Hatırladığım kadarıyla, sen de bana karşılık verdin."

Ona parlak bir gülümsemeyle bakıyorum. "Tabii ki öptüm." Sırıtiyorum. "Ama bu, ilk öpüşen senin olduğu gerçeğini değiştirmez." Parmağımla burnuna dokunuyorum.

O benim yanımdan hızla geçip giderken, ben kendime gülmekten alıkoyamıyorum. "Sanırım benim için bir sıfır."

Bana kapıyı tutmuyor bile ve kapı yüzüme çarpmadan hemen önce yakalıyorum. "Oops." Kıkırdıyor. "Benim hatam. Elim kaydı."

"Eminim öyledir," diyorum, herkesin sıcak odaya yığılmış olduğu odanın arkasında dururken.

Odanın her yerinde süslenmiş Noel ağaçları var, her ağacın yanında süs eşyaları dolu raflar var. Her ağaç kendi parlak renginde. "Herkesin dikkatini alabilir miyim?" Kadın bir çubuk kaldırıyor. "Sizi Magical Winter Wonderland ağaç çiftliğine hoş geldiniz diyoruz." Gülümsüyor. "Sizi burada ağırlamak bizim için bir onur."

Etrafıma bakınıyorum ve en arkada küçük bir tezgahın bulunduğu bir oturma alanı görüyorum. Menüü okuyorum, birkaç çeşit unlu mamul ve sıcak çikolata veya sıcak elma şarabı olduğunu görüyorum. "Sizi tarlaya götüreceğiz" — ona dönerek — "ve eviniz için bir ağaç seçeceksiniz." Odada konuşmalar duyuyorum. "Daha önce yaptıysanız, kendi ağacınızı kesmenizi öneririz, ya da size yardımcı olabiliriz."

Sohbetler yeniden başlar ve şimdi Macy öne çıkar. "Bir ağaç gördünüz ve eviniz için bir tane seçtiyseniz, bize haber verin, onu resepsiyon alanına götürelim, onunla fotoğraf çekilelim."

Hepimiz kulübeden çıkıp yan tarafa doğru yürümeye başlıyoruz. "Ben ağacı keseceğim," diyor Elizabeth yanımda.

"Ne?" Ona dönüyorum.

"Evin için bir ağaca ihtiyacın var," diyor, "ve sanırım evin için bir tane alacaksın. Onu keseceğim."

"Gerçekten birinin sana ağaç kesmen için testere vereceğini mi düşünüyorsun?" Ona dönerek soruyorum. "Dürüst ol, herhangi birine sana testere verip vermeyeceğini sor."

"Ağacımı keseceğim," diye homurdanır.

"Evime koymak için." Dağın yamacına doğru yürürken onu takip ediyorum.

"Kendimi evimdeymiş gibi hissetmemi söyledin, değil mi?" Küçük ağaçların yanında durur. "Kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum."

"Hayır diyebilirim," diyorum, o küçük ağaçların arasından geçerken. Diğer tarafta, Jack ve Evie ile birlikte en büyük ağaçları gösteren anne babasını görüyorum.

"Olur," diyor Elizabeth, "ya da iki ağaç alabiliriz." "İki ağacı nereye koyacağım?"

"Benim odama da bir tane koyabilirim," diye önerir, ağaçların yanından geçip diğer bölüme doğru ilerler.

"Gerçekten de *kendini evindeymiş* gibi *hissediyorsun*." "Elbette." Bana gülümsüyor. "Sence testereyi kimden alacağım?" konuşuyorum?"

"Elizabeth," adını söylüyorum, "motorlu testere yok, el testeresi var."

"Tamam, o zaman el testeresi almak için kiminle konuşacağım?"

Gözlerimi deviriyorum. "Henüz bir ağaç seçtin mi?" diye soruyorum ve o etrafına bakınıyor.

"Hazırlıklı olmak istiyorum, Nate." Ayağını hareket ettirir, bir dala takılır ve yüzüstü düşer. Düşüşünü elleriyle durdurmaya çalışırken güneş gözlüğü yüzünden uçar. Ona uzanırım, ama yere çarpmadan önce yeterince hızlı olamam.

Kafamı sallayarak ona doğru yürüdüm ve yolumun üzerinde güneş gözlüğünü aldım. "Şimdi ne kadar hazırlıklısın?" Dirsekleriyle kendini yukarı itti.

"Vay canına." Sırt üstü dönüyor. "Benim için yere bile yatmayacaksın." Kalkmaya başlıyor ve ben ona elimi uzatıyorum. Elimi tutacağını düşünüyorum, ama o elimi itiyor.

"Yardıma ihtiyacım yok, Nate." Ayağa kalkar ve bacağından ve kolundan kolları silkeler, elleri artık kızarmıştır.

"Eldivenlerin nerede?" diye soruyorum ve elimi uzatıyorum. "Dur tahmin edeyim, kıyafetine uymadılar." Cebime uzanıp kendi eldivenlerimi çıkarıyorum. "Al, senin için donmayı göze alacağım."

Bana yaklaşır, ayak parmaklarıma kadar yaklaşır. "Senden bir şey almaktansa donmayı tercih ederim."

"Peki, eğer bu seni rahatlatacaksa," diyorum, yüzüne daha yakın eğilerek, söylemek istediğim şeyi söylemeli miyim emin değilim, ama artık umursamıyorum da. Kasabaya geri döndüğünden beri beni her seferinde sinirlendiriyor. O geceyi açıklığa kavuşturmak için bir kez bile konuşmadı. O umursamıyorsa, ben de umursamayacağım. En azından kendime böyle söylüyorum. "Seni sıcak tutmak için kendimi feda edip seninle çıplak kalırım." Sözlerim onu şok eder, ağzı açık kalır. "Gözlüklerin" —ona uzatırım—"takılıp düşmeni istemem."

BÖLÜM 11

Elizabeth

NOEL AĞACI ÇİFTLİĞİ

Bana sırtıtarak bakıyor, aptal yüzünde aptal sakalları ve daha da aptal çenesi var. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse..." Bana doğru eğiliyor ve misk kokusunu alabiliyorum. Elim, ceketini tutup onu bana doğru çekmek için kaşınıyor, hatırladığım öpücüğün düşündüğüm kadar iyi olup olmadığını görmek için. Ya da belki de korkunç olacak ve onu bir daha öpmek istemeyeceğim. "Seni sıcak tutmak için kendimi feda edip seninle çıplak kalırdım." Ağzından bir sürü kelime çıkacağını hayal etmişim. Ama hayatımda hiç bana böyle bir şey söyleyeceğini hayal etmemişim. Sözleri beni şok etti, ağızım açık kaldı, vücudumun diğer kısımları gerildi ve bana doğrudan bakmasaydı, sözleri karşısında titremeye bile başlayabilirdim. "Gözlüklerin." Elini kaldırıp gözlüklerimi tuttu. "Takılıp düşmeni istemem."

Onu elinden kapıp, "Nereye gittiğine dikkat etsen iyi olur
" Onun sözlerinden nefes nefese kalmış gibi görünmemeye çalışıyorum.
"Hey, millet," Jack bize doğru koşarak geliyor, "beğendiğiniz bir şey buldunuz mu?"

"Beğendiğimiz bir şey bulmuş gibi mi görünüyoruz?" diye soruyorum ona, güneş gözlüklerimi takarak, o fark etmeden ona bakabilmek için.

"Bugün biri huysuzmuş," diyor, gülmemeye çalışarak.

"Bugün mü?" Nate başını sallayarak, "Ne zamandır bu şehirde? Muhtemelen uçağı indiğı gün huysuzlanmaya başladı." Ellerini beline koyuyor, ceketinin fermuarını açıyor ve altındaki bej renkli örgü süveteri gösteriyor. Ne kadar yumuşak olduğı belli oluyor ve kendimi ona dokunmak isterken buluyorum.

"Her sabah meme uçlarımla ilgili taciz edilmeye yorulacak kadar uzun süredir," diye ona tıslıyorum ve Jack, ellerini kaldıran Nate'e bakarken gözlerini genişletiyor.

"Sakin ol," diye yatıştırır. "Meme uçlarını açıkta görmedim, ama ince gömlekler giyiyor, bu yüzden görmek istemediğim şeyleri görüyorum."

Başımı yana eğiyorum. "Onları görmek istemediğini bilmek güzel."

"Ben öyle demedim," diye sözlerini savunur.

"Bu eğlenceli görünüyor," diye araya girer Evie, Jack'in yanına gelerek, "hangi ağacı seçeceğiniz konusunda tartışıyor musunuz?" Kollarını Jack'in beline dolamıştır.

"Hayır, bebeğim," Jack yumuşak bir sesle, kolunu onun omuzlarına dolayarak onu kendine doğru çeker ve sonra eğilip onu öper. "Nate, Elizabeth'in meme uçlarını görmek istemiyor."

"Oh, ikiniz bir oda tutun artık," diye ısrar ediyorum, yanlarından geçip en küçüğünden en büyüğüne doğru sıralanmış diğer ağaçların sergilendiği yere doğru yürüyorum.

Farklı sıraların arasında yürüyerek ağaçlara bakarken o da beni takip ediyor. "Neden beni takip ediyorsun?" Omzuma bakıyorum.

"Seni takip ediyorum çünkü bir ağaç alacağız," diyor bana, "ve hangisini alacağımıza karar vereceğiz."

"Ve onu kesecek olan da ben olacağım," diyorum, çok uzun olmayan ama yaprakları bol olan bir ağacın önünde durup, elimi çam iğneleri üzerinde gezdiriyorum.

"Bir ağacı kesebileceğini düşünüyorsan" —ses tonu küçümseyici— "o zaman ağacı kesmeni izleyeceğim."

"Oh, onu keseceğim," diye temin ederim, "ve bu ağaç olacak."

"Gerçekten mi?" diye sorar, ağacın etrafında dolaşarak. "Bütün ağaçlar arasından en çok bunu mu beğendin?"

Ağaca tekrar bakıyorum, o yanındaki ağaca, sonra da onun yanındaki ağaca doğru yürürken seçimimi sorguluyorum. "Hepsini görmedin bile." Etrafına biraz daha bakınıyor.

"Bu ağacın nesi var?" diye soruyorum ve o geri geliyor.

"Hiçbir şey, ama sonra başka bir tane almalıydık diye benimle tartışmanı istemiyorum."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Bunu istiyorum" — ağacı işaret ediyorum

— "ve onu kesmek istiyorum." Etrafıma bakıyorum ve arkasında kırmızı bir römorku olan bir traktörün üzerinde bir adam görüyorum. Elimi sallayarak onu çağırıyorum ve o da bize doğru geliyor.

"Ağacı buldunuz mu?" diye sorar, traktörden inip önümüzde duran ağaca bakar. "Bu iyi bir ağaç," der, "çok yeşil iğneleri var."

"Evet." Seçtiğim ağacı hayranlıkla incelerim. "Bu olsun," derim ona, "ve onu kendim kesmek istiyorum."

Bana gülümsüyor, beyaz saçları güneş ışığında parlıyor. Sakalı daha uzun olsaydı, Noel Baba sanılabilirdi. "Bayan kendi ağacını mı kesiyor?"

"Ben de doktorum," diye bilgilendiriyorum onu. "Altı ay boyunca cerrahi staj yaptım."

"Çünkü eti kesmek, odunu kesmekle aynı şey mi?" diye soruyor Nate ve ben gözlüklerimi çıkarıyorum ki bakışlarımı görebilsin.

Adam vagona doğru yürür ve ben onun bir testere ya da ona benzer bir şeyle geri döneceğini beklerim. Beklemediğim şey ise, onun bana tahta üst kısmı ve yeşil metal sapı olan metal bir testereyle gelmesidir. "Al bakalım, kızım" —bana testereyi uzatır—"işine bak."

"Şey," diyorum, testereyi sapından tutup ona bakıyorum, sonra bana sırttan Nate'e bakıyorum ve onun kazanmasına izin vermeyeceğimi biliyorum. "Tamam," diyorum, dizlerimin üzerine çöküp sırt üstü yatarak ağacın dibini görüyorum. Düşündüğümde çok daha kalın.

Nate yanıma gelip çömelir. "Ne düşünüyorsun?" diye sorar ve karın ıslaklığının siyah yoga pantolonuma sızdığını hissedebilirim.

"Ayı elinde testere tutarken onu kışkırtmamalısın" diye ters bir cevap veriyorum.

"Şey," Nate'in arkasındaki adam diyor. "Ayıyı kızdırmak istemem" — elini kaldırıyor — "ama arabamda bir branda var, onu

seni ıslatmasın diye sereriz."

"Branda alacağım," diyorum, oturur pozisyona geçerek, bu da kıcıımı daha da ıslatıyor. Traktörünün arkasına doğru yürürken, katlanmış bej renkli bir branda çıkarıyor. "Al bakalım, genç bayan." Bana brandayı uzatıyor ve ben kalkıp ondan alıyorum, testereyi yere koyup brandayı açıyorum.

"Bu daha iyi," diyorum, brandaya bakıp dizlerimin üzerine çökerek testereyi almaya uzanıyorum.

"Şey," adam tekrar konuşmaya başlar. "İsterseniz, bir çift eldivenim var," der ve arka cebinden bir çift iş eldiveni çıkarır.

"Teşekkürler." Sarı eldivenleri alıyorum. "Gördün mü? O yardımsever, senin gibi yardım etmeye bile çalışmayanların aksine."

"Sen buraya geldiğinde sana eldivenlerimi teklif ettim," diye kendini savunur Nate, sonra adama bakar. "Ona eldivenlerimi teklif ettim."

O geri çekilir ve ona gülmemeye çalışır. "Tamam." Yıpranmış sarı eldivenleri giyerim. "Başlıyoruz," derim, karnımın üstüne yatıp ağacın alt dallarını kenara çekmeye çalışırım, ama dallar geri sıçrayıp yüzüme çarpar. "Orospu çocuğu," yüzümü yakan dalların acısına küfrediyorum. Testereyi ağacın gövdesine yerleştirip ileri geri hareket ettirmeye başlıyorum.

Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi testereyi ileri geri hareket ettiriyorum. Lanet olası bir sonsuzluk gibi ve ileri geri hareket ettirirken nefesim kesiliyor.

"İstersen," diyor Nate, "ben devralabilirim." Yüzümdeki saçları üfleyerek uzaklaştırıyorum. "Sadece, ben de üzerime düşeni yapabilirim diyorum."

"Ben iyiyim," diyorum, efor ve giydiğim kaşmir kazak yüzünden sırtımdan terlerin aktığını hissederek.

"Bazen ağaç testereyi sıkıştırabilir," diyor Nate, ben nefes nefese kalmışken, sanki sonsuza dek uzanan bir yolda tüm gücümle koşuyormuşum gibi hissediyorum.

"Peki, bunu nasıl durdurabiliriz?" diye soruyorum, ne kadar yorgun olduğumu belli etmemeye çalışarak. "Bana başka bir testere verecek misin?"

"Hayır." O gülüyor. "Bu, gövdenin bıçağa bastırıldığı anlamına gelir."

"Peki bunu nasıl düzelteceğiz?" diye soruyorum, testere bagajda sıkışmış durumda.

"Gövdeyi tutup geri çekeceğim," diye açıklıyor. "Genellikle bunu yardımcı yapar."

Beni izleyen Nate'e bakıyorum. "Yardımcım bozuldu," diye homurdanarak ağacı kesmeye devam ediyorum. "Başka birini nereden bulacağım?"

"Ben tutabilirim," diyor Nate ve ağacı tutarken onun yanında duruyor. Geri kalan kısmı keserken testere artık kolayca giriyor, sonunda kollarım yanıyormuş gibi hissediyorum. Ağaç yana doğru düşmeye başlıyor ve ben iki adama bakıyorum. "Yapabileceğimi söylemiştim." Testereyi karın üzerine bırakıp dizlerimin üzerine çöküyorum. "Sen yapamayacağımı söyledin."

"Kimse öyle demedi," diye itiraz eder Nate, ellerini beline koyup ağaca bakarken bana sırtıtmamaya çalışır.

"Yapabileceğiniz şey," diyor adam bize, "alt kısımdaki ölü dalları kesmek. Eve vardığınızda ağacı standına yerleştirmek daha kolay olacak."

"Stand mı?" diye sorar Nate. "Standla birlikte gelmiyor mu?"

"Hayır, efendim" —başını sallar—"ama içeriden bir tane satın alabilirsiniz."

"Her şeyi ben yapmak zorundayım." Ayağa kalkıp eldivenlerini ona geri veriyorum. "Sen biraz temizlik yap, ben gidip standı alayım."

Arka cebine uzanıp cüzdanını çıkarır. "Al." Bana sadece kartını değil, cüzdanını da atar.

O yaklaşıp eğilip testereyi almak için eğilirken cüzdanını elimle yakaladım. "Bununla ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Alışverişleri öde," diye açıklıyor. "Şifre benim doğum günüm."

"PIN kodunu kimseye söylememen gerektiğini biliyorsun," diye hatırlatırım.

"Sen kimse değilsin," diyor, çömeli terlemeden odun parçalarını kesiyor.

"Evet, kolay kısmı sen yaptın," diyorum ve öfkeyle dönüp kulübeye doğru yürümeye başlıyorum.

"Hey," dedim, içeri girip annemle babamı teyzelerim ve amcamla birlikte görünce.

"Tatlım," diyor annem yanıma gelerek, "saçının her tarafında ağaç iğneleri var." Şapkamı kafamdan çıkarıp sallıyorum. "Ağaca mı

ağaca mı düştün?"

"Hayır." Burnumdan soluyorum. "Ağacımı kesiyordum."

Annem şaşkınlıkla, "Ne? Senin için bunu yapan bir adam vardı" der.

"Evet, ama kendim yapmak istedim" — üzerimdeki tozu

silkeliyorum — "ve

yaptım."

"Sen her zaman çok bağımsızdın." Elini omzuma koyar.

Yanak. "Senin için hiçbir şey yapmamı istemedin." Gözlerindeki yaşları silerek. "O kadar ki, dünyanın öbür ucuna taşındın." "Adil olmak gerekirse,

işim orada," diye hatırlatıyorum ve o

kafasını salladı.

"Her yerde çalışabilirsin, bunu sen de biliyorsun." Bu sözler ilk kez kalbimin derinliklerine işledi.

"Ağacın parasını ödemem lazım," diye geçiştiriyorum, zihnim durmadan dönüyor. Kasa önüne gidip kadına bakıyorum. "Ağacım için bir stand lazım."

"Hepsi o tarafta." Duvarı işaret etti ve ben de o tarafa doğru yürüdüm. Bir tane seçmeye başlamıştım ki Nate yanımda belirdi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdanıyor ve ceketinin fermuarının artık kapalı olduğunu görüyorum.

"Annemle konuşuyordum, şimdi de ne tür bir stand istediğime karar veriyorum."

"Hangisini istersen al," diye ısrar eder ve kendi tarafındaki ilk standı alır.

"Süslemeler ne olacak?" diye soruyorum, süslenmiş tüm ağaçlara bakarak. "Süslemeleriniz var mı?"

"Evet," diye yanıtladı yumuşak bir sesle. "Büyükannem ve büyükbabamdan kalanlar var," dedi. On altı yaşındayken anne babası bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş ve o da büyükannesiyle büyükbabasının yanına taşınmıştı. Akşam dışarıdan eve dönerken sarhoş bir sürücü tarafından çarpılmışlardı. Çarpışmanın etkisiyle hemen ölmüşlerdi, sürücü ise ertesi gün hayatını kaybetmişti. Büyükbabası on sekiz yaşındayken vefat etmiş, büyükannesi ise bir yıl sonra. Bu yüzden aileme çok yakındır, anne babası öldüğünde onu evlerine aldılar. Bazen her gün bizim eve gelirdi.

bizimle akşam yemeği yemediği günler nadirdi. Sanırım o zaman Nate'e aşık oldum, ama bu, o benim kalbimi kırmadan önceydi.

"Yeterince var mı?" Sesim yumuşar ve o sadece başını sallar.

"Çocukluğumdan kalma bir sürü bir dolarlık var." Etrafına bakınıyor.
"Ama başka bir şey istersen, al gitsin."

"Hayır," diye cevap veriyorum, ona gülümseyerek, "Bence bu kadarı yeterli."

"dedi mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, o da cüzdanını almak için elini uzatıyor.

"Ben ağacı kamyonete yüklerken sen bu kadar zaman ne yapıyordun?" Sesi gergin, yumuşak anlar geride kaldı. Muhtemelen onun için üzücü anıları canlandırdığı için ona biraz dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ağacı kamyonete mi koydun?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde. "Evet," diye homurdanıyor, "sen kolay işi yaptın."

"Kolay işi mi?" diye tıslıyorum. "O lanet ağacı keserken neredeyse kendimi öldürüyordu, bilmeni isterim."

Kıza kredi kartını uzatır ve kız bize gülümser. "Bunu kendin yaptın." Beni işaret eder. "Bana yardım etmeme izin verebilirdin, ama hayır, kendisi yapmak istedi." Etrafına bakar. "Her şeyde en iyi olmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "En iyi olmadığım bir şey bulduğumda sana haber veririm." Tezgahtan standı alıyorum.
"Teşekkürler, iyi günler."

BÖLÜM 12

Nate

NOEL AĞACININ ETRAFINDA SALLANMAK

Kollarını göğsünde kavuşturduğu anda, kızgın olduğunu anlıyorum. "En iyi olmadığım bir şey bulduğumda sana haber veririm." Standı alır ve geri dönüp tezgahlara gülümser. "Teşekkürler, iyi günler," der ve gözlerimin içine bakar.

Evet, ona gülmemeye çalışıyorum, çünkü öfke aşamasını geçti. Şimdi ise "her şeyi mahvedeceğim ve sonra belki de daha önce sormam gereken tüm soruları soracağım" aşamasında. Elizabeth Morrow hakkında hemen hemen her şeyi biliyorum, çünkü hayatım boyunca onun ailesinin bir parçasıydım. Özellikle de kendimi kaybolmuş hissettiğim ve tek istediğim kendim gibi hissedebileceğim bir yer olan gençlik yıllarımda. Mutluymuşum ya da iyiymişim gibi davranmak zorunda olmadığım bir yer. Büyükbabam ve büyükanne ellerinden geleni yaptılar, ama onlar da yas tutuyorlardı ve ben onlara çok az yük olmak istedim. Bu yüzden, gençlik yıllarımda çoğunluğu onun ailesiyle geçirdim, bu yüzden onu kızdıran her şeyi biliyorum. Bunun dezavantajı, onu gülümseten her şeyi de bilmem. "Teşekkür ederim," diyorum tezgahın arkasındaki kıza.

"Onunla ellerin dolu." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Oh hayır, biz birlikte değiliz." Kafamı sallıyorum ve ağzım onun tercihi olduğunu söylemek ister, ama bunun yerine dönüp Elizabeth'i Joshua ve Jack ile birlikte görürüm. Üçü fotoğraf için poz veriyorlar. Elizabeth ortada, iki erkek onun etrafında toplanmış kameraya gülümsüyorlar. Bu fotoğrafın önümüzdeki ay evdeki şöminenin üzerindeki duvara asılacağını biliyorum.

"Nate nerede?" Zack etrafına bakarak sorar ve ben elimi kaldırıyorum. "Oraya gir." Matthew'un yanına geçerim.

"Çocuklar." Onları işaret ederek gülümserim.

"Çamaşır sepetimde senin kıyafetlerin vardı; sen de benim çocuklarımdan birisin." Başıyla işaret eder, ben de sırtarak başımı sallarım. Zack omzuma hafifçe vurur. "Ve benim çocuklarımdan daha fazla yemek yedin."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum, onlara doğru yürüyüp Jack'in yanına geçiyorum. Jack kolunu omuzlarıma atıyor ve bir tane tokat atıyor.

"Bunu çerçeveleteceğiz," diyor Denise. "Eşlerimizi de buraya alabilir miyiz?" Etrafına bakınıyor. "Yakında eşim olacak olanı."

Grubu yeniden düzenliyoruz ve şimdi Elizabeth'in yanında duruyorum, o da bana bakıp gülümseyiyor. O gece bana verdiği aynı gülümseme. Her şeyi unutturan o gülümsemeydi ve tek istediğim, o gülümsemenin yüzünde kalmasını sağlamaktı. Kafamı sallıyorum, kolumu omuzlarına doluyorum ve onu yanıma çekiyorum, tıpkı gençken defalarca yaptığım gibi. Ayaklarımıza bakıyor, sonra elini belime, diğer elini kardeşinin beline doluyor.

"Kameraya gülümseyin," diyor Denise. "Herkes buraya baksın," diyor ve ben bir saniye Elizabeth'e bakıyorum, o da bana bakıyor ve ben ona göz kırptıyorum, bu da onun gülümsemesini daha da büyütüyor. "Elizabeth, buraya bak." Onun adını söylüyor ve o da kameraya bakıyor. "Bu fotoğraf büyütülecek," diyor Denise herkese. "Tamam, şimdi herkes içeri girsin," diyor ve elliden fazla kişi fotoğrafın içine sıkışırken, telefonu işçilerden birine uzatıyor. Denise ve Zack ortada, biz de etraflarına toplanıyoruz. Ben Elizabeth'in arkasında duruyorum. Bir elim omzunda, diğer elim daha fazla sıkışmak zorunda kaldığımda yana sarkıyor ve onun eli bacağıma tutunuyor. Sonra, sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi, elimi onun eline kaydırıyorum. Parmaklarımız sanki birbirine tutunmak için yaratılmış gibi iç içe geçiyor. Üç fotoğraf çekiyoruz ve sonra biz de dahil olmak üzere herkes uzaklaşıyor. Eli benim elimden kayıyor ve parmaklarımız birbirine tutunmaya çalışıyor, ama sonra ellerimiz kendi taraflarımıza düşüyor.

Onun babası ve amcalarıyla masada otururken, o bize doğru gelip bana baktı. "Ne zaman ayrılmayı düşünüyorsun?"

"Hemen cevap ver," diyor Matthew, sıcak çikolata fincanıyla ağzını kapatarak fısıldayarak.

"Şimdi." Onun tavsiyesine uyarak ayağa kalkıp sandalyenin arkasından ceketimi alıyorum. "Seni bekliyordum."

"Ah, dostum." Zack başını salladı. "Seni beklettiğim için özür dilerim."

"Tamam, seni bitirmeni beklerken seni beklettiğim için özür dilerim," derim, onun kazanmasına izin veremeyeceğimi bilerek. Ama bunun onu kızdıracağını da bilerek.

"Peki, ben hazırım." Bana karşı tavır almıyor, bu da onu kızdırmamam için ilk işaret olmalı. "Hoşça kalın, yarın görüşürüz, sanırım, bir tur daha *Jumanji* oynayacağız."

"Sanırım bu noktada buna *Groundhog Day* deniyor," diyor Matthew. "Sanki bu düğünde on beş bin yıldır bulunuyormuşum gibi hissediyorum."

Herkese veda ederken gülüyoruz, Joshua Matthew amcasına kötü kötü bakıyor. Ceketimi koluma, şapkamı da elime alıp dışarı çıkıyoruz. Kamyonetimin anahtarlarını çıkarıp kapıları açıyorum.

Arka kapıyı açıp ceketimi ve şapkamı arka koltuğa atarken, o yolcu koltuğuna oturup ellerini ovuşturuyor. Kamyoneti çalıştırıp ısıtıcıyı açıyorum. "Pizza sipariş edelim mi?" diye soruyor, ben de otoparktan çıkıp ana yola giden yola girerken. Ağaçlardaki ışıklar parıldıyor ve neredeyse büyümlü bir görüntü oluşturun.

"Sipariş edebiliriz," diye cevap veriyorum, yola çıkıp telefonuyla uğraşan ona bakıyorum.

"Kırk beş dakika içinde evine ulaşabilirmiş" diyor ve bana bakıyor. "Bu süre yeterli mi?"

"Eve vardığımızda sipariş versene," diyorum ve tekrar yola bakıyorum. "Hala ağacı indirmemiz gerekiyor."

"Ah, haklısın." Telefonunu kaldırır ve yolculuk boyunca pencereden dışarı bakar.

Eve varırız ve o kapı koluna uzanır. "Şimdi sipariş vereceğim," diyor, "açlıktan ölüyorum."

"İyi fikir," diyorum ona, kamyonetten inip ön kapıya doğru yürüyerek çıkıyorum. Şifreyi girip kapıyı açıyorum ve Whiskey'nin kuyruğunu sallayarak dışarı çıktığını görüyorum.

"Kediler dışarı çıkmayacak mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Bunu bir kez denediler," diyorum ona, kamyonetin arkasına doğru yürürken. "Görünüşe göre sokak hayatına uygun değiller. Baby Cat kelimenin tam anlamıyla karnı üzerinde sürünerek geri geldi ve Bean ayaklarının altındaki çimleri sevmedi." Kamyonetin arkasını açıyorum ve ağacın her tarafının bağlandığını görüyorum.

"Neden hasta gibi görünüyor?" diye soruyor, yanımda durup ağacını incelerken.

"Eve giderken tüm etrafını bağlamak zorunda kaldık. İpi kestiğinde tekrar açılacaktır."

"Öyle olsa iyi olur," diye mırıldanır bana.

"Evde ağaç yok mu?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

"Hayır. Hastanenin personel salonunda bir ağaç var ve bu benim için yeterli bir neşe kaynağı."

"Yani evde ağacın yok mu?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Tatillerde fazla mesai yapıyorum" diye omuz silkiyor, "bu yüzden ağaç dikmek zaman kaybı olur."

"Ama Noel'deyiz," diye karşılık verdim, şok olmuş bir şekilde ağacı kenara doğru çektim.

"Evet, bana da öyle söylendi," diye mırıldanır. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sanırım buldum," diye temin ederim ve etrafına bağlanmış ipi tutarak onu kaldırmaya çalışırım. Sıkıca tutar ve omzumun üzerine kaldırırım.

"Kamyonetin arkasını kapat yeter." Çimlerin üzerinden ön kapıya doğru yürürken çenemle arka kapıyı işaret ettim. Bu sırada çam iğneleri düşüyordu ve önümüzdeki altı ay boyunca evimde çam iğneleri olacağını biliyordum. Bu yüzden asla gerçek bir ağaç almam.

Whiskey, merdivenleri çıktığımı görünce geri çekilir, kordon cildimi kesiyormuş gibi hissediyorum. "Çekil yolumdan, Whiskey." Ona emir veririm ve o da evin içine koşar. "Standı içeri getirdin mi?" Omzuma bakarım ve o da arkasını dönüp kamyonete koşar. "Tek bir işin vardı!" Ona, onun bana bağırdığı gibi bağırırım.

"Teknik olarak," diye homurdanır, evin içine koşarak geri döner ve beni takip eder, "lanet olası ağacı keserek görevimi yaptım."

Açıklığa vardığımda ona bakıp gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu lanet ağacı nereye koymak istiyorsun?" diye soruyorum ona, ben bir yer seçsem bile muhtemelen yanlış yeri seçtiğimi söyleyeceğini bilerek.

"Sen lanet olası ağacını genelde nereye koyuyorsun?" Bunu söylerken kıkırdar.

"Elizabeth," diyorum dişlerimi sıkarak, "ip etimi kesecek."

"Peki," diye homurdanır. "Şu köşeye koy," der ve oturma odasının büyük pencereye bakan köşesini işaret eder.

"Standı yere koyma lazım," diye fısıldarım ve o da gergin bir şekilde ellerini kaldırır.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Yanımdan koşarak geçer ve metal standı geldiği kutudan çıkarır. "Bekle." Standı yere koyar. "Vidaları takmam lazım."

"Tabii, acele etme."

"Beni acele ettiriyorsun," diye omzunun üzerinden bakarak olabildiğince hızlı hareket etmeye çalışır. "Tamam, deliğe tak."

"O da öyle dedi," diye mırıldanırım ve o da burun kıvrır.

"Seni bu duruma ben soktum, değil mi?" diye soruyor, ben ağacı aşağı çevirirken.

"Onu sen yönlendirmek zorundasın." Ağacı aşağı çeviriyorum.

"O da öyle demişti," diye kendi şakasını yapar ve şimdi ona gülerek karşılık veriyorum.

"Kendi kuyruğuna bastın," diye alay ediyorum, ağacın hareket ettiğini hissedip tutunmaya çalışırken. "Çabuk ol."

"Elimden geldiğince hızlı yapıyorum," diye tıslar bana. "Beş vida var," diye bilgilendirir beni, etrafımda çalışırken. "Tamam, bırak." Bırakırım ve ağaç bir tarafa doğru devrilmeye başlar. "Siktir," diye tıslar, ağacı olabildiğince sıkı tutmak için yana doğru hareket ederken. "Tamam, tekrar bırak."

Elimi yavaşça bırakıyorum ve düşmesini bekliyorum, ama düşmüyor. "Baş ardım!" diye bağılıyor ve elini havaya kaldırıyor. "Hoş geldin

Hoş geldin." Yeleğini çıkarırken sırtıyor ve ben de arka kapıda zıplayan Whiskey'yi dışarı çıkarmak için yanına gidiyorum.

Kanepede oturur, botlarının bağcıklarını çözer ve botlarını çıkarır. "Tamam," der ve botlarını ön kapıya koymak için yürür, "hadi yapalım şunu." Mutfğa gider ve makas aramak için çekmecelere bakar. "Hadi onu açalım."

"O da öyle dedi." Whiskey'nin kaselerine doğru yürüdüm ve birine taze su koydum, sonra diğerine bir fincan mama koydum ve onu içeri almak için kapıya geri döndüm.

İçeri koşar ve sanki beş gündür yemek yememiş gibi doğrudan kasesine gider. "Hazır mısın?" diye sorar bana ve ben ona şaşkın şaşkın bakarım. "Onu serbest bırakmak üzereyim."

"Sabırsızlanıyorum," diyorum ona, o ağaca doğru giderken.

"Altından başlayıp yukarı doğru mu kesmeliyim?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Tepeden," diye talimat veriyorum ve o da ağacın tepesine ulaşmaya çalışırken parmak uçlarına basıyor. Tezgaha yaslanıp çenemi ellerimle tutarken, onun tüm gücüyle en üstteki ipi kesmeye çalışmasını izliyorum. "Yardım ister misin?" Ona gülmemeye çalışıyorum. dönüp bana sert bir bakış atar.

"Sanırım ben halledebilirim," diye tıslar bana, gözlerim ipi kesmeye çalışan elinden, süveterinin bir yandan diğer yana sallanışına kayar ve sonra kışını görürüm. O, şimdiye kadar birlikte olduğum en seksi kadın olmalı ve ne kadar seksi olduğunun farkında bile değil.

"Evet, birkaç santim daha uzarsan belki," diye onu kışkırtıyorum, adadan uzaklaşıp ona doğru ilerliyorum. Çam iğneleri çoktan düşmeye başlamış ve ön kapıdan köşeye kadar bir iz bırakmış. "Bana makası ver." Arkasına geçip ona doğru eğildim, göğsümü sırtına yasladım. Elimi kalçasına koydum ve bana makası vermesini bekledim. "Teşekkürler," dedim, onu bırakıp üst kısmı kestim.

"Hepsini kesme," diye emrediyor bana ve ben ona bakarak bir tane daha kesip makası ona geri veriyorum.

Makasımı elimden alır ve başını geriye doğru çevirip gözlerimin içine bakar. "Teşekkürler," diye mırıldanır ve sırtını göğsüme yaslar.

"Rica ederim," diyorum yumuşak bir sesle, ikimiz de makası elimizde tutarken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Serbest elimle belini sarıp onu kendime daha da çekiyorum.

"Nate," diyor, adımı neredeyse fısıldayarak ya da inleyerek. Bilmiyorum, bunu anlayamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım. Onunla birlikte evimde olmak ve ona bu kadar yakın olmak, her şeyin kaybolmaya başlamasına neden oluyor. Birlikte geçirdiğimiz gecenin ertesi sabahı hissettiğim acı. Ayrılacağını ve bana söylemediğini öğrendiğimde hissettiğim acı. Geriye bakmadan gittiği için hissettiğim acı. Hepsi arka planda kayboldu çünkü şimdi o burada ve benim evimde.

"Elizabeth," diye fısıldıyorum, başımı eğip ona neredeyse öpüşmek üzereyken. İlk öpüşmemizden neredeyse yedi yıl sonra, onu tekrar öpüşmek üzereyim; kalbimin çarpıntısı kulaklarımda yankılanıyor. Oda etrafımda dönüyor ve odaklanabildiğim tek şey o. Ona gittikçe yaklaşırken dudaklarımı yalıyorum. Tadını alabiliyorum ve tam onu öpmek üzereyken, kapı zili çalıyor ve Whiskey havlıyor.

Kollarımın arasına atlar ve karnında duran eli şimdi yana düşer. "Pizza geldi," der ve kollarımın arasında döner. "Ben alırım." Benden uzaklaşıp odadan çıkar ve bana kendimi toparlamam için bir dakika verir.

Tavana bakıp gözlerimi kapatıyorum. "Aptal olma," diyorum kendime. "İki haftadan az bir süre sonra gidecek." Ellerimi yüzüme sürüyorum. "İki hafta sonra yine gidecek ve sen yine yalnız kalacaksın..."

BÖLÜM 13

Elizabeth

AĞACIN ALTINDA

Nate'den uzaklaşıyorum, ayaklarım hareket ederken kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Kapıyı açıyorum ve tek yapabildiğim pizza teslimatçısına göz kırpmak. "Elizabeth," diyor, elindeki mavi çantayı dengede tutarak pizzayı sıcak tutarken. Ona başımı sallıyorum, ağzım birden kuruyor. Ayrıca konuşursam, çok gergin olduğumda kullandığım cırtlak sesle konuşmaktan korkuyorum. Çantanın üstünü açıyor ve sıcak pizzadan çıkan buhar dışarıya yayılıyor. Bana iki pizza kutusunu uzatıyor, başını sallıyor ve uzaklaşıyor. Ayağımla kapıyı kapatıyorum ve sakinleşmek için kendime bir dakika veriyorum. Nate'in beni öpeceğini düşünmüştüm. Hayır, unut gitsin, beni öpeceğini biliyordum. Onu kendimden uzaklaştırmam gerektiğini de biliyordum, ama Nate söz konusu olduğunda, her zaman yapmamam gereken şeyleri yapıyorum.

Tezgaha doğru yürürken ona bakmıyorum ve "Yemek geldi," diye sesleniyorum, sanki pizzayı getirdiğimi bilmiyormuş gibi. "Gel de ye." Lavaboya doğru yürürken ona bir bakıyorum ve ellerimi yıkamak için suyu açıyorum.

"Yedikten sonra ağacı keseceğim," diyorum ona, iki tabak almak için dönerek, az önce neredeyse öpüşmemişiz gibi davranmaya çalışıyorum.

"Bira ister misin?" diye soruyorum, buzdolabına doğru yürüyüp iki şişe çıkarıp tezgahın üzerine yan yana koyarken. Nate geri gelmeden önce lavaboya doğru yürüyüp ellerini yıkıyor. İki pizza kutusunu da açıyorum. "Peynirli ve et severler için aldım."

"Tabak istemiyorum," diyor bana, bir dilim etli pizza alıp kutunun üzerinde yiyor.

Taburelerden birini çekip oturuyorum, peynirli pizzadan bir dilim alıp katlıyorum, bir ısırik alıp

"Burada pizzayı tadana kadar onu ne kadar özlediğimi unutmuşum."

"Memleketinde iyi bir pizza dükkanı yok mu?" diye soruyor bana bir ısırik daha alırken.

"Aynı şey değil," diyorum, bir ısırik daha alırken. "Ağacın süsleri nerede?"

"Garajda. Genelde onları dışarıdaki kulübede saklarım," diyor bana, "ama ağacı dikmem gerektiğini biliyordum."

"Genelde bu zamana kadar dikmiş olursun?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Ama sonra işlerim çok yoğunlaştı, düğün için izin alacağımı bildiğimden, bir türlü vakit bulamadım."

"Peki, kendi veteriner kliniğini açtığın için pişman mısın?" diye soruyorum ve bir ısırik daha alıyorum.

"Hiçbiri," diye onaylıyor. "Başlangıçta zordu elbette, çünkü her şeyi sıfırdan kurmak zorundaydın. Yeni müşteriler bulmak, kendini kanıtlamak ve tüm o şeyler." Tezgaha yaslanarak bana bakıyor. "Peki ya sen, Elizabeth?" Adımı böyle söylediğinde vücudum titriyor. "Avustralya'yı seviyor musun?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, "artık benim evim." Bu sözleri söylerken bile, öyle olduğundan emin değilim. Öyle olmalı. Yeterince uzun süredir oradayım. Ama şimdi bir ayağım içeride, bir ayağım dışarıda gibi hissediyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Bir ilişkin var mı?"

"Çıkacak vaktim yok," diye itiraf ettim, sonra ona sormaya cesaret edemediğim ve ailemden de hiç duymadığım soruyu sordum. "Peki ya sen?"

Kafasını sallar. "Şu anda değil, ama Britt ile yaklaşık üç yıl birlikteydim," der ve beni şok eder. "Hatta birlikte bir ev bile aldık."

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve pizza elimden düşüp kutuya düşüyor. "Anlamadım, ne dedin?"

"Ne, ne?" diye soruyor bana.

"Üç yıl boyunca biriyle birlikteydin" —başını sallar—"ve birlikte bir eviniz mi vardı?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için sözlerini tekrarlarım. "Bu ev mi?" Tezgâhı işaret ederim.

"Hayır." Başını sallar. "Bunu ayrıldıktan sonra aldım."

"Neden ayrıldınız?" diye soruyorum, midemdeki pizza sanki kesilecekmiş gibi hissediyorum.

"O bir sonraki adıma geçmek istedi," diye cevaplar, ayağa kalkıp bir yudum bira içer.

"Yani evlenmek mi istiyordu?" diyorum, kalbimin çarpışını ya da bu haberin beni nasıl etkilediğini görmezden gelerek. Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum ve nefes almak gittikçe zorlaşıyor.

"Evet."

"Tabii ki." Gözlerimi deviriyorum. "Üç yıl sonra neden evlenme teklif etmedin?" Bu soruyu sorarken ensemden bir karıncalanma hissediyorum.

"Tam emin değilim, bir şeyler eksikti." "Üç yıl mı?" diye tekrarlıyorum.

"Üç yıl."

"Kim kimden ayrıldı?" diye soruyorum.

"O, temelde, eğer şimdi evliliği düşünmüyorsam, asla düşünmeyeceğim dedi," diyor bana bakarak. "Bu yüzden, bir karar anı yaşadık ve ben, bizim evleneceğimizi düşünmediğimi itiraf etmek zorunda kaldım. Ne o zaman, ne de gelecekte."

"Çok şanslısın," diyorum ona ve kaşları çatılıyor. "Eğer o ben olsaydım ve üç yıl sonra sen 'bu asla olmayacak' deseydin." Pffft. "Senin eşyalarını yakardım, hepsini. Çıplak bir şekilde kamyonunda yaşardın."

"Neden çıplak kalayım ki?" Kalçasını yana kaydırır.

"Çünkü tüm eşyalarını yakardım. Hepsini. Kondomlarına kadar."

Başını geriye atıp daha da yüksek sesle güldü. "Seninle dalga geçmiyorum, Nate."

"Oh, benimle dalga geçmediğinin tamamen farkındayım, Elizabeth." Yemin ederim, her seferinde adımı söylediğinde midemde kelebekler uçuyor.

"Şu anda nerede?" diye soruyorum, hala buralarda yaşadığını ve onunla karşılaşma ihtimalim olduğunu düşünerek.

"Ben bu evi satın aldıktan kısa bir süre sonra şehre daha yakın bir yere taşındı.

Nedense pişman olacağımı düşündü."

"Pişman oldun mu?" diye soruyorum ve nefesimi tutmuşum gibi hissediyorum. "Pişman mısın?"

"Hayır." Başını sallayarak bir yudum daha bira içti. "Hiç de bile. Üstelik, ayrıldıktan bir yıl sonra evlendi ve şimdi iki aylık bir bebeği var."

"Kız mı, erkek mi?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok." Bira şişesini pizza kutusunun yanına koyar.

"Bu, gerçekten umursamadığın anlamına gelir" —kendi bira şişemi alıp bir yudum alıyorum—"çünkü umursuyor olsaydın, diğer kişi hakkında her ayrıntıyı bilirdin."

"Britt'le birlikte olduğumu bilmiyor muydun?" Soruyu sorarken gözlerimin içine bakıyor.

"Bilmiyordum," diye cevap veriyorum ve o sadece başını sallıyor, "ama bunun nedeni..." "Önemli değil," diyor ve pizza kabuğunu yere atıyor.

"Ben gidiyorum."

ve çantaları al."

O odadan çıkmaya başlar ve göğsüm o kadar sıkışır ki yutkunmak bile zorlaşır. "Nate." Adını titrek bir sesle söylerim.

"Sorun yok, Elizabeth." Geriye dönüp bakar ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey görürüm. Bu bakış beni rahatsız eder ve suskun bırakır. "Geri döneceğim."

Whiskey onunla birlikte garaja gider ve mavi bir Rubbermaid çantayı taşıyarak geri döner. "Kaç tane var?" diye soruyorum, o da ilkinin yere koyarken.

"Yedi." Şoktan ağızım açılır. "Annem Noel'i çok severdi," der, bana bakmaktan kaçınarak, bacağına sürtünerek sevmek isteyen Whiskey'e bakar.

Tüm çantaları içeri getirmesi yaklaşık otuz dakika sürer ve ben pizza kutularını temizleyip ocağın üzerine koyarım. "Müzik çalacak bir şeyin var mı?" diye sorarım, son çantayı yere koyup kolunun arkasıyla alını silerken.

"Telefonumu al." Çenesiyle tezgâhı işaret eder. "Müzik uygulamasını aç, sisteme bağlı."

Telefonunu alıp yukarı kaydırıyorum, yüz tanıma yazıyor ve onun olmadığı anlaşılınca hemen şifremi soruyor. "Bugün senin doğum günün mü?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Ben girerim," diyor, telefonunu benden alıp şifresini giriyor. "İşte oldu." Telefonu bana uzatıyor, ben de müzik uygulamasını açıyorum ve evi çan sesleri doldurmaya başlıyor. "Noel şarkıları mı koyuyorsun?"

"Yani, Noel ağacı yapıyoruz, her yeri Noel ile dolduralım bari." Kelly Clarkson'ın "Underneath the Tree" şarkısı hoparlörlerden çalmaya başlarken, ona gülümserim ve makası alırım. Şarkıyı söylerken ellerimi havaya kaldırıyorum, kordonları keserim ve sonra ağacın ortaya çıkmasını izlerim. Her açıldığında, ağaçtan yüzlerce çam iğnesi düşüyor gibi gelir bana.

"Tutucuya su koyman gerekiyor," diye Nate arkamdan bağılıyor

"Ne? Neden?" diye soruyorum.

"Elizabeth, bu bir ağaç." Ağacı işaret ediyor. "Bu, çiçek almak gibi bir şey çiçekleri almak gibi, onlara su eklemelisin yoksa kahverengiye dönerler ya da ışıklarla yanarlar. Evimi çok seviyorum ve onu ateşe vermek istemem."

Ben yaklaşıp en büyük bardağı alıp suyla doldururken o da kutuları açmaya başlar. "Ne kadar su?" diye soruyorum ona, geri dönüp standı dökmek için dizlerimin üzerine çökmek zorunda kalırken.

"En üste kadar, sanırım," diye cevaplar, ışıkları bulur ve ışık zinciriyle yanımıza gelir. "Bir merdiven lazım olacak." Işıkları, Whiskey'nin şu anda uzanıp bizi izlediği kanepenin üzerine koyar. Odadan çıkar ve ardından Baby Cat odaya girer, çantalara dikkatlice bakar. Birkaç çam iğnesinin üzerine basar ve patisini sallayarak onları üzerinden atar.

Nate küçük beyaz bir merdivenle geri gelir ve ağacın yanına gider. "Işıkları alabilir misin?" diye sorar ve ben ışıkların yanına gidip ona veririm. "Işıkları takabilmem için ağacı duvardan uzaklaştırmamız gerekecek," der ve aşağı iner.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Ağacın ortasından tutup yavaşça bize doğru çekmesini izliyorum. "Lanet olası iğneler," diye şikayet ediyor, iğnelerin düştüğünü duyuyoruz. "Mart ayında sana fotoğraflarını göndereceğim, hala evimin her yerinde onları bulacağım."

Gölmekten kendimi alamıyorum, ama sonra başka bir şey içime girmeye başlıyor ve ben onu geri itiyorum. Dört gündür evdeyim ve her gün ayrılmama bir gün daha yaklaşıyorum. Genelde bununla bir sorunum yok ve ayrıldığım gün böyle hissetmeye başlıyorum. Tekrar çok uzaklara gideceğimi bilmek, içime bir korku salıyor. "İyi misin?" diye soruyor bana ve ben boğazımı temizliyorum, dünyanın öbür ucuna geri döneceğimi düşündükçe boğazımdaki yumru gittikçe büyüyor.

"Evet," diye temin ederim, başımı sallayarak gözlerimin yanmasını ve burnumun tıkanmasını engellemeye çalışırım. "Sadece... Bilirsin, evde olmak garip geliyor."

"Eh, bunu yeterince sık yapmıyorsun," diye ekliyor, ışıklarla süslenmiş ağacın etrafında dolaşırken. "Ailen seni özlüyor."

"İnan bana, her gün zorunlu suçluluk duygusu uyandıran telefonlar alıyorum." Ona gülümserim ve ağacın yanına yürürüm. "Arkadaki ışıkları bana uzat, birlikte yapalım." Birlikte çalışarak ışıkları takarız ve sonuna geldiğimizde o fişi takar. Sıkı çalışmamıza gülümsemeden edemem. "Çok güzel," derim, ellerimi birleştirip çeneme koyarak.

O da yanımda durup manzarayı izliyor. "Fena değil. Hadi şimdi bu lanet şeyi süsleyelim." Başımı geriye atıp gülüyorum.

"Tamam," diyorum, hepsi açık olan kutulara bakarak. "Neden en sevdiklerini öne koymuyoruz," diyorum, "geri kalanları da kimse görmeyeceği arkaya koyalım." Çantalardan çantalara dolaşarak, ailesinin seçtiği tüm özel süsleri incelerim ve eminim ki hepsiyle ilgili anıları vardır. "En özel olanlar hangileri?" İçine bakarım ve onun bir süs tepsisine uzandığını görürüm.

"Bunlar," diyor, bir tanesini kaldırarak. Altın rengi boyanmış, ama ön tarafında kızak üzerinde anne, baba ve oğuldan oluşan bir aile resmi var. "Annem bunları kendi elleriyle yaptı," diye açıklıyor, onlara bakarak. "Her yıl birkaç tane daha yapardı."

"O zaman bunları tam ortasına koyalım," diyorum, elinden birini alırken, "böylece görebilirsin."

İlkini asarken o hiçbir şey söylemiyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum, o ağaca bakarken yanına geri döndüğümde.

"Beğendim." Bana bakıyor. "Çok beğendim." Ona gülümsüyorum. "Müzik olmasa daha çok beğenirdim, ama şimdi bu anı sonsuza kadar hatırlayacağım

hatıra kalacak."

"Tak şunu." Kutuyu ondan alıyorum. "Merak etme, doğru yere takmazsan sana söylerim."

"Hiç şüphem yok," diye cevaplar, bir tanesini çıkarır ve yerleştirir, her seferinde süslemeyle ilgili küçük bir hikaye anlatır.

Süslemeyi bitirmek ikimizin de düşündüğünden çok daha uzun sürüyor. Her şey bittiğinde, ağaç katalogdan çıkmış gibi duran ağaçlardan değil, sevgi ve anılarla dolu bir ağaç gibi görünüyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ona geri adım atarken.

"Bence bu şimdiye kadar sahip olduğum en güzel ağaç." Whiskey'nin yanındaki kanepeye oturur ve kafasını okşar.

"İyi." Ona gülümsüyorum. "Gidip duş alacağım, sonra yatacağım."

O sadece bana bakıyor ve ben odadan çıkmak üzereyken duruyorum. "İyi geceler, Nate," diyorum ve o bana başını sallıyor. Bu kadarla yetinmem gerektiğini biliyorum. Bunu bırakmam gerektiğini biliyorum, ama içimden bir şey beni durduruyor. "Bilgin olsun," diye başlıyorum, gerginlikten ellerimi ovuşturarak, "Sen ve Britt'i bilmiyordum çünkü sana sormak istemedim, ama bilmek istemediğimden değil. Sadece yapamadım." Ağzını açıyor. "Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

BÖLÜM 14

Nate

NOEL HAVASI YARATIN

18 Aralık

Elizabeth'in sesiyle gözlerimi açtım. "İyi uyudun mu?" Sesi yumuşaktı. "Seni dışarı çıkarayım, sonra kahvaltını hazırlayayım." Yatakta dönüp pencereden dışarı baktım, dışarı aydınlanmıştı. Yatağın yanındaki masadan telefonumu almak için uzandığımda saatin sekiz buçuk olduğunu gördüm.

Telefonumu komodinin üzerine geri koyup, uzaklara daldım. Dün gece güzel bir geceydi. Ailemle ilgili birçok anıyla dolu bir geceydi. Bazılarını unutmuştum. Bazılarını ise o kadar net hatırlıyordum ki, sanki tekrar onlarla birlikteymişim gibi hissettim. Bu bana daha önce hiç olmamıştı. Olayları defalarca hatırlardım, ama bu anıları hiç kimseyle paylaşmamıştım. Onlar, hayatımdaki tüm değerli anıları, onunla geçirdiğim gece de dahil olmak üzere, dokunulmadan zihnimin karanlık köşesinde saklı kalmışlardı.

O beni terk ettikten sonra, ne kadar süre oturduğumu bilmiyorum. Onun sözleri içime işledi ve sonra cevaplarını bilmek istediğimden emin olmadığım tüm bu soruları gündeme getirdi. Bunu unutmam gerekiyordu.

"Oradan çık," diye tısladığını duyuyorum ve açık kapıya bakıyorum, "eğer bir şey kırarsan..." Tıslaması artık bir hırıltıya dönüşmüş. "Seni dışarı atarım." Üzerimdeki battaniyeyi atıp yataktan kalkıyorum. "Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" Sesi çılgınca ve ben yatak odamın kapısından çıkıp merdivenlerden aşağı iniyorum. "Oradan çık lan." Yine tıslamaya başladı. "Bu gece seni yatak odamdan dışarı kilitleyeceğim."

Mutfığa girip ağaca bakıyorum ve onu sıkı siyah şortuyla orada dururken görüyorum. Kıçı doluyor.

Hepsini dışarı çıkardım ve uyanınca sertleşen sikim şimdi başka bir lanet olası nedenden dolayı sertleşmiş durumda. "Ne oluyor?" Onun ağaca uzanıp hiçbir şeyi devirmemeye çalışmasını izliyorum.

"Lanet olası kedi," diye bağıyor, yüzü endişeyle doluyor. "Lanet olası Baby Cat lanet olası ağaca sıkışmış. Sanki orada yaşıyormuş gibi uyuyor."

Kafamı kaşıyorum. "Ona çıkmasını söyle." Ben ona yaklaşıırken o ağaçtan uzaklaşıyor. Baby Cat, sanki bu ağaç sadece onun için yapılmış gibi, beş dalın üzerinde uzanmış, sakın sakın yatıyor.

"Ona dışarı çıkmasını söyle," diye benim sözlerimi alaycı bir şekilde tekrarlar, "sanki bunu denememişim gibi. Beni dinleyeceğini sanmıyorum." Ellerimi belime koyarım. "O otoriteye önem veren biri değil." Ona dönerek konuşmaya başlar. "Bu gece uyuyacak başka bir yer bul." En üstteki dalların ikinci sırasına uzanmış uyuyan adamı işaret eder.

"Sanırım az önce yaptı." O dönüp öfkeyle uzaklaşırken, onun sert bakışlarına gülmemeye çalışıyorum. "Ben olsam," diye eğilip fısıldıyorum, "o ağaçtan hemen inerim. Lanet bir ağaçtan ziyade onun yatağında olmak daha iyidir."

"Ona ne diyorsun?" diye sordu bana, dolapların çarpma sesini duyarken. "Onu tehdit ediyor olsan iyi olur."

Kafamı sallıyorum ve kapıda Whiskey'nin tırnaklarının içeri girmek için kapıyı tırmaladığını duyuyorum. Elizabeth mutfağında meşgulken kapıyı açmak için yanına gidiyorum. Britt'ten beri mutfağında bir kadın görmedim. Özellikle bu evde hiç bir kadın görmedim. Ama onu orada görünce, onu başka hiçbir yerde görmediğimi söylemek garip geliyor. Ayrıca burada benimle birlikte ondan başka kimseyi görmüyorum.

"Günaydın," diye selam veriyorum. Whiskey heyecanla içeri girip bacaklarımın etrafında zıplarken, ben de onun yanını okşuyorum. "O kalktığı anda beni yatakta bıraktın, değil mi?" Elizabeth'in eğilip su kabını yere koyduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Kıcı neredeyse yüzümün dibinde. İnleyip tekrar köpeğe bakıyorum. "Ben de öyle yapardım."

O mutfakta dolaşp kupaları ve sütü çıkarırken kahve kokusu odayı dolduruyor. "Bugün planların ne?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum, taburelerden birine doğru yürüyüp onu çekiyorum. "Telefonumu alayım."

Tezgaha geri dönüp telefonu eline alır ve ekrana dokunur. "Hazine avı yazıyor." Telefonunu bırakıp kahve makinesine doğru yürür. "Ne oluyor lan?"

Neden normal bir insan gibi davranamıyor?" İki fincana da kahve doldurur ve süt ekler. "Aşağı gel, prova sırasında birkaç nedimeyle tanış." Dönüp yanıma gelir ve önüme bir fincan koyar.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, o kanepeye doğru yürürken fincanı alıyorum. Ayaklarını altına kıvrıp ağaca bakarken elinde fincanı tutuyor.

"Prova yemeği yapın ve sonra evlenin." Kahvesinden bir yudum alır. "Hayır, Joshua değil. Joshua, herkesi sinir edecek ne varsa onu yapar. Hadi yle yapalım." Burun kıvrırım.

"İnsanların tatillerde ailelerinden uzak kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu, bu yüzden herkesin bir aile gibi hissetmesini istedi."

"Biz bir aileyiz." Yüzünü bana çevirir. "Kelimenin tam anlamıyla, herkes herkesi tanır."

"Herkesi tanıyor musun?" Ailesini tanıdığını biliyorum, ama Macy'nin ailesinin çoğunu tanımıyor, çünkü buraya gelmemişti.

"İstemiyorum." Bana sert bir bakış atar. "Arada fark var. Ben pek insanla ilgilenmem." Kupa fincanı ağzına götürür ve kaynar sıcak kahveden küçük bir yudum alır.

Ayağa kalkıp kanepeye doğru yürüdüm ve diğer tarafa oturarak ışıkları yanık olan ağacı izledim. Baby Cat kıvrılmış, gözleri kapalıydı. "İyi haberlerim var." Bana baktı. Saçları tepesinde toplanmış, yüzünde makyaj yoktu ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. "şöyle bir şey var. Zencefilli ev yarışması, sonra da ortak bekarlığa veda partisi, sonra da işimiz biter."

"Bu yalan." Diye iç geçirir.

"Hayır, kar olmadığı için kardan adam yapmayı iptal etti." "Benim demek istediğim o değil. Prova yemeğini ve düğünü atladın."

Whiskey bize doğru gelip aramızdaki kanepeye atladığını görünce gülümsedim ve kahvemi ellerimde daha sıkı tuttum. "Eh, o ikisi zaten belliydi ve her zaman listede olacaktı." Döndü ve sonra yere kt, yüzünü Elizabeth'in yüzüne koydu.

bacakları var ve hayatımda hiç bu kadar köpeğimi kıskanmamıştım. "Yani anladığım kadarıyla, sıra sana geldiğinde" — kahve artık midemde kesilmiş gibi hissediyorum — "iki hafta boyunca birbirinizi tanıma gibi bir şey yapmayacaksınız."

"Hayır," diye cevaplar. "Belki bir prova yemeği olacak. Macy gibi büyük bir düğün partisi yapacağımı sanmıyorum. Bir baş nedime, belki bir nedime ve geri kalanlar davet edilecek. Düğün gerçekten iki kişi arasında, beş yüz kişi arasında değil."

"Bunu anne babana asla söylememelisin," diye uyarıyorum onu. "Belki amcan Max sana katılır, ama ona katılacak tek kişi odur."

O gülümser. "Peki ya sen?" Elini kanepenin arkasına koyar ve şakaklarını kapalı yumruğuna dayar. "Düğününü nasıl hayal ediyorsun?"

"Sevdiğim kızla evlenebildiğim sürece, gerçekten hiç umurumda değil," diye itiraf ediyorum. "Eğer gelirse, ben zaten kazanmış olurum." Başını geriye atıp gülüyor ve bana baktığında gözleri parlıyor. "Sadece ikimiz olabiliriz ya da istediği herkesi davet edebilir, gerçekten umurumda değil."

"Kendi yeminini mi okuyacaksın, yoksa genel 'seni karım olarak kabul ediyorum' gibi bir şey mi?"

"Yine, bu onun isteyeceği bir şey olurdu. İkisini de yapabilirim. Genel bir şey yapmaya karar verirse" — kahvemi bir yudum alıp, onun gelinim olduğu görüntüsünü kafamdan atmaya çalışıyorum — "ona yeminlerimi içeren bir mektup yazardım." Şaşkınlıkla ağzı açılıyor.

"Bu çok güzel." Neredeyse fısıldayarak söylüyor.

"Neden söylediğim her şeye bu kadar şaşıyorsun? Sanki beni tanıımıyormuşsun gibi." Kahvemi bitirip kanepeden kalkarım, bu konuşmaya devam etmek istediğimden emin değilim çünkü sonunda korkmamı bırakıp ona neden birlikte geçirdiğimiz geceden sonra beni terk ettiğini soracağım. "Duş alıp hazırlanacağım, saat on birde resepsiyon salonunda olmamız gerekiyor."

"Harika," diye mırıldanır ve peşimden gelir. "Kediyi ağaçtan indirmeyecek misin?"

Ona bakıp başımı sallıyorum. "Orada uyumaktan memnunsan, ben kimim ki ona bir şey diyebilirim?"

Ben ondan uzaklaşırken, o benim kupamı alıp mutfağa götürüyor ve mutfaktan kedime, ağacın tepesinden inmezse çok ama çok pişman olacağını söylediğini duyuyorum.

Bir saat sonra merdivenlerden aşağı inerken, telefonumu kot pantolonumun arka cebine koyuyorum ve merdivenlerin altında botlarını giyen onu görüyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Neredeyse bitti." Geri dönüp ikinci botunu da giyiyor.

Onun arkasındaki basamağa oturdum. "Acele etme." Bugün koyu gri bir balıkçı yaka giyiyordu ve parmaklarımla dokunmak için can attığım ipeksi yumuşak kaşmir olduğunu biliyordum.

Ayağa kalkıyor ve başka bir siyah tayt giydiğini görüyorum, büyük beden süveteri ön tarafına sokmuş. "Dışarısı soğuk," diye mırıldanıyor ve siyah ceketini almak için yürüyor.

"Dün ağačları budarken o ceketı giymeliydin."

"Bunu dün konuşmamış mıydık? Kıyafetime uymadı." Gözlerini devirdi. "Ayrıca, o lanet ağacı kesmeye başladığımda terden sıırılsıklam olmuştum." Ön kapıya doğru yürürken gülümseyerek siyah botlarımı giydim. "Whiskey'yi bir kez daha dışarı çıkaracağım," diyor bana, sonra köpeğimi çağırıyor. Köpeğin odasından çıktığını görüyorum. Harika, bir başkası daha onun yatağında uyuyacak. Bu evde benim dışımda herkes onun yatağında uyuyor. "Amcan Joshua için aptalca bir şey yapacağız," diye Whiskey'e konuştuğunu duyarım. "Bir dahaki sefere geldiğinde onun ayakkabılarından birini yemen gerekecek. Belki de kıcını ısırman gerekecek. Ne yapman gerektiğini sana bırakıyorum. Bizim için sorun olmayacağını bil yeter. Belki ekstra ödöl bile alırsın." Kısa kabarık ceketimi giyerken yüzümde gülümseme daha da belirginleşiyor. O odaya geri döndüğünde, Whiskey yine onu takip ediyor. "Ağacın ışıklarını kapattım," diyor Whiskey'i okşarken ve birlikte evden çıkıyoruz. Ben kapının kilit düğmesine basarken o önümde yürüyor ve kamyonetimde buluşuyoruz.

"Kızarmış kokuyor" — ellerini ovuşturur — "bu da bugün her saniyesinden nefret edeceğim anlamına geliyor."

"Çıtır çıtır mı?"

"Evet, serin ve gevrek gibi," diyor, sanki bu daha önce söylediklerinden daha mantıklıymış gibi, "dün olduğundan daha soğuk olacak galiba."

"Harika." Garajdan çıkıp resepsiyon alanına doğru yöneliyorum. Park yerinde yaklaşık on araba var. Önce ben inip kamyonetin arkasında Elizabeth ile buluşuyorum.

"Dinle," diyor, "neden bir ipucu bulup sonra ayrılmıyoruz, onlar da gelip bizi bulmaya çalışsınlar?" Kahkaha içimi parçalıyor. "İşte bu bir hazine avı." Kırmızı bir ahır olan büyük mekanı yukarıdan bakıyorum, ama şimdi ortasında, kapıların üstünde büyük bir çelenk var ve her iki yanında da çelenkler asılı. "Biz spa falan gibi bir yerde olacağız ve bizi bulurlarsa, onlar kazanır."

"Joshua'yı da ikna edersen, ben de varım," diyorum, yan yana ön kapıya doğru yürürken. Kapıyı açıyorum, ama önce bana sert bir bakış atıyor. "Bunu düzenleyen ben değilim."

O benden önce içeri girer ve sıcak hava hemen yüzümüze çarpar. Düşün konukları kelimenin tam anlamıyla her yere dağılmışlardır. "Kahretsin, buradasınız," der Jack bize doğru gelirken, "Evie'ye yirmi dolar borçluyum."

"Ne? Neden?" Elizabeth şaşkın bir şekilde sorar.

"Kesinlikle vazgeçersin diye düşündüm," diyor ona.

Elizabeth bana dönüp bakar. "Evde kalıp Jack'in kazanmasına izin vermeliydim. Ne yaptığını görüyor musun? Şimdi üzgün."

Bir şey söylemek üzereyken Belinda yanımıza gelir. "Hey," der, bana gülümseyerek, "bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Bir dakikadan fazla zamanım var," diye cevaplar Elizabeth ve onu tanıyan herkes bu ses tonunun dostça olmadığını bilir. Jack bir şey söylemeye çalışınca onu iter.

O benden uzaklaşırken onu izledim, sonra dikkatimi tekrar Belinda'ya verdim. "Ne oldu?"

"Konuşma için resimleri aldım," diyor ve ben içimden irkiliyorum. "Sanırım henüz bakmadın."

"Bu akşam bakarım," diye onu temin ederim. "Hatırlatması için takvimime ekleyeceğim." Cebimden telefonu çıkarırım ve Joshua'nın herkesi çağırdığını duyarım.

Belinda arkadaş grubuna geri döner ve ben Elizabeth'in yanına geçerim. Elizabeth bana bakar, sonra Joshua'ya döner. "Tamam,

bunun için bir partnerine ihtiyacın olacak," diyor ve ben telefonumu cebime koyarken Elizabeth'e bakıyorum.

Herkes başka birine doğru yürür ve Elizabeth ile ben baş başa kalırız. "Sanırım sen ve ben."

"Baş nedimeyle takım olmak istemiyor musun?" diye soruyor. "Partnerler gibi koridorda yürümek gibi olmalı."

"Eminim kocası buna hayır der," diye cevap veriyorum ve Elizabeth, şu anda söz konusu kocasına sarılan Belinda'ya bakıyor. "Evet, o evli. Gregory harika bir adam. Çoğu zaman gece vardiyasında çalışıyor, bu yüzden onu etrafta görmüyoruz."

"Ben senin ikinci tercihin olmayacağım." Jack ve Evie'ye bakar. "Evie ve ben partner olacağız, sen ve Jack de partner olabilirsiniz."

"Ama," diye sızlanır Jack, "bir köşe bulup bütün zamanımızı öpüşerek geçirecektik."

"Sanki ikiniz birlikte uyanmıyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz," diye homurdanır Elizabeth. "Onsuz da yapabilirsiniz."

"Tamam, altı pit stop var ve her birinde ipuçları var," diye devam eder Joshua, "ve her pit stopta numaranız için farklı bir ipucu var." Katlanmış kağıtların olduğu bir kaseyle etrafta dolaşır. "Numaranızı seçin, o sizin ipucu zarfınız olacak."

"Ne kazanacağız?" diye sorar Jack.

"Kazanacağınız şey," diye cevaplar Macy, "kupa." Bir dolarlık mağazadan alınmış küçük bir kupayı kaldırır. "Ve kazananlar olduğunuzu söyleme hakkı."

"Evet, hayır," Elizabeth'in yanımda mırıldandığını duyuyorum ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

Jack kaseden bir kağıt seçerken Macy "Çok eğlenceli olacak" diye bağırır.

"Sen lanet olası bir aletsin ve senden nefret ediyorum," Jack, gözlerini kapatıp başını sallayan Joshua'ya yüzünde bir gülümsemeyle ilan eder, "ve ayağını gerçekten kıracağım."

"Kaç numarayız?" diye soruyorum Jack'e, o da kağıda bakıyor. "Yedi," diyor ve kağıdı bana uzatıyor.

Etrafına bakınan Elizabeth'e bakarım. "Benim takımımda olmak istemediğinden emin misin?" diye sorarım. "Bu ikisinin birbirleriyle öpüşmesine izin verebiliriz."

"Evie, Jack ve onun aptal öpüşme seanslarından bıktığını söyledi," der alaycı bir şekilde, Jack'i güldürür.

"O şimdi bana her zamankinden daha çok aşık," diyor ve Evie'ye göz kırptıyor, Evie ise ona bakıp kızarıyor. İkisi, kelimenin tam anlamıyla, şimdiye kadar tanıştığınız en sinir bozucu aşık çift.

"Hazır mıyız?" diye soruyor Joshua.

Dördümüz hariç herkes "Evet" diye mırıldanıyor.

"Hazır olun," diyor. "İlk ipucu masanın üzerinde." Masayı işaret ediyor. "Başlayın." Dördümüz hariç herkes masaya koşuyor. "Sonuncu gelen takım gelip bize oturma düzenini hazırlamada yardım etmek zorunda," diyor ve dördümüz hemen harekete geçiyoruz. "İyi şanslar."

BÖLÜM 15

Elizabeth

SALONU SÜSLEYİN

18 Aralık

"Mesajı yeni mi aldın?" diye soruyorum, ertesi sabah mutfağa girip Nate'i kanepede, yanında bir kova dolusu fotoğrafla otururken görünce.

"Hayır, ne mesajı?" Elindeki fotoğraf yığınına karıştırırken başını kaldırıp bana bakar.

"Joshua'dan," diyorum ve o başını sallıyor. "Görünüşe göre, bugün iki gün bir fiyat günü," diyorum ve mutfağa gidip bir fincan kahve alıyorum, "yani yarın izinliyiz."

"Bu ne demek lan?" diye soruyor, başını bana çeviriyor ve saçlarının bir tarafının dik olduğunu görüyorum. Yine kalçalarına bolca oturan lanet olası bir spor şortu giyiyor ve onu aşağı çekersem altında çıplak kalacak mı diye merak ediyorum. Bu düşünce bile vücudumun bazı yerlerini karıncalandırıyor.

"Bu, bugün zencefilli kurabiye yarışması olduğu anlamına geliyor, ki" — buzdolabına doğru yürürüm—"ben kazanacağım." Gözlerini devirir. "Sonra da bu akşam buz hokeyi maçı var."

"Dün kimin kazandığını unuttun mu?" diye sorar ve tezgahın üstünde duran aptal kupayı gösterir.

"Ciddi misin?" Tezgaha yaslanıyorum. "Adil ve dürüst bir şekilde kazandığını mı söyleyeceksin?"

"Tabii ki," der, elindeki fotoğrafları incelerken, yığını kenara koyar ve sepetten bir tane daha alır.

"Bana kalça vurdun," diye işaret ettim.

"Sen yoluma çıkmışsın, benim suçum değil."

"Ayağa kalkmış ipucumu okuyordum," diye nefes nefese söylüyorum. "Ve ayrıca, yolumdaydım."

"Peki ya 'kazara' ipucumuzu aldığınızda ne oldu?" Onların bizi yakalamamamız için yanlarında götürdükleri son ipucundan bahsediyorum. Joshua bize oturma düzenini hazırlamaya yardım etmekle tehdit ettiği anda, sanki *The Amazing Race* yarışmasında olduğumuzu ve bir milyon dolarlık ödülü kazanacağımızı düşünmüştünüz gibiydiniz.

"Biz almadık." Gözlerini devirdi. "Yanlışlıkla yere düştü ve masanın altına itildi."

"Diskalifiye edilmeliydiniz." Onu işaret ettim.

"Ama biz kazandık, yani ne önemi var ki," diye sevinçle söylüyor ve ben kanepeye doğru yürüyüp her sabah oturduğum yere oturuyorum, "ve bunun için bir kupa aldık."

"En azından seninki hayatta kaldı." Kıkırdayarak söylüyorum. "Jack'inki Evie'nin ayakkabısının altında ezildi."

"Bunu tahmin etmemiştim." O da gülüyor. "O şeyi sanki King Kong gibi dövdü." İkimiz de gülüyoruz.

"Acaba onu eve aldı mı?" diye soruyorum. "Onu mekanda bırakıp 'Eve kendi başına git' dediğine inanamıyorum."

"Joshua'nın gününü mahvettiğini söyleyerek onu mekanın içinde kovaladığına inanamıyorum." Gözlerim yaşarana kadar güldüm.

"Jack onu yere serer diye düşündüm," diyor Nate, "ve baban ne olup bittiğini görmek için içeri girmesaydı, muhtemelen öyle yapardı."

"Doğru zamanda, doğru yerdeydim," diyorum. Aniden yaptığı şeyi bırakıp bana bakıyor. Ona bu sözleri söylediğim anı hatırlayınca kalbim hızla atmaya başlıyor ve hemen başka yere bakıyorum. "Söylemeye gerek yok, biri başı beladaydı ve bu sefer o kişi ben değildim."

"Beni tekmeledin," diye tıslar, önceki sözüme değinmeden, ya da belki hatırlamıyordur. Ama bana bakışından, hatırladığını anlıyorum.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Yanlışlıkla öne doğru düşerken bacağım senin bacağına çarptı. Bu, ipucunun masanın altına düşmesi kadar tesadüfi bir olaydı." Omuz silkiyorum. "Neyse, ne yapıyorsun sen?"

"Belinda'ya, Joshua'nın lisedeki birkaç fotoğrafını ve bizim çocukluk fotoğraflarımızı getireceğimi söyledim."

"Gerçek bir fotoğraf görmeyeli çok uzun zaman oldu," diyorum, eğilip yığını alırken. "Bugünlerde her şey dijital."

"Ne geri dönüyor biliyor musun?" diye soruyor, ben fotoğrafları karıştırırken. "Tek kullanımlık fotoğraf makineleri." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Birlikte çalıştığım birisi her zaman yanında getiriyor. Geçen gün takım yemeğindeydik ve hepimiz fotoğraf çektirmek için poz verdik, o da çantasından bu kare şeklindeki şeyi çıkardı. Flaşı ve her şeyi vardı."

"Peki fotoğrafın iyi olup olmadığını nasıl anlıyorsun?" diye soruyorum ve o omuz silkiyor.

"Eskiden olduğu gibi, basıldığında anlarsın."

"Aman Tanrım." Fotoğraflardan birini ters çeviriyorum. "Bu balo mu?"

"Bence yarı resmiydi," diye cevaplıyor. İkisinin yan yana duran takım elbiseli fotoğrafına tekrar bakıyorum. Gözlerim, o zamanlar bile her zaman yakışıklı olan Nate'e takılıyor. Ama o zamanlar durum farklıydı, o zamanlar sadece Joshua'nın en iyi arkadaşıydı. O da Joshua ve Jack gibi güvenebileceğim insanlardan biriydi.

"O hokey saçları." Uzun saçlarına gülüyorum.

"O saç kesimini eleştirme," diye karşılık veriyor, "o da geri moda oluyor."

"Mullet da öyle, kim düşünürdü ki?" Fotoğrafları incelerken mırıldanıyorum. İkimizin yan yana oturduğu, saçlarımız havuzdan ıslak, kucağımızda havlular, kolu boynuma dolanmış bir fotoğraf buluyor. "Bunu saklayacağım." Ona gösteriyorum.

"Hayır, değilsin." O, onu benden kapar. "Bu benim, git kendininkini bul."

"Nerede?" Kalkarım.

"Bunları nereden aldığımı sanıyorsun?" Resimleri havaya kaldırır. "Ailen."

"Çok sinir bozucusun." Fincanımı alıyorum. "Günü mahvetmek için giyinmeye gidiyorum."

"Sen öyle yap. Ben burada oturup ödülümü izleyeceğim." Bana sırtıyor. Onu tezgahdan itiyorum ve yere düşmesini izliyorum.

İki kez yuvarlanıp öylece kalır. "Oops" — bir elimi ağzımın önüne koyarım — "benim hatam."

Yukarı çıkıp duşa giriyorum. "Saat on birde orada olmamız gerekiyor!" diye bağılıyor bana.

"Endişe endişelenme endişelenme," diyorum söylerim
ona yürüyüşe yürümeye banyoya ve su
ısınana kadar kahvemi bitirmeden önce ona söylemeliyim.

"Bu mekanı bir daha görmesem bile," Nate'in kamyonetinden inerken ona söylüyorum, "yine de çok erken olur."

Bugün beyaz spor ayakkabılarını giyen Nate'e baktığımda bana gülüyor. Açık mavi kot pantolonu tam ona göre ve sanki sadece onun için yapılmış gibi vücudunu ve kalçalarını ortaya çıkarıyor. Beyaz tişörtünün kenarı, açık gri ve siyah uzun kollu süveterinin altından çıkıyor. Siyah şişme ceketinin önü açık, kıyafetini gösteriyor. Saçları geriye taranmış ve parmaklarının saçlarını taradığı yerler görünüyor. Hiç çaba harcamadan bu kadar seksi olması sinir bozucu.

Bana kapıyı açıyor ve ben odaya giriyorum ve etrafta dikdörtgen masalar olduğunu görüyorum. Her iki tarafta iki sandalye var ve masaların ortasında küçük kaseler var.

"İşte orada," diyor Joshua, bize doğru yürürken, "hazine avının galibi."

"Sanırım sen, çöpçü avındaki hileciyi kastediyorsun," diye onu düzeltiyorum, o da omzuna vurarak gülmemeye çalışıyor.

"Hepsi söylenti." Joshua onu savunur ve etrafa bakınırım, Evie annemle konuşuyor, Jack ise onun elini tutuyor.

Onlara doğru ilerliyoruz. "Günaydın," diyorum gruba ve Jack bana yan gözle bakıyor, "herkes nasıl?"

"Harika," diye homurdanır Evie, "her şey yolunda." Jack'in elinden kurtulmaya çalışır, Jack ise ona sırtarak bakar. "Bırak beni."

Jack elini bırakır ama sadece kolunu Evie'nin beline dolayarak onu kendine doğru çeker. "Asla," diye yemin eder, Evie'nin gözlerine bakarak ve

Evie'nin yüzünde yumuşaklık gördüğümde gözlerimi deviriyorum. "Seni asla bırakmayacağım."

Jack Evie'yi nazikçe öper ve sonra anneme dönüp gülümser. Annem "O çok tatlı" diye mırıldanır.

"Az önce midemi bulandırdı," diyorum ona. "Ve şu adam" — Joshua'yı işaret ediyorum — "bütün bu lanet olayları anlatmadan önce buraya geldiğim için şanslı, yoksa gelmezdim. Ona bir şey olursa, savunmam onun beni sahte bahanelerle buraya çektiği olacaktır."

"Öyle söyleme," diye tıslar bana.

"Anne, o evlendiğinde kimsenin umursamayacağını hissediyorum," diyorum ona, herkes gülüyor ama o gülmüyor. "Ayrıca, kaçacağım ve kimseye söylemeyeceğim."

"Sakin bunu benden almaya kalkışma," diye uyarıyor, sanki ona hayatımın geri kalanında bir daha asla konuşmayacağımı söylemişim gibi elini göğsüne koyuyor.

"Sakin ol," diye onu teselli ediyorum, "üçünden ikisini aldın, bu yüzde altmış altı gibi bir şey. Hala kazanıyorsun."

"Babana söyleyene kadar bekle." Babamı bulmak için benden uzaklaşır.

"Bir masa bulmalıyız," diyor Evie ve bir masaya doğru yürüyoruz. Bir sandalye çekiyorum ve Evie'nin yanıma oturmasını bekliyorum, ama onun yerine Nate yanımdaki sandalyeyi çekiyor. Ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına asıyor, ben de giydiğim yeleği aynı şekilde asıyorum.

Önümdeki yer ayarlamasına bakıyorum ve pencereler için iki delik ve çatı için iki dikdörtgen katı parça olan zencefilli evin iki yanını görüyorum. Evin önü ve arkası için her birinde bir delik olan iki parça daha var. Sonra kapılar için kullanabileceğimiz dört küçük parça daha var, emin değilim. Masanın ortasında, süslemek için ihtiyacınız olan tüm malzemelerin bulunduğu iki teneke zencefilli kurabiye şeklinde tepsi var. Zencefilli kurabiye tepsilerinin etrafında yuvarlak tenekelerde daha fazla süsleme malzemesi var.

"Annene dokunma." Babamın sesini masamın yanında duyuyorum. "Şu anda yeterince stres altında, daha fazlasına ihtiyacı yok."

"Ona hiçbir şey yapmadım." Onun yaptığı gibi elimi göğsüme koyuyorum. "Sadece ona torun vermeyeceğimi söyledim." Babam nefesini tutuyor. "Şaka yapıyorum, kaçıp evleneceğimi söyledim, bu daha iyi değil mi?"

"Neden böyle davranıyorsun?"

"O benim evime taşındığından beri kendime bu soruyu soruyorum," diye araya giriyor Nate ve ben ona sert bir bakış atıyorum.

"İnan bana," diye ona fısıldarım, "senin evin yaşamak isteyeceğim son yer." Jack'e bakarım. "Senin evine gelip kanepede yatacağım."

"Yeter artık, siz ikiniz," diye babam bize fısıldar. "Siz ikiniz asla anlaşılamazsınız."

"Bu doğru değil," kendimi ve aynı zamanda Nate'i savunuyorum. "Ayrıca ilk başlayan oydu."

"Peki, sen bitir." Dönüp öfkeyle uzaklaşır.

"Bu çok eğlenceli. Bunu daha sık yapmalıyız," diye karşılık veriyorum ve kolumu koltuğuma rahatça atan Nate'e dönüp ters ters bakıyorum ve bana dokunmaması için kolumu çekiyorum.

Düğün planlayıcısı odada dolaşarak kuralların nasıl işlediğini açıklarken o gülüyor. "Bu lanet olası bir zencefilli ev, kaç tane kural olabilir ki?" diye söylenir Jack.

"Bir saatlik zamanlayıcıyı ayarlayacağız," diye bağıyor düğün organizatörü odada ve ben etrafa bakınıp herkesin oturmuş ve bu işi bitirmeye hazır olduğunu görüyorum. "Bütün bunları değerlendirecek dört jüri üyemiz var," diyor ve ben parçalarımı bakıyorum. "Üç, iki, bir... Başlıyoruz."

Krema torbasını alıp evin yan tarafına biraz krema sıkıyorum ve sonra yavaşça yanları birleştiriyorum. "Cerrah gibi elleri var," diyor Jack benim için. "Bu haksızlık."

"Kendi işine bak, ezik," diyorum ona, boş bir tabak alıp kırmızı-beyaz yuvarlak nane şekerlerini alırken, sonra dört küçük parça kesip bacayı yapmaya karar veriyorum. Çatının üstüne uzun bir şekerleme çizgisi çizip, beyaz-kırmızı küçük sakızları sıra halinde diziliyorum. Sonra aynı şeyi yan tarafta da yapıyorum, ancak küçük sakızlar yerine yuvarlak şekerler kullanıyorum. O kadar konsantre olmuşum ki, etrafımdaki hiçbir şeye dikkat etmiyorum. Bu yüzden Nate'in kalkıp bir şey almak için eğildiğini fark etmiyorum. Kafamı kaldırıp baktığımda her şey

yavaş çekimde gerçekleşir. Elindeki yuvarlak teneke kutu kayar ve tam evimin üzerine düşer, ben "Nate" diye bağırırım. Masadan uzaklaşırım ve onun gözleri büyür, sakız toplarının masadan düşüp yere çarpma sesi duyulur.

"Elizabeth," diyor, "Yemin ederim ki istememiştim."

"Aman Tanrım," Evie'nin fısıldadığını duyarım, ama çok zayıf bir ses, çünkü tek duyabildiğim kulaklarımda yankılanan kalbimin atışı. Ve sonra yumuşak bir vızıltı, ya da belki de yüksek bir vızıltı.

"Kaza eseri oldu," diye kendini savunmaya çalışır, ama öfkem diner ve onun evine doğru ilerlerim, çatıyı ellerimle kavrar ve ezerim.

"Elizabeth," diye tekrar adımı söylüyor ama ben çok uzaklara gitmişim. Elimi alıp evin kenarlarına bastırıyorum. Jack ve Evie masadan uzaklaşırken, ben de evi masadan kaydırıyorum ve ev, zencefilli kurabiye tepsilerinden biriyle birlikte yere düşüyor. Oda çınlama sesiyle doluyor ve ardından odanın dört bir yanından nefes kesen sesler duyuyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıır annem, "ne yaptın sen?"

"Ne yaptım?" Elimde şekerleme olan kendimi işaret ediyorum. "Ne yaptım? Onun ne yaptığına bak." Ezilmiş evimi işaret ediyorum. "Evimi mahvetti."

"Siz ikiniz," diye tıslar annem, "gidin kendinizi temizleyin." Banyo tarafını işaret eder.

"Ama anne," diye sızlanıyorum, sanki yine bir ergenmişim gibi.

"Şimdi." Annem anne sesini kullanıyor, ben de ona sert bir bakış atıp

tuvalet tabelasının olduğu tarafa doğru fırtına gibi gittim.

Kapıyı iterek açıp yana doğru yürüdüm, bir kağıt havlu aldım ve suyu açmadan önce elimdeki kremayı sildim. Elime sabun sürdüm ve arkamdan kapı gürültüyle açıldı. Aynaya baktım ve onun yüzünde somurtkan bir ifadeyle içeri girdiğini gördüm. "Cidden," diye tısladı. Ellerimdeki suyu silkeledim ve

onu kapatıp kağıt havluyla ellerimi kuruluyorum, sonra dönüp ona bakıyorum.

"Cidden," diye ona tıslıyorum, "bunu bilerek yaptın." Ona yaklaşıyorum, burnumun ucuyla burnuna değecek kadar.

"Neden bilerek öyle bir şey yapayım ki?" Gözlerini kısarak bana bakar.

"Çünkü sen berbatın." Onun göğsünü geri itiyorum. "Çünkü kazanacaktım." Onu tekrar itiyorum. "Çünkü beni kızdırmak istiyorsun." Onu tekrar itmek üzereyim ki, o benim bileklerimi ellerine alıyor ve beni döndürüyor, böylece sırtım kapıya yaslanıyor. Ellerimi bırakıyor ama sadece kalçalarımı tutmak için, sonra ağzı ağızma yapışıyor. Bir elim çenesine giderken, diğer elim başının arkasını kavrar. Dili ağızma girer ve ben başımı yana eğerek çenesini tutan elimle omzunu sararım. Beni kaldırır ve bacaklarım beline dolanır. Öpücük aç ve vahşidir, ikimiz de daha da derinleştirmeye çalışırız. Bundan iyi bir şey çıkmayacağını biliyorum. Ayrıca içeri girip bizi durdurmaya çalışan herkesi boğazlayacağımı da biliyorum.

BÖLÜM 16

Nate

TEK DİLEĞİM (BU YIL)

Bir kolumu beline dolayarak onu kaldırırken, o da bacaklarını belime doluyor. Diğer kolumla sırtına uzanıp başının arkasını tutarken, öpücüğü devralmaya çalışıyorum. Çenemde olan eli başımın arkasına doğru kayarken, kendini bana daha da yaklaştırıyor. Ben onu öperken ya da o beni öperken birbirimizi aynı şekilde tutuyoruz. Her iki durumda da, sanki bu benim son öpücüğüm ya da ona vereceğim son öpücükmüş gibi onu öpüyorum.

Onu kapıya daha da bastırmak üzereyim ki, birinin kapıyı ittiğini hissediyorum. "Merhaba." Jack'in sesini duyuyorum. "Sanırım biri diğerini öldürdü ve kapıya itti."

Onu bırakıyorum ama kapı tekrar itilene kadar kapıdan uzaklaşmıyorum. "İçeride her şey yolunda mı?"

"Hayır," Elizabeth omzunun üzerinden seslendi, "iyi değiliz."

"Bacaklarını belimden çek," diye fısıldıyorum, ama aslında bunu istemiyorum. Benden ayrıldığını hissediyorum.

"Ugh," diye yutkunarak ayağa kalkıyor ve elini kaldırıp dudaklarımı siliyor. "Yere uzanıp ölü numarası mı yapmak istiyorsun, yoksa ben mi yapayım?"

"Neden kimse ölü numarası yapıyor?" diye soruyorum ve o omzunun üzerinden başparmağıyla kapıyı işaret ediyor.

"Başka ne bahane kullanacağız?" Sözlerini zar zor bitirir bitirmez, Jack onu öne iter ve içeri girer.

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordu bana ve ben o kadar gerildim ki, ne dediğimi bile bilmeden ağzım hareket etmeye başladı.

"Beni engelliyor ve gitmeme izin vermiyor." Nefes nefese

.

"Öyle yapmadım." Aramızda duran Jack'e bakar, önce ona, sonra bana bakar.

"Kasten evini mahvettiğimi itiraf edene kadar yerinden kıpırdamadı," diye uyduruyorum ve o sadece başını sağa sola sallıyor, ağzı tam anlamıyla açık kalmış durumda. "Gitmemi engelledi ve ona yaklaşırsam beni tekmeleyeceğini söyledi."

"Oh, ben bir şeyi tekmeleyeceğim," diye beni tehdit ediyor, bana saldırmaya geliyor ama Jack onu yakalıyor ve benden uzaklaştırıyor. "Bırak beni."

"Sakin ol," diye bağırdı. "Şimdi ikiniz dışarı çıkıp medeni davranacaksınız." Onu bıraktı ve o da elini itti. "Yoksa bir dahaki sefere annemin ikinize de haddini bildirmesine izin vereceğim ve bunu istemezsiniz."

"Ondan uzak durduğumdan emin ol." Bana yan gözle bakıyor ve ona, az önce paylaştığımız o öpücükten sonra ondan uzak duracağımı düşünüyorsa, hayal kurduğunu söylemek istiyorum. Onu daha çok öpmek niyetindeyim, ama ondan önce, aramızdaki gerginliği gidermemiz gerekiyor ve o da bana o sabah beni neden terk ettiğini anlatacak. Benden uzaklaşarak kapıyı açar ve dışarı çıkarken homurdandığını sanırım.

"Dinle," diye başlar Jack, "Onun haklı olduğunu söylemiyorum."

"Bunu kasten yapmadım." Ellerimi belime koydum. "Gerçekten elimden kaydı."

"Hepimiz Elizabeth'in biraz..." "Ateşli olduğunu biliyoruz," diye sözünü tamamladım ve o sırtıttı.

"Ben rekabetçi demek istedim."

"O da öyle," diye mırıldandım. "Ondan uzak duracağım," dedim ve o sırtıttı.

"Ben olsam bir gözüm açık uyurdum." Aşağı bakar ve güler. "Evde hayaletler olduğunu ona ikna etmeye çalışırken, bebeklerinin saçlarını kesenin ben olduğumu öğrendiğinde bana ne yaptığını hatırlıyor musun?" Bu anıyı hatırlayınca gülmekten kendimi alamıyorum. "Saçlarımın uzaması çok uzun sürdü." Dönüp banyodan çıkar.

"Sen uyanmadan bacaklarına nasıl ağda şeritleri yapıştırdı?" diye soruyorum ona, koridora ve gürültüye doğru yürürken.

"O, olay gerçekleşene kadar ne duyduğun ne de gördüğün hırsızlar gibi. Yatağā girdim ve bir şey hissettiğimi sandım, ama çok derin uyuyordum, gözlerimi açamadım. Sabah uyandığımdaya, annemin ağda şeritlerini alıp bacaklarıma altı tane yapıştırmış. Altı tane."

"Oh, hatırlıyorum," diyorum ona, "onları senden çıkarmak zorunda kalan bendim, unutma."

"Sen ve lanet olası Joshua bunu yüzünüzde kocaman bir gülümsemeyle yaptınız." Omzumu itiyor ve odaya girdiğimde gözlerim onu aramak için odayı tarıyor.

Evie'nin evinde ikisi birlikte çalışırken, o da Evie'nin yanında. Benim evim ve sonra onun evi olan dağınıklık artık temizlenmiş. "Benimkine yardım edebilirsin," diyor Jack, "böylece kaybedersem, suçu sana atabilirim." Omzuma bir şaplak atıyor ve ben Elizabeth'in çatıya yoğunlaşmış yüzünü izlerken, etrafımdan dolaşıp gidiyor.

"Barış içinde geldik," diyor Jack, ellerini kaldırarak, "o da öyle."

"Sen," Evie beni işaret eder, "ellerini masanın o tarafında tut."

"Bu bir kazaydı," diye kendimi savunmaya çalışıyorum yine.

"Sana kazayı göstereyim," diye mırıldanıyor Elizabeth, gözlerini yaptığı işten hiç kaldırmadan.

Saatın sonu çok çabuk gelir ve ben uzaklaşırken Elizabeth ve Evie'nin evine, sonra da bizim evimize bakarım. "Dostum." Jack'e doğru eğilirim.

"Evet, bunu kazanamayız," diye bana katılır.

"O YARGIÇIN gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyor," Elizabeth, mekandan çıkıp benim kamyonetime doğru yürürken tıslar. "Nasıl ikinci olduk lan?"

Ona bakarım. "O sekiz yaşında küçük bir kızdı."

Gözlerini devirdi. "Aynen, onun zencefilli evi berbattı ve herkes bunu biliyordu." Bana baktı. "Evi sanki

krema lekeleriyle kaplı gibi görünüyordu."

"Sanırım o buna kartopu savaşı diyordu," diye düzeltiyorum.

"Her neyse." Kamyonetin kendi tarafındaki kapıyı açar.
"Muhtemelen hakime rüşvet vermiştir."

"O, catering şirketinin aşçısıydı," diye ona işaret ettim.

"Vay canına," diye ciddi bir ifadeyle, "sanki kazanmak istemiyormuşsun gibi."

Kamyonetin kabinine girip motoru çalıştırırken gülümsedim.
"Eğer teselli olacaksa" —ona baktım— "seninki sekiz yaşındaki çocuğunkinden çok daha iyiydi."

"Biliyorum," diye cevaplar.

"Bence sen de bu durumu nezaket ve onurlu bir şekilde hallettin. Sen bunun hileli olduğunu mırıldandığında ebeveynler hiç de alınmadılar."

"Bence hile *vardı*. Bana nasıl sırtıttığını gördün mü?" Kamyonetin kapısına sırtını döner. "Ne yaptığını çok iyi biliyordu." Emniyet kemerine uzanır. "Sanırım alt dudağını bile titretti."

Arenaya doğru ilerlerim, park yerine girerim ve arka koltuktan çantamı alırım. "Patenlerimi getirmedim," der, ben çantamı omzuma atarken.

"Eminim baban gerekli her şeyi hazırlamıştır," diye onu teselli ediyorum. İçeri girerken, yıllar içinde yapılan tüm değişiklikleri görmek için etrafına bakınıyor. Duvarlar artık burada antrenman yapmış ve NHL'ye girmiş olan tüm aile üyelerinin fotoğraflarıyla kaplı.

Yan taraftaki ilk fotoğraf, bir yıl önce rehabilitasyon için buraya gelen ve sahibi Parker'a sırlıslıkla aşık olan Cooper Stone'a ait. Matthew on beş, Allison ise beş yaşındaydı. Cooper hayatlarına girdiğinde, babalarının geri çekilmeye ve ziyaretlere gelmeye başladığını söylemeye gerek yok. Hatta Allison'ı alması gereken haftalarda onu almayı bile bıraktı. Matthew uzun zaman önce babasından umudunu kesmişti, ama Allison ondan on yaş daha küçüktü. Onları birlikte görseniz, onların onun çocukları olmadığını asla anlayamazsınız. Özellikle de herkesin dediğine göre, karısına karşı mağara adamı gibi davranan Matthew. Görünüşe göre hepsini Cooper'dan öğrenmiş.

Zack'in soyunma odalarından birinden çıktığını görünce "Baba" diyor. Jack, Joshua ve ben burada, büyürken evde geçirdiğimiz zamandan daha fazla zaman geçirdik.

Jack, NHL'ye girmek için gereken yeteneğe sahipti, ama iş o noktaya geldiğinde, Denise'in izinden gidip insanlara yardım etmek istedi ve doktor olmak yerine tıbbi araştırmalara odaklandı. Joshua da bunu denedi, ama şimdi spor analisti olarak perde arkasında çalışıyor. "Eşyalarım nerede?"

"Her zaman oldukları yerde, soyunma odasında." Ona başını sallayarak onaylar ve ben de onu takip ederek yanına gelip patenlerimi giyerim. O, kaskını ve eldivenlerini alıp benden önce buz pistine çıkar.

Gençlik yıllarını hokey oynayarak geçirmiş, on üç yaşına geldiğinde hokeyden nefret ettiğine karar verip bırakmış. Ama Zack yine de her cumartesi ve pazar günü onu buz pistine getirip küçük çocuklara paten kaymayı öğretmesini istemiş. Duvarın kenarından bir hokey sopası alır, sopayı beğendiğinden emin olur, yana doğru çevirir ve sonra buz pistine çıkar. Bir daire çizer, sonra puck'a doğru kayar ve sopasını bir yandan diğer yana hareket ettirir.

Ben kendi sopamı alıp buzun üzerine kayarken, insanlar yavaş yavaş buzun üzerine çıkmaya başlıyor. Kayarken, puck patenime çarpıyor. "Oops." Ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Senin sorunun ne?" diye soruyorum, o da omuz silkiyor ve bana bakıyor.

"Ben mi?" Kendini işaret eder, etrafımda kayar ve sonra geriye doğru kayıyor. "Benim bir sorunun yok. Senin sorunun ne?"

"Benim sorunun," diye başlıyorum, ondan uzaklaşarak, ben de geriye doğru kayarak, "o yaklaşık bu kadar uzun" — elimi onun tam boyuna doğru uzatıyorum.

—“Sarımsı saçları ve yeşil gözleri var.” Gülümsememeye çalışıyor.

Paten kaymayı bırakır ve ben de onun önünde dururum. "Gözlerim mavi-yeşil."

Ona bakıyorum. "Gözlerinin rengini çok iyi biliyorum, Elizabeth," diyorum ve sanki buz üzerinde sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum, etrafımızda kaymaya başlayan yirmi kadar kişi yokmuş gibi. "Gerçekten mutlu olduğunda, gözlerin açık yeşil renge dönüşüyor." O tek kelime etmiyor. "Kızdığında, gözlerin yeşilden çok maviye dönüşüyor. Yaramazlık yaptığında, gözlerinin alt kısmı açık mavi, üst kısmı ise neredeyse altın rengi oluyor. Bir şeyden gerçekten çok mutlu olduğunda, gözlerinin ortası koyu mavi,

etrafı yeşilimsi, neredeyse griye döner. Ama en çok sevdiğim şey, iç kısımdaki koyu mavinin dış halkada da olması. Bu büyüleyici ve aynı zamanda senin her zaman sahip olmanı istediğim renk."

Göğsünün inip kalktığını görebiliyorum, ama o bir şey söylemeden önce bir düdük sesi duyuluyor ve ikimiz de yan tarafa bakıyoruz. "Tamam, birkaç hazırlık maçı yapacağız," diyor Zack, buzun üzerine kayarak. "Takımlar belirlendi."

İki saat boyunca hokey oynuyoruz ve sonunda duş almam gerekiyor. "Kokuyorsun," diyor Elizabeth yanımda.

"Neden otomatik olarak benim olduğumu varsayıyorsun?" diye soruyorum ona, patenlerimin bağcıklarını çözerken. "Sen de olabilirsin." Patenlerimi çıkarıyorum ve giyinip eve gitmek için kamyonete binerken bana başka bir şey söylemiyor.

İki saat sonra Zack ve Denise'in evinde pizza partisi var. Eve vardığımızda, arabadan inip çantamı alıyorum ve merdivenleri çıkıp kapıda bekleyen ona doğru yürüyorum. "Bana şifreyi verseydin, içeri girip Whiskey'i dışarı çıkarabilirdim."

Kodu giriyorum ve o da peşimden içeri giriyor. "Köpeği aldım," diyorum ona, çantamı bırakıp botlarımı çıkarıyorum, sonra evin arkasına gidip Whiskey'yi dışarı çıkarıyorum.

"Duş alacağım," diye mutfığa doğru bağılıyor ve Whiskey'yi içeri aldıktan beş dakika sonra ben de duşa giriyorum.

Çıkıp, bir çift şort ve tişört alıp aşağı iniyorum. Onu taburelerden birinde oturmuş, saçları başının üstünde toplanmış halde bira içerken bulmayı beklemiyorum. Omuzları açık siyah bir tişört giymiş, tişörtü uyluklarının ortasına kadar iniyor gibi görünüyor, bacakları çıplak ve birini diğerinin üzerine atmış. "Pizza yemeye gitmiyorum," diyor ve ben buzdolabına gidip kendi biramı alıyorum. "Annemi aradım ve hokey maçını kaybettiğin için gururunu buzladığını söyledim."

"Bu bir takım sporu, maçı ben kaybetmedim, takım kaybetti."

"Bu cümleden ne anladım biliyor musun?" diye sordu ve birayı masaya koydu. "Sen kaybettin, ben kaybetmedim, duyduğum tek şey bu."

duyduğum tek şey bu."

Onun önündeki tezgaha yaslanıp, kapağı açıp, yanımdaki tezgaha attım. "Neden gittin?" Sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, gözleri benimkilere kaydı.

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, elleriyle birasını kavırıyor.

"Neden gittiğini biliyorsun, Elizabeth. Neden gittin lan?" Bu konuşmayı yapacağımızı biliyordum, sadece şimdi olacağını bilmiyordum. Yıllar boyunca bu konuşmayı nasıl yapacağımı düşünmüş olsam da, hiçbiri bu şekilde başlamamıştı.

"Ben gitmedim."

"Tamam, peki." Bir yudum bira içiyorum. "Sanırım bunu iki olgun yetişkin gibi tartışamayız."

"Neden beni görmezden geldin?" Sorusu beni şok etti ve tek yapabildiğim ona bakmak oldu. "O gün eve geldiğinde beni tamamen görmezden geldin. Bana bakmadın bile."

"Yatağımdan kalktın ve beni uyandırıp veda etme nezaketini bile göstermedin." Sesim yükselir. "Hey, dün gece iyiydi. Devam etmek istemesen bile" —ona bakarım—"en azından bana söyleyebilirdin, öylece gitmek yerine."

"Ben gitmedim." Tezgâha vurur. "Uyandığımda sen gitmiştin."

"Gittiğimi mi sandın?" diyor, bu sonuca vardığım için şok olmuş bir şekilde.

"Uyandığımda gitmiştin. Bu, "gidip gitmediğini" göstermiyorsa, ne gösterir bilmiyorum."

"Evet," diye onaylıyor, "gitmemek için, aptal. Sana yatakta kahvaltı hazırlamak istedim ama buzdolabında hiçbir şey yoktu, ben de en sevdiğin bagel dükkanından birkaç bagel almaya çıktım." Sanki bana vurmuş gibi başımı geriye atıyorum. "Sonra geri döndüğümde gitmiştin. Spor yapmaya falan çıktığını sandım. Öğlene kadar orada kaldım, sonra gittim." Sesi yumuşar. "Sonra o gece seni gördüm ve sen beni görmezden geldin, bana bakmadın bile. Pişman olduğunu ama bana söylemek istemediğini sandım."

"Delirdin mi?" Kafamı sallayarak, yıllardır kendime itiraf ettiğim şeyi ona da itiraf ediyorum. "Bu, şüphesiz hayatımın en güzel gecesiydi."

BÖLÜM 17

Elizabeth

EN BÜYÜK HEDİYE

Onun karşısındaki tabureye oturuyorum, vücudum öfkeyle titriyor, sonra daha da öfkeleniyorum. Ellerim soğuk tezgahın üzerinde yumruk oluyor. "Delirdin mi sen?" O başını sallıyor ve sonra yedi yıldır duymayı beklediğim sözleri duyuyorum. "Bu, şüphesiz, hayatımın en güzel gecesi idi."

Bira şişesine bakıp gözlerimi kapatarak kalbimin çarpışını sakinleştirmeye çalışıyorum. Aşağı inip bana o geceyi sorduğu anda, bunun son olacağını anlamıştım. Ruhumu ortaya koyan ben olacaktım ve o da onu parçalayacaktı, tıpkı yedi yıl önce sessizliğiyle yaptığı gibi. Onun yüzüne bunu söyleyenin ben olacağımı düşünmüştüm, ama onun söylediklerini beklemiyordum. "Neden benimle konuşmadın?" Soru fısıltı gibi çıkıyor ve ancak sonunda ağızımdan çıktığında ona bakıyorum.

"Neden konuşmadın?" diye soruyu bana geri yöneltti.

"Birincisi" — Açık avuçlarımı tezgahın üzerine koyup yukarı doğru ittim. — "Ütanmıştım." Konuşmaya devam ederken sesim yükseliyor, "Az önce seks yapmıştık ve dürüst olmak gerekirse, ben o kadar deneyimli değildim ve bilmiyorum—" Ellerimi havaya kaldırıyorum çünkü kendimi hiç suçlamadım. "Ya şöyle olsaydı" diye konuşmalar yaptım, ama genellikle "Ya gitmeseydim" ya da "Ya ona karşılık vermeseydim" gibi şeylerdi. "Ya onu benimle konuşmaya zorlasaydım" gibi şeyler asla olmadı. "Bilmiyorum," diyorum daha sakin bir sesle.

"O geceden sonra uyandığında ben orada olmasaydım nasıl hissederdin?" Sorusu karşısında yutkunuyorum, çünkü ensem ısınmaya başlıyor.

Elimi boynuma götürüyorum. "Mesele benim yaptığım değil, senin yaptığın."

"Tanrım, sen çok inatçısın," diye bana tıslar. "Lanet soruyu cevapla, Elizabeth." Sesi gergindir. "Uyandığında ben gitmiş olsaydım ne yapardın? Etrafına baktığında tüm eşyalarım gitmiş olsaydı." Gözleri gözlerime dikilir. "Hayatının en güzel gecesini geçirmiş olsaydın ve uyandığında etrafına baktığında ben gitmiş olsaydım." O konuşmaya devam ederken göğsüm sıkışıyor. "Adımı iki kez söylüyorsun, ama tek duyduğun sessizlik." O konuşmaya devam ederken nefes almam gittikçe zorlaşıyor. "Yatağa geri oturuyorsun ve merak ediyorsun, rüya mı gördüm? Sonunda seni öpebildiğim başka bir rüya mıydı?" Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Ama hala kolonyamın kokusunu belli belirsiz alabiliyorsun..." Sesi giderek azalır. "Sen ne yapardın?" Cevabımı beklemez, benim yerime cevap verir: "Evimi ateşe verirdin."

Tavana bakıyorum çünkü o yalan söylemiyor, ben de öyle yapardım. "Ama sonra evime gelip benim seninle konuşacağımı sanıyorsun. Seni kenara çekip, benimle konuşabilmen için yalnız kalmamı sağlayacağım. Belki pişman olmuşsundur diye düşündüm. Bu yüzden konuşmaya kendimi hazırladım. Sözlerine kendimi hazırladım. Aramızdaki ilişkinin bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bilerek kendimi hazırladım. Ama tüm bunların yerine, sessizlikle karşılaştım."

"Nate," adını söylüyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Hayır, Elizabeth," diyor, yana bakarak ve ben sadece ona bakabiliyorum, "bunun bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet." Tezgahtan uzaklaşıp tabureden inerim. "Bunun sana ne yaptığını biliyorum çünkü ben de aynı şeyi hissettim. Kırıldım." İki elimi yanlarımin yanına uzatarak tezgahın üzerine koyarım. "Siktir, sence neden dünyanın öbür ucuna gittim?" Ona bağırırım ve şimdi de onun bana şok olmuş bir şekilde bakma sırası gelir. "Evet, doğru. Sence Avustralya'da bir dönem okumak istediğim için mi gittim?" Onun cevap vermesini beklemedim, tıpkı onun beni beklemediği gibi. "Hayır, istemedim, ama bunu yaptım çünkü burada kalırsam ve o gece hiç olmamış gibi davranırsak, yıkılacağımı ve kalbim o kadar kırılacaktı ki, hayatta kalabileceğimi sanmıyordum. Acı o kadar derindi."

"Elizabeth," dedi, benim onun adını söylediğim gibi, ama şimdi top bende ve onun bu şekilde kurtulmasına izin vermeyeceğim.

"Hayır, Nate." Onun aksine, gözlerinin içine bakarak acımı görmesini sağlıyorum. "Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?" Adanın etrafında dolaşırken gözlerimiz birbirine kilitli. "Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Evet," diye fısıldayarak cevaplar, "çünkü ben de hissettim."

Onun önünde duruyorum. "Özür dilerim," ona asla söylemeyeceğime yemin ettiğim iki kelimeyi söylüyorum. Onun da benim kadar incindiğini duyunca, bu kelimeleri söylüyorum. Elimi kaldırıyorum, biraz titrediğini görüyorum, ruhumda hissediyorum ve onu nazikçe göğsünün ortasına koyuyorum. Kalbinin benimkiyle aynı hızda hızlıca attığını hissediyorum. "Çok özür dilerim."

"Benim kadar değil." Sesi benim hissettiğim kadar kırık. "Benim kadar değil." Elini benimkinin üzerine koyuyor. Başını sallıyor ve ben elimi boynuna doluyorum. Ben parmak uçlarımda yükselirken, sonunda ona daha fazla dokunmama izin verirken, o dudaklarını yalıyor. Elimi saçlarının arasından geçirip gömleğinin arkasına doğru kaydırıyorum.

İkimiz de tek kelime etmeden, kendimi ona doğru eğiyorum, iki kolumu boynuna doluyorum ve o başını eğip alnını alnıma değdirmeden önce çenesini nazikçe öpüyorum. Derin bir nefes alıyorum, sonra o aradaki mesafeyi kapatıp beni öpüyor. Bu öpücük banyodakinden farklı. Tatlı ve yumuşak, dilini benimkine bir dakika kadar kaydırıyor, sonra beni bırakıyor. Elim boynundan ayrılıp yanağını okşarken burnu burnuma değiyor. Ellerimiz dolaşırken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Ona dokunmaktan kendimi alamıyorum. Ona dokunmayı bırakmak istemiyorum. Başımı yana çevirip onu tekrar öpüyorum, bu sefer elleri yanından kalkıp sırtıma gidiyor. Dudaklarından ayrılıyorum ve bu sefer ellerim boynundan yüzünün yanına doğru kayarken o derin bir nefes alıyor.

"Sen," diyor, beni tekrar öpmeden hemen önce, ve yumuşaklık yok oluyor, "sen beni deli ediyorsun." Bu öpücük arzuyla dolu. Şehvetle dolu. Son yedi yıldır ikimizin de diğerinin hatalı olduğunu düşündüğümüz için öfke ve hayal kırıklığıyla dolu. Elleri sırtımdan yanlarıma doğru kayarken, dili benimkiyle savaşıyor. Elleri bir tanesi kırıma doğru kayarken, diğeri boynumun arkasına dolanıyor.

Beni yukarı çekince öpücük derinleşiyor. O dönüp odadan çıkarken bacaklarım beline dolanıyor, giydiğim uyku gömleği

yukarı kayıyor. O merdivenleri çıkıp yatak odasına giderken ağzım onun ağzında. Yatak odasına girip yatağa oturuyor. Dizlerim kalçalarının yanlarına gidiyor, ona bacaklarımı açarak başımı yana çevirip öpücüğünü derinleştiriyorum. Elleri uzun geceliğimi yukarı çekiyor ve sonra eli popomu okşuyor, şortum o kadar ince ki elinin ısını hissedebiliyorum. Dudaklarını bırakıyorum ve ağzı boynuma doğru iniyor, elleri sırtımda yukarı kayıyor ve sonra tekrar kıcıma iniyor, sıkıyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyor. Ellerim boynunun yanından kollarına doğru iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor.

"Yedi lanet yıl," diye mırıldanıyor, ben dilimi ağzına sokarken. Ellerimiz birbirine dokunma ihtiyacıyla çılgınca hareket ediyor. Gömleğini ellerimle tutup başının üzerinden çekiyorum, tekrar öpmeden önce bir kenara atıyorum. Bu sefer daha fazlasına ihtiyacım var, bu yüzden kalçalarımı onun örtülü penisi üzerinde döndürüyorum ve ağızlarımız inlemelerimizi yutuyor.

Elleri kıcımdan sırtıma doğru kayarken, tişörtümü başımdan çıkarıyor ve beni sadece siyah tangamla bırakıyor. Ağzını eğip bir meme ucumu ağzına alıyor. O ısırırken sırtım kavislenir, sonra göğsümün ortasını öper ve diğer meme ucumu emmeye geçerken ben de ellerimle onun ensesini tutarım. Meme ucumu bırakırken gözleri benimkilere bakar. "Yedi lanet yıl, Elizabeth," diye nefes nefese söyler.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, kalçalarımı onun sert penisi üzerinde ileri geri hareket ettirerek. Onu tekrar tatmak için ağzım sulanıyor. Amım sırılsıklam, neredeyse içime girmesini yalvarıyor. Elim onu dokunmak için kaşınıyor. Elimi arkamda onun dizine koyuyorum, diğer elimi omzuna koyuyorum ve şimdi daha hızlı hareket ediyorum. "Bunu hayal ettim," diye itiraf ediyorum ona, o bir kalçamı kavrarken, diğer eliyle boynumun arkasını tutarken, ben de uyarılmanın sisinde. "Sana ihtiyacım var." İki eli de göğüslerimi kavramak için hareket ettiğinde sırtımı kamburlaştırıyorum. İki parmağıyla meme uçlarımı sıkıştırıyor, sonra da kapalı yumruğuyla sıkıyor. Beni yutarken başım yana doğru hareket ediyor. Öpücük hayal ettiğimden çok daha güzel. Bu andan itibaren sonsuza kadar hatırlayacağım bir öpücük. Muhtemelen

hayatımın geri kalanında diğer tüm öpücükleri onunla karşılaştıracığım kişi ol. O sırt üstü düşerken göğsünü itiyorum ve üzerine uzanıyorum.

Kalçalarımı kaldırarak, aramızdaki mesafeyi kapatıp avucumla onun penisini kavradım. Elleri uyluklarımın yanlarını okşadı. "Sana da ihtiyacım var," diye inledi. Kalkıp yanına diz çöktüm ve şortunu aşağı indirip penisini ortaya çıkardım. Tamamen serbest kalmasını beklemeden onu ağızıma aldım. Penisinin tabanını kavrarım ve ağızımı elimle buluştururum, sonra tekrar yukarı çıkararak ağızım ve elimle onu tatmin ederim. "Siktir," diye tıslar, kalçalarını kaldırarak ağızımı sikmek için şortunu kalçalarından aşağı iter. "Boğazının arkasına vuracak." Saçımı yumruğuyla kavrar, hareket etmeme izin vermez, bunun yerine ağızımı siker. Diğer elim bacaklarımın arasına girip külotuma uzanır ve bir parmağımı içime kaydırır. Benim parmağım değil, onun parmakları olsun diye inlerim. "Diğer elin nerede?" diye homurdanır, kalçaları hiç durmadan sikini ağızıma alabildiğim kadar derine sokar, hatta daha da ileri iter.

"Siktiğimin pis kızı." Elini hareket ettirip benimkine dokunuyor. "Benim sikimi alırken parmaklamama yardım edecek misin?" Ona cevap vermiyorum, sadece başımı sallıyorum. İki parmağı benim parmağımınla birlikte amımın içine kayıyor. "Kendini boşaltamazsın." Başımı aşağı doğru itiyor. "Bu yatakta olduğunda seni boşaltma hakkım var." Parmakları kalçalarıyla aynı ritimde hareket ediyor, benim kalçalarım da onu daha hızlı hareket ettirmek, ilk orgazmımı yaşamak için hareket ediyor. Yüzeyde kalıyor, vücudum patlamayı bekliyor.

"İlk seferinde," diyor, "ağızına boşalmayacağım." Ağızımı ondan çekiyor. "Amına boşalacağım." Parmakları içimden çıkıyor ve sonra onları ağızına götürüp emdiğini izliyorum. "O amcığı saatlerce yalayacağım, ama önce amcığını benim sikimin üzerine kaydırmanı istiyorum." Sikini bana doğru tutuyor. "Beni yutmanı görmek istiyorum."

Ona o kadar aşığım ki, bacağımı sallayıp tangamı yana kaydırıyorum, onun penisine kaymaya hazırım. Yavaş değil, bu konuda hiçbir şey yavaş olmayacak. "Beni boşaltman lazım." Kalçalarımı kavriyor, parmak uçları çok sert bastırıyor. "Çok büyüksün." Bir saniye durup, onun içimde olmasına alışmaya çalışıyorum.

O, beni sikinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmeme yardım ediyor, ellerim arkamda dizlerinin üzerinde hareket ediyor. Elinde tangamın kenarını yumrukluyor ve tek hareketle onu parçalıyor. "Sikim içindeyken amını görmek istiyorum."

"O zaman izle," diyorum ve onun sikinin ucu içimden çıkmak üzereyken aşağı doğru vuruyorum.

"Daha iyisi yok." Başparmağını yalar. "Senin ağzında benim sikimi görmekten daha iyi bir şey olamaz diye düşünmüştüm." Klitorisimi yukarı aşağı okşar. "Yanılmışım." Göğüs uçlarım ve karnım aynı anda gerilir. "Senin amının benim sikimi almasını izlemek çok daha iyi." Klitorisimi daha hızlı okşar. "Çok yaklaştın. Amın gittikçe sıklaşıyor."

"Geldim," diye tıslar ve gözlerimi kapatırım. Sonra elinin kıcımdan uzaklaştığını hissederim ve elinin acısı içimi kaplar ve gözlerimi tekrar açarım. "Boşaldığında gözlerin bende olsun istiyorum."

"Tamam," diye nefes nefese söylüyorum, "sadece..."

"Seni benim sikimle boşaltacağım," diyor bana. "Sonra seni sırt üstü yatırıp, son yedi yıldır sikmek istediğim gibi sikip duracak." Eli geri çekiliyor ve yine kıcıma şaplak atıyor. "Ve sen de sana verdiğimi kabul edeceksin."

Gözlerimi kapatmak üzereyim ki, yine onun elini hissediyorum. "O lanet gözleri kapatma," diye bağılıyor bana. "O gözleri tekrar görmek için yedi lanet yıl bekledim." Sertçe içeri giriyor. "Kapatma lanet gözlerini."

Gözlerimi kapatmıyorum. Onun gözlerine bakıyorum ve o uçurumdan atlıyorum. Orgazm içimi kaplıyor, amım onun sikiinde titriyor, dudaklarımda tek bir kelime var, onun adı, "Nate."

BÖLÜM 18

Nate

HARİKA NOEL

O, kendini bırakırken benim adımın inliyor, amcığı benim sikimi o kadar sıkı sıkıyor ki, onun içine boşalmamış olmam bir mucize. Gözlerinin yarı kapalı olduğunu görüyorum ve tekrar kışına tokat atmayı düşünüyorum, ama bunun yerine iki meme ucunu da çimdikliyorum. Beni izlerken gözleri açılıyor. Bir kolumu beline dolayarak onu oturur pozisyona getiriyorum. Kafamı eğip meme ucunu ağzıma alırken sikim onun içine daha da giriyor. Amcığı sikimde kasılıyor. İki kolumu da ona dolayarak sikimde onu yukarı aşağı hareket ettirirken, eli dizime gidiyor ve yemin ederim, hayatımda hiç bu kadar sert olmadığımı düşünüyorum.

O beni sürmeye devam ediyor, bir elim başının arkasına geçiyor, ağzım onun ağzını yutuyor. Dili ağzıma kayıyor, hızlanırken öpücüğü daha da şehvetli hale geliyor. Ağzımı bırakıp tekrar adımın fısıldıyor. "Nate," diye iç geçiriyor. Boynunu emdiğimde penisim onun içinde titriyor. Yüzünü çeviriyor ve dudakları tekrar benim dudaklarıma düşüyor. Ağzım onunkinden ayrıldığında fısıldayarak "Nate" diyor.

"Bu anı kaç kez düşündüğümü biliyor musun?" diye fısıldıyorum, kolumu beline dolayarak ayağa kalkarken, bacakları bana dolanmış halde. "Kaç gece karşımda uyurken, tek istediğim şeyin senin burada olman olduğunu." Ayağımı yatağın ortasına koyup dizlerimin üzerine çökerek, onu sırt üstü yatırıyorum. Bacakları kalçalarımın iki yanında, ben yüzüne dokunurken, sikimi onun içine sonuna kadar gömüyorum. Aminin sıcaklığını hissediyorum. "Yedi yıldır bu anı hayal ediyordum." Ondan çıkıp tekrar içeri giriyorum. "Yedi lanet yıl," diye fısıldayarak tekrar ediyorum. "O gözleri görmek için bekledim." Eğilip, inip kalkan göğsünün ortasına öpücük konduruyorum ve hareket ediyorum.

diğer meme ucuna doğru ilerliyorum. "Beni rahatsız eden gözler." Dudaklarımı aşağıya doğru hareket ettiriyorum, penisim içinden çıkıyor. Ellerimle göğüslerini kavırıyor, meme uçlarıyla oynuyorum. "Seni sürekli düşündüğüm için kendimden nefret ediyordum." Dudaklarına öpücük kondurmak için yukarı doğru hareket ediyorum, elleri yüzümün yanlarına geliyor. "Ama elimde değildi."

Dudaklarımı aşağı doğru hareket ettirerek, karnına doğru inerken meme ucunu yalıyorum. "Nate," diye inliyor. "Tanrım." Yan tarafını ısırduğımda sırtını kavisliyor. Yukarı doğru hareket edip uyluklarının arkasını kavrayıp bacaklarını geriye doğru ittiğimde, "Her zaman sen oldun," diyor. "Aklımda hep sen varsın." Dilim amına kayarken dirseklerinin üzerine dayanır ve dilimdeki tadı cennetin tadı olmalı. Onun her şeyi ölmek ve cennete gitmek gibi bir his. Dilim amından klitorisine doğru kayarken eli saçlarımı okşar, dilimin ucuyla klitorisini okşar ve sonra iki parmağımı içine kaydırırım. Parmaklarım hareket ederken ve klitorisini emerken "Nate" diye inler. Neredeyse boşalmasını beklerim, sonra parmaklarımı içinden çıkarır ve klitorisine geldiğimde ağzımı bir yandan diğer yana hareket ettirerek, yarı boyunca yukarı aşağı yalarım. "Boşalacağım..."

"Hayır, değilsin," diye karşılık veriyorum, şimdi onun üzerine çıkarak, elimle sikimi kavırıyorum. "Şimdi seni sikeceğim."

"Evet, lütfen," diye nefes nefese söylüyor, "beni doldur." Ağzımı onun ağzına yapıştırıyorum, o da benim sikimi emdiği gibi dilimi emiyor. "Beni bunca yıldır istediğin gibi sik," diye ısrar ediyor.

Sikimi onun yarıktan yukarı aşağı sürüyorum. "Bunu yaparsam," diyorum ona, içeri girerken, "seni ikiye bölerim."

O sırtlıyor. "Sikinin tutamayacağı sözler verme." Bacaklarını geri çekip kalçalarını eğiyor, beni daha derine batırıyor. Ellerim yatağı kavırıyor ve ona veriyorum. Çıkarıp tekrar tekrar içine giriyorum, her seferinde elimden geldiğince sertçe. Her seferinde sikimi sıkıyor, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. Onu hiç olmadığı kadar hızlı sikiyorum. Bunca yıldır hiç olmadığı kadar sert. ama o her seferinde beni itiyor.

"Hepsi bu mu?" Kalçalarını kaldırıyor. "Bunca yıldır," diye itiyor, "hepsi bu mu?" Son kelimeyi inleyerek söylüyor ve benim sikimde boşalıyor. Amcığı ıslaklık içinde akıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını omuzlarıma atıyorum. "Sıra bende," dişlerimi sıkarak söylüyorum, "ama kararını sen vereceksin."

"Sert," diyor, ben de onu belinden tutup sikime vuruyorum. "Amcık mı, ağız mı?" diye soruyorum. "Nereye boşalayım?" "Nereye boşalayım?" Zar zor kelimeleri çıkarabiliyor, ben ona tekrar tekrar vururken gözleri geriye doğru yuvarlanıyor.

O kadar hızlı oluyor ki, karar verme şansım bile olmuyor. "Siktir," diye tıslıyorum, testislerim gerilip içime boşaldığımda. "Bu sefer amcık," diyorum dişlerimi sıkarak, "bir dahaki sefere ağız." Verecek başka bir şeyim kalmayana kadar onu sikiyorum. Bacakları omuzlarımdan düşüp kalçalarımın yanındaki yatağa düşüyor.

Onun üzerine yığıldım, yan dönünce kolları ve bacakları beni sardı. "Peki" — saçlarını yüzünün yanından çekiyorum — "Bu da bir tür sohbet şekliydi." Yüzünü boynuma gömerek kıkırdar. "Bence ikimiz de ağızımızı mükemmel kullandık."

"Bence de öyle," diye onaylıyorum, "ama emin olmak için, ağızını bir kez daha sikmem gerekecek."

"Sen beni deli gibi siktiğin sürece sorun yok." Bacağını kalçama atıyor, sonra nefesini tutarak, "Korunma kullanmadık" diyor.

Başımı kaldırıyorum. "Oh, lanet olsun." Ona bakıyorum, sonra çıplak vücutlarımıza. "Siktir, ben bile..."

"Ben," diye başlar, "uzun zaman oldu." "Ben de," derim.

"Umarım çarşafklar temizdir," diyor ve ben gülüyorum.

"Bu yatakta ve bu evde ilk kez seks yapıyorum. Yani başka biriyle. Sen buraya geldiğinden beri her gün, günde iki kez kendimle seks yapıyorum."

"Bu yatakta hiç seks yapmadın mı?" Ondan çıkıp yataktan kalkmak için döndüm.

"Hayır." Kafamı sallayarak, yumruğuyla başını tutarak yan yatmış halini izliyorum. "Bu yatağı alıp eve taşındım, bilmiyorum, hiç olmadı..."

"En son seks yaptığımda üç yıl önceydi," diye bana itiraf ediyor ve ben ona elimi uzatıyorum, o da elimi tutup yataktan kalkıyor

"Yani ikimiz de temiziz," diyorum ona. "Sen..."

"Yani ikimiz de temiziz," diyorum ona. "Sen..."

"Tabii ki, hap kullanıyorum."

"O zaman sorun yok." Elini elimde tutarak onu kendime doğru çekerim.

"Duş alıp bir şeyler yiyelim."

"Yemeği yiyip sonra duş alsak nasıl olur?" Başını yana eğdi, tepesinde toplanmış saçları şimdi yana doğru sarkmış, yarısı dışarı çıkmıştı. "Pizza sipariş edebiliriz."

"Tamam, ben gidip temizleneyim," diyorum ona. "Sonra sana pizza sipariş ederim."

"Ya da" diye sırtarak ekledi, "sen pizza sipariş et, sonra ikimiz de temizlenelim."

"Ya da sen duşu aç, ben pizza sipariş ettikten sonra gelip sana katılırım."

Parmak uçlarına yükselip boynumu öper. "Anlaştık."

Yatak odasından çıkıp aşağı kata inerim, ceketimin cebinden telefonumu çıkarır ve pizza sipariş etmek için uygulamayı açarım, ama bunun yerine birkaç hamburger sipariş ederim. Zaten buraya gelmesi en uzun sürecek olan da budur. Siparişi veririm ve yemeğin gelmesine kırk yedi dakika kaldığını görürüm.

Merdivenlerden yukarı çıkıp odaya giriyorum ve doğruca banyoya yöneliyorum. Duş sesi odayı dolduruyor ve kapının buharla kaplandığını görebiliyorum. Duş kapısını açtığımda, beni karşılayan bankta oturduğunu görüyorum. Saçları ıslak ve omuzlarına dökülüyor, vücudunu su damlacıkları kaplıyor. Gözlerim onunkilerden, bankın üzerine dayadığı tek bacağına kayıyor, ama gözlerimin sabitlendiği şey, onun içine girip çıkan parmakları.

"Sen olmadan başladım." Parmaklarını içinden çıkarır ve elini klitorisine götürür, orada bir yandan diğer yana ovuşturur ve sonra tekrar içine sokar. "Umarım sakıncası yoktur," der ve ben duşa girip ona doğru yürürüm. "Bu tezgahın yüksekliği mükemmel," der, yarı sertleşmiş sikimi kavrayarak, "yüzümü sikmen için." Su etrafımda çağlayarak akarken, ağzı penisimi yutuyor.

Sikimi saran sıcak ağzını içime alırken başım geriye düşer, elim onun başını tutmak için yukarı kalkarken kalçalarım kendiliğinden hareket eder. Sikimi emmeyi bırakır ve ben ona bakarım. "Sikini yutmamı izlediğinde daha iyi oluyor." Bana göz kırpar. "Seni boğazıma ne kadar sokabileceğimi gör." Sikimi ağzına almaya çalışırken elini sikimin gövdesinde aşağı doğru hareket ettirir.

"Boğazının arkasına vurmamı mı istiyorsun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Elizabeth," diye inliyorum, o da elinden geldiğince derin emiyor ve sonra benim sikimi bırakıp taşaklarımı ağzına alıyor. Ondan uzaklaşıyorum, sikim elimde. "Bitmek üzereyim," diyorum ona, "ve bununla göğüslerini boyamak istiyorum." O göğüslerini sıkarken, ben de sikimi bırakıp ona yaklaşıyorum. "Sikimle oyna," diyorum ona, o da bir eliyle sikimi kavrarken, diğer elini içinde tutuyor. İki elimle meme uçlarıyla oynamaya başlıyorum ve onları iki parmağımla yuvarladığım anda inliyor. "İçinde kaç parmağın var?"

"İki," diyor, elleri senkronize hareket ediyor, "ve yaklaştım." "Ne kadar yaklaştın?" diye soruyorum ve ben meme uçlarını daha sertçe çimdiklediğimde inliyor.

"Şimdi," diyor ve ellerini çılgınca hareket ettiriyor ve benim onu takip etmem için tek ihtiyacım olan bu. Elinde sikimin titrediğini hissediyor ve boşalmamı göğüslerine yönlendiriyor. Benden her damlayı sıkıp çıkardığında beni bırakıyor. "Bu" diyor, ayağa kalkıp hemen tekrar oturuyor, "bunu yapmanın bir yolu." Tekrar dener, bu sefer beni kenara iterek spermimi yıkayabilir. "Bir dahaki sefere" omzunun üzerinden bakarak vücut şampuanımı alır "senin ağzın benim ağzımda olsun."

Onu kucaklarım ve başımı eğip onu öperim. Dilim onun diline kayar ve yirmi dakika sonra ikimiz de duştan çıkarız. Hamburgerler mükemmel bir seçimdir ve o gece yatağa girdiğimde, o da tam yanımda yatmaktadır.

Gözlerimi ne zaman açtığımı bilmiyorum, ama açar açmaz ön kapıdan gelen bip sesini duyuyorum. Yatak odasının kapısına bakıyorum, kulaklarım mı yanıyor diye merak ediyorum. Ön kapının şifresini bilen iki kişi var ve bu iki kişi de onun hayatındaki erkekler. Biri kardeşi, diğeri babası.

ikisi de onun benim yatak odamdan çıkmasına sıcak bakmazlar.

"Bu ses de ne?" diye mırıldanıyor yanımda, sırtı bana dönük, çarşaf ve yorgan boynuna kadar çekilmiş, çıplaklığını gizliyor.

Kapı açılır ve ben yataktan fırlarım. "Merhaba," Joshua'nın sesi ön kapıdan duyulur.

Elizabeth bir saniye içinde yatağımdan kalkar ve bana bakar. "Aman Tanrım," der, yatarken giydiğı pijamaları arşafaların arasında arar ama ben onları hisseder hissetmez hemen çıkarır.

"Kimse uyanık mı?" Joshua merdivenlerden soruyor, ben de yerden basketbol şortunu alırken, o da külotunu ve tişörtünü giyiyor. "Hey, Whiskey." Whiskey'nin kuyruğunun duvara vurma sesini duyuyorum ve Joshua'nın boynunu okşadığını anlıyorum.

"Dışarı çıkacağım," diye ses çıkarmadan dudaklarımla söylüyorum, "onu mutfağı götür."

Sonunda şortunu bulur ve ben odadan çıkarken bana başparmağını kaldırır, bu sabah uyanmak istediğim şekilde uyanmadığımı düşünürüm. "Hey," merdivenlerin tepesine geldiğimde Joshua'ya doğru yürürken derim. "Ne haber?" Ellerimi saçlarımdan arasından geçiririm.

"Önemli bir şey yok, ailemin evine gidiyordum ve uğrayıp ikinizin birbirinizi öldürmediğinizi kontrol edeyim dedim." O güldü, ben de onunla birlikte gülüyor gibi yaptım. Beni neredeyse öldürüyordu, ona söylemek üzereydim, ama elleriyle değil, ağzıyla.

"Evet," diye mırıldanıyorum, "Sanırım hala uyuyor." Kapıdan uzaklaşıyorum ve mutfağı vardığımda, onun da beni takip ettiğini görüyorum. "Kahve ister misin?" diye soruyorum ve o da kapıya doğru yürürken başını sallıyor ve Whiskey için kapıyı açıyor.

"Ailemin yanına gitmem gerek," saatine bakar, "Ama hızlıca bir tane içerim. Ayrıca ikinize de gitmemiz gerektiğini hatırlatmak isterim, bu gece ortak bekarlığa veda partisi var."

"Ugh," diye bir ses duyarım ve dönüp Elizabeth'in bir pantolon ve büyük bir gömlek giydiğini görürüm, kesinlikle son birkaç gündür giydiğı kıyafetler değil. "Bu düğün saçmalığından bıktım artık," der.

řikayet eder, tabureye doęru yűrűr ve onu çekip űzerine oturur, bana bakar.
"Gűnaydın."

Onunla birlikte uyanmamıřım gibi ona bakıyorum ve "Gűzel bir
sabah" derken yűzűmű kaplayan gűlűmsemeye engel olamıyorum.

BÖLÜM 19

Elizabeth

LÜTFEN NOEL BABA LÜTFEN.

20 Aralık

Mutfakta bir taburede oturuyorum, kalbimin göğsümden çıkacakmış gibi attığını belli etmemeye çalışıyorum. "Güzel bir sabah." Bana gülümsüyor ve ben hemen Joshua'ya bakıp ses tonundaki değişikliği fark edip etmediğini kontrol ediyorum. Ama o Whiskey ile o kadar meşgul ki, fark etmiyor bile. Nate'in gözlerindeki ışıltıyı da fark etmiyor, bu ışıltı sadece gerçekten çok mutlu olduğunda ortaya çıkıyor. Büyürken bunu pek sık görmedik, ama gördüğümüzde, bunun onun bize verdiği bir hediye olduğunu hiçbiri bilmiyorduk.

"Öyle mi?" diye karşılık veriyorum ve o kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Oh, inan bana, öyle." Sırıtarak. "Uzun zamandır geçirdiğim en güzel sabah."

"O zaman daha fazla dışarı çıkmalısın," diye neredeyse ona tıslar gibi söylüyorum.

"Görüyorum ki ikiniz barışıyorsunuz." Joshua gülerek yanıma gelip yanımdaki tabureye oturur.

"Evet," Nate benimle aynı anda onaylar, "Hiç de bile."

"Onu bilemem, dün kesinlikle barıştık."

Joshua başını geriye atıp gülerken, gözleri benimkilere bakıyor. "Evet, onun senin zencefilli evini paramparça etmesi kadar barışmayı simgeleyen bir şey olamaz."

"Doğru," diye ona katılır, "ama eve döndüğümüzde, konuştuk. Ağızlarımızı kullandık." Ağzım şaşkınlıkla açılır. "Birkaç şey söyledik ve bum, savaşı bitti."

"Kahve yapmıyor musun?" diye soruyorum ona. " yerine kullanarak ağzını ve kullanarak emin ol baltayı gömmek

unburied." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Tamam, siz ikiniz," Joshua araya girer, "yardıma ihtiyacım var." İkimiz de Joshua'ya bakarız. "İkinizin birbirinizle dalga geçmeyi bırakmanız gerektiği gerçeği bir yana." Beni ve sonra Nate'i işaret eder. "Başka bir zaman bunu eğlenceli bulurdum, ama düğünümün ikinizin birbirinize sataşmadan geçmesini istiyorum."

"Neye ihtiyacın var?" diye aynı anda sorduk. "Gördüm mü," dedi Nate, "seninle uyumluyuz."

"Tamam, Macy'nin kardeşi düğün için ona sürpriz yapmak üzere geliyor," diye açıklıyor, sesi heyecanla doludur. "Bu onun için çok önemli."

"Öyle umarım," diyorum, "Avustralya'dan buraya kadar geldim. Bu da benim için çok önemli."

"Şey, o orduda ve izinde," diye bilgi veriyor bana. "İkisi çok sıkı fıkı ve sürekli konuşup mesajlaşıyorlar. İzin alabileceğini düşünmemişti ama sonunda izin aldı ve düğün için uçacak ve ertesi gün geri dönecek."

"Tamam, peki, benimkinden daha iyi bir mazereti var." Nate benim yorumuma burun kıvrırken ben gözlerimi deviriyorum.

"Onu havaalanından alıp burada tutmanız ve sonra da bu akşamki partiye getirmeniz gerekiyor."

"Neden ikimiz de bunu yapmak zorundayız?" diye soruyorum. "Bence Nate bunu tek başına yapabilir."

"O yapabilir," diyor Joshua, "ama ikinizden de bunu yapmanızı istiyorum."

"Senin için her şeyi yaparız," diyor Nate bana bakarak ve ben sadece gözlerimi deviriyorum.

Joshua'nın yüzünde kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümseme var. "Gavin'in kasabada olduğunu öğrenince çıldıracak. Noel'de evlenmemizden sonra, bu olabilecek en güzel şey."

"Şu anda bunu kayıtlara geçirmek için söylüyorum" —onu işaret ediyorum—"eğer boşanırsan ve sonra yeniden evlenirsen, ben gelmeyeceğim." Joshua gülüyor ve gülümsemeye devam ediyor. "Seninle dalga geçmiyorum Joshua, bu çılgınlık."

"Biliyorum," diye onaylıyor, "ama Macy'nin hayali kış düğünü yapmaktı."

"İki hafta sürmeden de kış düğünü yapabilirsin."

"İki hafta sürmüyor." Gözlerini devirir.

"Bir haftadır buradayım ve bir haftadır senin düğün etkinliklerine katılmaktan başka bir şey yapmadım."

"Onu bilemem." Nate önüne bir fincan kahve koyar ve ben, o konuşmaya devam ederken kahveden bir yudum almakla hata yaparım. "Düğünle ilgili işlerin dışında başka şeyler de yaptığını gördüm."

Kahve boğazıma kaçır ve onu yutarım, arkadaki tezgaha yaslanıp kendi fincanını dudaklarına götürürken, sırtışını gizlemeye çalışırken ona bakarak öksürürüm. "İyi misin?" Joshua sırtımı okşayarak sorar.

"Evet," diye öksürürken Nate'e bakarak, "iyiyim."

"İyi," diyor, tabureden kalkarken. "Şimdi gidip annemlerin evine gideceğim. Macy benimle orada buluşacak ve benim donut almaya uğrayacağını sanıyor. O yüzden onu da yapmam lazım."

"Yani, evliliğinize bir yalanla başlıyorsunuz." Boğazımı temizlerim ve az önce öksürdüğüm için gözyaşlarıyla dolu gözlerimi kırptırırım. "Yani, eğer böyle başlamak istiyorsanız, bence bu iyi bir şey. Ama o öyle düşünmeyebilir."

"Ona yalan söylemiyorum," diye kendini savunur, "ona sürpriz yapıyorum." "Tamam, sen öyle diyorsan," derim, o arka cebinden telefonunu çıkarırken.

"Sana uçuş bilgilerini gönderiyorum," diyor Nate'e. "Bir tabela hazırlamamızı ister misin?" diye soruyorum ona. "Mesela 'hoş geldin' gibi?"

Joshua'nın yüzü gerilirken Nate kıkırdamaya başlar. "Şu anda seninle dalga geçmiyorum bile."

"Ne? Komik. O bunu çok komik bulabilir." İki elimi de kaldırıyorum. "Ama Debbie Downer gibi davranmak istiyorsan, sadece onun adını yazan bir pankart yaparız."

"Ya da oraya gidip onu bul."

"Bu ne, Waldo nerede oyunu mu?" Kahvemi bir yudum alıyorum ve o da telefonunu bana çevirip Macy ve

kardeşinin fotoğrafını gösterdi. "Ezberledim," diye temin ettim, "ama ya farklı görünüyorsa?" O başını salladı. "Dinle, kafasını kazıtmış olabilir."

Joshua benimle konuşmaktan vazgeçip doğrudan Nate'e yönelir. "İyi olacak mısın?"

"Ben yanımdayım," diye onu sakinleştirir ve Nate başını sallar.

"Görüşürüz çocuklar," diyor Joshua, "Macy görürse diye bana da mesaj atmayın."

"Bu sözleri kim söyler biliyor musun?" diye soruyorum ona odadan çıkmak üzereyken. "Karısını aldatan adam."

"Eğer bir daha evlenirsem," diye karşılık veriyor, "sen davet edilmeyeceksin." "Aww." Elimi yumruk yapıp gözümün altına koyuyorum. "Zavallı

panda."

"Görüşürüz," diyor ve odadan çıkıyor. Kapının kapanmasını bekledikten sonra Nate'e dönüp bakıyorum.

"Senin neyin var lan?" diye soruyorum ve o bana gülümsüyor. Dizlerimi titretip, vücudumun belirli bölgelerini heyecanlandıran gülümseme.

"Ne demek istediğini anlamadım." Onun önüne, aramızdaki ada kalacak şekilde yürüdüm.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

Bir eliyle kupasını tutarken, diğer elini yanına uzatır. "Dün gece olanları konuşmalıyız."

"Ve bu sabah," diye hatırlatıyor bana. "Eğer konuşacaksak, her şeyi konuşmalıyız, sence de öyle değil mi? Son kez konuşmadığımızda ne olduğunu hatırla." Kupasını ağzına götürüyor. "Yedi yıl boyunca sebepsiz yere birbirimize kızdık."

"Bence yaptığımız şeyi yapmamalıyız," diye başlıyorum ve sadece yüzüne bakıyorum. "Yani, er ya da geç ayrılacağım."

"Biliyorum." Sesi yumuşaktı.

"Buna devam edersek ve sonra ben gidersem, her şey daha da zorlaşacak." Midemde bir düğüm oluşmaya başlar. "Dün gece" — beni düzeltmek üzere — "ve bu sabahın iyi olmadığını söylemiyorum."

"İyi değildi mi?" Gülümsüyor. "İyi olduğundan daha iyi olduğunu kabul etmelisin."

"Tamam, harikaydı," diye itiraf ediyorum. "Yedi yılda çok şey öğrenmişsin." Bu sözleri söylüyorum ve onun başka biriyle birlikte olması beni rahatsız etmemeli, ama lanet olsun ki rahatsız ediyor. "Söylemeye gerek yok, bunu sürdürmemiz akıllıca olmaz."

"Katılıyorum, ama en akıllıca şeyleri yapmayı sevmediğimi öğrendim."

"Beni öpmek gibi mi?" Neden bu sözler beni incitti bilmiyorum.

"Hayır," diye hemen cevaplar, "seni öpmek kesinlikle akıllıcaydı."

Bardağı ağzına götürdü. "Seni öpmesem, aramızdaki gerginliği asla gideremezdik."

"Bu çok doğru." Bu konuda haklı olduğunu kabul edebilirim. "Ama sonra beni tekrar öpmene ve odana sürüklemene gerek yoktu."

"Sen beni ikinci kez öptün," diye karşılık verir, "ve ben seni odama sürüklemedim." Kalçasını yana doğru çevirir. "Seni isteyerek taşıdım."

"Patates, pa-tah-to." Karşı çıkabileceğim tek şey bu. "Her halükarda, ilerlememiz gerekiyor ve birbirimizi öldürmeye çalışmadan bunu yapmamız iyi olacak."

"Katılıyorum," diyor. "O yüzden bundan sonra ikimizin ilişkisi tamamen platonik olacak." Onunla aynı fikirde olduğumu söylemek için sesimi nasıl çıkaracağımı bilmediğim için başımı sallıyorum. "Güzel. Ben duş almaya gidiyorum." Kupasını alıyor. "Soğuk, soğuk bir duş," diye mırıldanıyor ve merdivenleri çıkarken gülmeden edemiyorum.

"Onun peşinden gitme," diye kendime telkin ediyorum. "Onun peşinden gidersen, iyi bir şey olmaz." Tabureye yaslanıp kahvemi yudumluyorum. "Yapma," diye kendime söylüyorum. "Sakın yapma." Whiskey'e bakıyorum. "Gerçekten gidip babanla duş almak istiyorum," diyorum köpeğe, ki o benimle yaptığım samimi sohbetten hiç etkilenmemiş gibi yan yatıyor. "Sence peşinden gitmeli miyim?" Kafasını bile kaldırmıyor. "Evet, ben de gitmemelisin diye düşünüyorum." Yan taraftan bir şey dikkatimi çekince oraya bakıyorum. Baby Cat odaya giriyor, gözleri sanki yeni uyanmış gibi ve bana "dün gece neredeydin?" der gibi bakıyor. "Beni özledin mi?" Ona gülümsüyorum, durup oturuyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Kötü haber vereceğim dostum, ama bütün yatağı kendine ayırman sadece bir gecelik bir şeydi."

Kalkıp, fincanımı lavaboya koyup yıkadıktan sonra üst kata çıkıyorum ve onun duşunun hala çalıştığını duyuyorum. Yaklaşık iki dakika boyunca bununla boğuşuyorum, sonra inleyerek kendi duşuma doğru yöneliyorum.

"Onun neye benzediğini hatırlıyor musun?" Nate'e eğilip soruyorum, Macy'nin kardeşini beklerken yürüyen merdivenin altında dururken. Havaalanı son dakika yolcularıyla tıka basa dolu. Buraya gelirken havaalanının kalabalık olduğunu düşünüyorsam, yanılmışım.

"Sence resme baktım mı?" Bana bakar. "Bütün zaman seni izliyordum."

Bu sözler karşısında midem kelebekler uçmamalıydı ve buna gerçekten başka bir şey söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden sadece ileriye bakarak insanların aşağı inmesini izledim. "Demek böyle bir hismiş," diye mırıldandım, etrafıma bakarak sevdikleriyle kutlama yapan insanları izledim.

"Ne nasıl bir his?" Bana bakar.

"Birincisi, birinin seni havaalanından almayı hatırlaması ve ikincisi"—bagajlarını alan insanların bulunduğu bagaj karuselini işaret ediyorum—"bagajlarının seni bekliyor olması. Bu bir ayrıcalık."

"Sanki çantayı bulmamışlar gibi davranıyorsun." O burun kıvrıyor.

"Çantam bende mi?" diye soruyorum. "Bulduklarını söylediler ama nerede? Neden burada, benimle birlikte değil?" Kafamı sallıyorum. "Birkaç gün sürer dediler," diye karşılık veriyorum, "ve birkaç gün geçti ama çanta yok."

Yürüyen merdivene doğru bakarak gelenleri tararım. "Sanırım o." Kot pantolon, beyaz tişört ve siyah ceket giyen, saçları kısa kesilmiş adamı işaret ederim.

Gözleri etrafı tarar ve ikimizi gördüğünde elini kaldırır. "Bu o."

"Elimde onun adının yazılı olduğu bir tabela tutuyorum," diye hatırlatıyor bana. "Umarım okuyabilir."

"Merhaba," diye selamlar ve gülümser, "sen Elizabeth olmalısın." Elini uzatıp benimkiyle tokalaşmasını beklerken, beni kucaklayarak sıkıca sarılır. "Seni her yerde tanırım."

"Şey," Nate'e bakarak, bu adamın kolunu koparmak üzereymiş gibi görünüyor, "teşekkürler?"

"Söylemeliyim ki" —bir adım geri çekilip baştan aşağı beni süzerken bana kocaman bir gülümseme atıyor—"fotoğraflarda görüldüğünden daha da güzel görünüyorsun."

"Hayır, öyle değil," diye Nate sertçe çıkar ve o elini uzatırken ben nefesimi tutarım. "Ben Nate."

"Merhaba" — elini sıkıyor — "beni almaya geldiğin için teşekkürler."

"Çantayı mı bekliyoruz?" diye sorar Nate ve o başını sallar.

"İhtiyacım olan her şey burada." Sırt çantasını omzuna atar. "Joshua bana yardım edeceğini söyledi."

"Gidelim," diye ısrar eden Nate, kamyonete doğru yürürken benimle Gavin'in arasına geçiyor.

"Önde oturabilirsin," diyorum Gavin'e. "Orada bacakların için daha fazla yer var."

"Çok cömertsin," diye cevaplar, kahverengi gözleri artık kestane rengi olmuştur.

"Hayır, değil," diye homurdanır Nate, kapıyı açarken ve ben neredeyse kahkaha atmak üzereyim.

Nate'in şaka yaptığını düşünerek ona dönüp güler, sonra dönüp kamyonetin arka kapısını bana açar. "Önden buyurun, nazik hanımefendi," der ve ben ona gülümserim.

"Şuna bak," diyorum ona ve sonra somurtan Nate'e bakıyorum, "şövalyelik hala ölmemiş." Omuzlarımı silkiyorum. "Hoş geldin Gavin, hizmetlerin için teşekkürler."

BÖLÜM 20

Nate

KAR ADAMI

Gavin'in Elizabeth'le açıkça flört etmesini izliyorum ve Joshua'yı ve Morrow ailesini bu kadar sevmeseydim, sanırım onun boğazına yumruk atardım. "Önden buyurun, nazik hanımefendi," diyor ona ve o da ona gülümsüyor. O gülümsediğinde midem sıkışıyor.

"Şuna bak," diye cevap verir ve sonra ona bakarken bana döner, "şövalyelik hala ölmemiş." Ona omuz silker. "Hoş geldin Gavin, hizmetlerin için teşekkürler."

"Bu biraz abartılı," diyorum, kamyonete binerken, "onun orduda ne iş yaptığını bile bilmiyoruz."

"Sana söyledim," diyor Gavin, arabaya binip sırt çantasını ayaklarının yanına koyduktan sonra emniyet kemerini takarken, "ama bu gizli bilgi."

"Oh," Elizabeth arkamdan seslendi ve ben kamyoneti çalıştırırken omzumun üzerinden ona baktım, "bu önemli bir şey gibi geliyor."

"Askeriyede görev yapan ve güvenlik izni olan herkesin ortak cevabı budur diye düşünüyorum." Park yerinden çıkıyorum.

"Bu mutlaka doğru değil," diyor Elizabeth, "eğer görevde olsaydı, bunun hakkında konuşabilirdi."

"O hem güzel hem de akıllı," diye omzunun üzerinden bakarak, hatta ona göz kırptığını bile düşünüyorum. "Bu, dostum, ölümcül bir kombinasyon."

"Ben senin arkadaşın değilim," diyorum, otoyola girerken pencereden dışarı bakarak.

Garaj yoluna girip kamyoneti durdurur durmaz telefon çalar. "Alo." Telefonu kulağıma dayarım.

"Selam," diyor Joshua, sesi fısıltı gibi, "paketi aldın mı?"

"Kayınbiraderini aldığımı mı soruyorsun?" diye sorarak, kamyonetten inen ve Elizabeth'e arka kapıyı açan Gavin'e bakıyorum. İkisi birkaç kelime konuşuyorlar; bu kelimeler Elizabeth'i kahkahalara boğuyor ve utangaçmış gibi davranmasına neden oluyor. "Evet, aldım."

"Oh, iyi. Babam bu gece giymesi için ona kıyafet getirecek."

"Harika," diyorum, kapıyı çarpıp ikisinin konuşmalarını duymazdan gelmeye çalışıyorum. "O da babanla birlikte eve gitsin mi?"

Joshua bana gülüyor. "Ne? Neden?"

"Sebebi yok," derim, o Elizabeth'e elini uzatırken. "Düşüp yaralanmanı istemem."

"Bunu istemeyiz, değil mi?" Elizabeth ona bakarak cevap verir.

"Kesinlikle istemeyiz." Elini koluna dolayarak merdivenleri çıkmaya başlar.

"Kaygan değiller," diyorum onlara, "ıslak da değiller." Etrafa bakıyorum. "Yani düşme ihtimali neredeyse sıfır."

"Asla fazla tedbirli olamayız." Gavin ona gülümser.

"Evet, onu burada ne kadar tutmamı istersin?" Kapının şifresini girip kapıyı açarım.

Whiskey, evin neresinde olursa olsun kapının sesini duyar ve bize doğru koşarak gelir. Beni koklar ve Elizabeth'i görünce kuyruğunu daha hızlı sallamaya başlar, Gavin'i görünce de aynı hızla sallamaya devam eder. "Hain," diye mırıldanırım. "Dışarı çıkalım," diye emir veririm ve o da dikkatini bana çevirip beni arka kapıya kadar takip eder. "Peki neden babanla birlikte gidemiyor?"

"Babamla birlikteyken çok sıkılır. İkinizin çok ortak yönü var," diye açıklıyor Joshua. Dönüp Elizabeth'in ona evi gezdirdiğini ve içecek bir şey ikram ettiğini görüyorum.

"Onunla ortak bir yanımız olduğunu sanmıyorum. Ne iş yaptığını bile bilmiyorum." Arkanı dönerim ve sesimi alçaltırım.

"Çok gizli bir iletişim işinde çalışıyor, öyle bir şey." Gavin'in işini anlatışına gözlerimi deviriyorum. "Her neyse, ona iyi bakın, birkaç saat sonra görüşürüz."

"Ne eğlenceli olur biliyor musun? Macy'yi buraya getirsen, ona sürpriz yapabiliriz." Benim fikrimi duyunca gülümser. "Biliyor musun, düşününüzden sonra bir ay boyunca seni görmek istemiyorum," dişlerimi sıkarak söylerim.

"Tamam, ben yukarı çıkıp bu gece için hazırlanacağım," diyor Elizabeth. "Ya da, biliyor musun, bütün gün seyahat ettin..."

"Ya da belki sadece bir saatlik bir uçuş yaptı," diye sözünü kestim. "Nereden geldiğini gerçekten bilmiyoruz."

Beni işaret edip gülümser. "Sırrımı söyleme mi mi istiyorsun?"

"Umurumda bile değil." Ellerimi belime koyarım. "Ama bize sırlarını anlatmak istersen..."

"AMC uçağıyla gece uçtum ve bu sabah indim, sonra Delaware'den bir uçağa bindim."

"Sen öyle diyorsun." Ellerimi kaldırıyorum. "Yalan söyleyip söylemediğini kimse bilemez, bu yüzden öyle yaptığını varsaymak zorundayız. Ama Virginia'dan uçakla gelmiş de olabilirdin."

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz." Tabureye oturur.

"Neyse," Elizabeth sözünü keser, "ben duş almadan önce sen duş almalısın."

"Yapamam," der ona. "Bu doğru olmaz, önce sen gitmelisin."

"Ya da benim banyomda duş alabilirsin," diyorum Elizabeth'e, "sonra aynı anda duş alabilirsiniz."

"Bu iyi bir fikir," diye kabul eder Elizabeth. "Beni takip eder misin, sana banyonun yerini göstereyim?"

"Bu harika olur."

"Ona yerini göstermenize gerek yok bence," diye karşılık veriyorum. "Sağdaki ikinci kapı." Bana başını sallayarak, sırt çantasını alıp uzaklaşıyor.

"Senin sorunun ne?" diye sorar Elizabeth. "Çok kaba davranıyorsun."

"Kaba mıyım?" Elimi göğsüme koyarım. "Gizli kapaklı saçmalıklarla Amerika Birleşik Devletleri Başkanımı gibi davranan ben değilim. Kime söyleyeceğiz ki?"

Dudaklarını büküyor. "Duş alıp hazırlanacağım."

Arkasını dönüp uzaklaşır. "Ev kurallarını unutma," diye arkasından seslenirim ve o da dönüp bana bakar, "ortak alanda meme ucu gösterilmez. Tamamen kapalı olmalı."

"Gavin'in kapısını çalarak ona ev kurallarını anlatacağım." Arkasını dönüp benden uzaklaşır. Onu kovalamak üzereyim ki Whiskey arka kapıyı tırmalamaya başlar ve kapı zili çalar.

Ben viskiyi alırken Elizabeth ön kapıyı açıyor. "Hey," diyor, "burada ne yapıyorsun?"

"Bunu teslim ediyorum." Köşeyi dönüp başımı uzatıyorum ve Zack'i siyah bir çanta ile görüyorum. "Bu gizemli misafir için."

"Baba, o burada değil, şifreli konuşmana gerek yok," diye azarlıyor Elizabeth. "Yukarıda duşta."

"Tamam, peki, bunu ona verebilir misin?" Çantayı ona uzatır.

"Ben veririm." Onu ondan alıyorum. "Şu anda duşta, ama kapısının önüne bırakacağım."

"Biri gergin," diyor Zack. "Dört gün kaldı, sonra tüm bu düğün konuşmaları bitecek."

"Umarım," diye karşılık verir Elizabeth, babasına sarılmak için parmak uçlarına yükselir, "ama şimdi gidip hazırlanmam lazım."

Babasının yanından uzaklaşırken, elimden çantayı almaya çalışırken onu izliyorum ve ona "*denemek istersen dene*" diyen bir bakış atıyorum. "Çok düşmanca" diyor, merdivenleri tırmanıp yedek yatak odasına girerken.

"Bu gece eğlenmene bak," diyor Zack, "ama fazla eğlenme, yarın aile yemeğimiz var."

"Tanrım, bu hiç bitmeyecek mi?" diye soruyorum ona ve o gülüyor.

"Yakında." Kapıyı açar ve arkasında çarparak kapatır.

"Yeterince yakında değil," diye mırıldanıyorum, Elizabeth'in elinde bir çanta ile odasından çıkıp benim odama girdiğini görüyorum. "Yeterince yakında değil."

"ELIZABETH!" Merdivenlerden yukarı doğru adını bağırırım. "Gitmemiz gerek."

"Mükemmelliği aceleye getiremezsin," diye bağılıyor bana ve ben tavana bakıyorum. Gavin ile birlikte ön kapıda duruyorum. Gavin siyah takım elbise pantolonu ve siyah düğmeli gömlek giymiş. Ben ise siyah pantolon ve önü beş düğmeli, ikisi açık bırakılmış taupe renkli bir kazak giydim. Onun gelmesiyle birlikte topuklarının yere vurma sesini duyabiliyorum.

Gavin arkamdan ısıklık çalıyor. "Mükemmelliği kesinlikle aceleye getiremezsin," diye övüyor ve ben onun merdivenlerden aşağı inmesini izliyorum. Kıyafetini görünce ağzım sulanıyor. Beyaz, bol kesim örgü kazağı bir omzundan düşüyor, ön kısmı vücudunu saran siyah mini eteğinin içine sokulmuş. Ama ağzımı sulandıran bu değil, botların üst kısmı ile eteğin kenarı arasında uyluklarının bir kısmını gösteren siyah diz üstü çizmeler. Saçları dalgalı ve bir omzuna dökülüyor. "Sen..."

"Nasıl görüldüğünü biliyor," diye mırıldanıyorum. "Gitmemiz gerek."

Kapıyı açıp onun için açık tutuyorum ve o dışarı çıkıyor, ardından Gavin de çıkıyor ve şüphesiz ki onun kığını süzüyor.

Kapıyı onun için açık tutuyor ve sonra elini uzatıyor, böylece kız kamyonetin kabinine çıkabiliyor, eteği daha da yukarı kalkıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum, çünkü sikim canlanıyor ve ortak partinin yapıldığı restorana kadar olan yol boyunca öyle kalıyor. Müzik çalıyor ve yemin ederim Joshua bana bunun için büyük bir borcu olacak.

"Hadi bakalım," diyorum ve kapıyı açıyorum. O içeri giriyor ve sanırım on saniye sonra Macy'nin onun adını haykırdığını duyuyorum. Elizabeth'in yanına yaklaşıyorum ve parfümünün kokusu hemen burnuma geliyor. Elizabeth bana bakıyor ve bana gülümsüyor. Gavin'e gülümsediği gibi değil. Bu farklı bir gülümseme, daha çok sırıtiş gibi, sonra gülümseme. Sadece bana.

Gavin, sessizce ağlayan Macy'yi kollarında döndürüyor, sonra onu yere indiriyor. "Buna inanamıyorum." Elleriyle ağzını kapatıyor ve sonra Joshua'ya bakıyor. "Bunu sen yaptın, değil mi?"

"Olabilir," diye itiraf eder ve Macy ona doğru yürür, beline sarılır.

"O yardım etti," diyor Gavin, "ama beni almaya gelen senin baldızındı."

"Sanırım benim araba kullanmamın bu olayda bir etkisi olmadı," diye mırıldanıyorum ve o tekrar bana bakıyor. Bu konuyu birbirimizle tartışmamamız gerektiğini biliyorum. Kendim için yapabileceğim en iyi şeyin bunu unutmak olduğunu biliyorum. Bunların hepsini biliyorum, ama tek düşünebildiğim onu tekrar yatağıma çekmek.

"Teşekkürler çocuklar," Macy bize yaklaşır, "onu buraya getirdiğiniz ve ona iyi baktığınız için."

"Bizim için bir zevkti," diyorum gülümseyerek ve Elizabeth yere bakıyor, sonra tekrar başını kaldırıyor. Ona sarılır ve sonra bizden uzaklaşır. "Bir içki içmem lazım," diyor ve benden uzaklaşıp kuzenlerinin yanına doğru yürüyor.

"Teşekkürler dostum." Joshua yanıma gelir. "Sana büyük bir borcum var."

"Kesinlikle öylesin," diye onaylıyorum.

"Hadi bir şeyler yiyelim." Uzaklaşırken karnıma bir şaplak atıyor ve herkesi toplayıp oturmaya gider.

Yemek hızlı bitiyor ve ben Joshua ve Macy'nin yanında, Jack ve Evie ile birlikte oturuyorum. Elizabeth masanın en ucunda Gavin ile birlikte shot içiyor. Shot'ı masaya vuruyor, başını geriye atıyor ve Gavin'in söylediği şeye gülüyor. Cebimden telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum. İki gün önce ikimiz de düğün için kıyafetlerimizi denemeye gittiğimizde numarasını almıştım.

Ben: Güldüğünde çok güzelsin.

Telefonun masada titrediğini hissetmiş olmalı ki, telefonu ters çevirip aşağıya bakıyor ve sonra gülümsediğini görebiliyorum. Telefonum da elimde titriyor ve onun cevabını okuduğumda gülmekten kendimi alamıyorum.

Elizabeth: Biliyorum.

Ben: Tuvaletin yanında buluşalım.

Gavin, onunla, kuzeniyle ve birkaç diğerk nedimeyle konuşuyor. Gözleri benimkilere takılıyor, sonra başını eğip bana cevap veriyor.

Elizabeth: Ne için?

Ben: Kendin öğrenmelisin.

Elizabeth: Yani, beni oraya çağırmak için

oraya
gelmem için
hiçbir şey
söylemiyorsun.

Bana bakıyor ve masanın diğerk ucundan gözlerindeki ışıltıyı görebiliyorum.

Ben: Sana gösterebilecekken söylemenin ne anlamı var?

Elizabeth: Zamanımı harcamaya değsker iyi olur.

Masadan kalkıyorum. "Geri geleceğim," diye mırıldanıyorum gruba, ama kimse beni fark etmiyor, ben de tuvaletin olduğı arka tarafa doğru yürüyorum. Etrafa bakıyorum ve bakım odasını görüyorum.

Sonra onun botlarının bana doğru geldiğini duyarım. "Ee?" Kollarını göğsünde kavuşturur. "Beni buraya getirdin." Etrafına bakar. "Bana ne göstereceksin?"

Elini elime alıp onu dolaba çekiyorum. Üstümüzde yumuşak bir ışık yanıyor ve raflar temizlik ve kağıt malzemeleriyle dolu. Kapıyı kapattığım anda o da dönüyor ve onu kapıya doğru itiyorum. "Çok güzelsin," diyorum ona, onun alanına girerek.

"Evet." Ben ona daha da yaklaşıncsa sesi nefes nefese kalır ve bir elini göğsüme koyar. "Çok seksi görünüyorsun," diye gülümseyerek iltifat eder ve başını yana eğirir. "Gerçekten çok seksi."

"Bunu yapmamamız gerektiğini söylediğimizi biliyorum," diye mırıldanıyorum, başımı diğerk tarafa eğerek, dudaklarım ona gittikçe yaklaşırken, "ama senden uzak duramıyorum." Burnumu onun burnuna sürüyorum. "Senden uzak durmak istemiyorum."

Kim ilk harekete geçti bilmiyorum, ama dudaklarım onun dudaklarında ve göğsümdeki eli şimdi boynumun arkasına doğru kayıyor. O benden uzaklaşırken öpücük çılgınca. "Duşta seni bekledim," diyor bana. "Kendimle oynuyordum" — sikim dışarı çıkmak için geriliyor — "senin gelip devralacağını umuyordum." Elimi kavırıyor

ve yukarı çekiyor. "Oraya ulaşmaya çalıştım ama yeterli olmadı." İşaret parmağımı ve orta parmağımı ağzına alıyor, sikimi emdiği gibi emiyor. "Beni boşaltman lazım," diye yalvarıyor, elimi bırakıp eteğini kalçalarından tutup yukarı çekiyor. "Kimse beni senin gibi boşaltmadı," diye itiraf ediyor ve ben aşağıya bakıp eteğinin artık belinde olduğunu görüyorum. "Nate" — sırtını kamburlaştırıp bileğimi tutuyor — "lütfen, beni boşalt."

Elimi onun elinden çekip, külotunun önünü okşuyorum. "Seni boşaltacağım" — titriyor — "ama eve vardığımızda, dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum" — başını sallıyor — "ve yatağıma."

"Evet," diye tıslar, ben külotunu yana çekip parmaklarımla girişini okşarken. Ağzı açılır ve benimkine yaklaşır. "Evet," diye nefes nefese bekler, "ihtiyacım var..."

"Kızımın neye ihtiyacı olduğunu bana söyleme," diye ona tıslıyorum, "Senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." İki parmağımı ona sokuyorum ve o inliyor. "Hızlı olacak," diyorum ona, parmaklarımı ona sokup çıkarırken, sonra parmaklarımı eklemlerime kadar gömüyorum ve G noktasına kıvrıyorum. Bacaklarını açarak bana daha fazla erişim sağlıyor. "Keşke seni eğip deli gibi sikebilseydim." Kapıya karşı kıvranıyor, ağır nefes alıp verme sesi odayı dolduruyor. "Amina boşal." Yaklaştığını anlayabiliyorum, amı parmaklarımın üzerinde ıslanıyor. "Bütün gece içinden sızayım." Sikim dışarı çıkıp ona girmek için mücadele ediyor.

"Evet," diye inliyor, "Tanrım, evet." O boşalır boşalmaz ağzını ağızımla kapatıyorum, iniltisini yutuyorum. O spazmlar geçirirken, sıvıları parmak eklemlerimden bileğime damlıyor.

Sadece başını kapıya yaslayıp orgazmı azaldığında parmaklarımı içinden çıkarırım. Parmaklarımı ağızıma götürerek ona göz kırparım. "Sana zaman ayırmaya değer olacağını söylemiştim."

BÖLÜM 21

Elizabeth

HALLELUJAH

21 Aralık

O beni arkadan sikerken, **ben** ellerimle çarşafları sıkıca tutuyorum, dirseklerim ileri geri hareket ediyor. Nate'in başı bacaklarımın arasında gömülü halde uyandım, sonra o içime girdi ve ben tamamen uyanınca, sabahın üçüncü orgazmını yaşattı bana. "Nate," diye inleyerek adını söylüyorum ve o her seferinde kalçalarımı daha sıkı tutuyor.

"Evet, bebeğim," diye cevap veriyor, ritmini bozmadan.

"Yaklaştım," diyorum ona, o zaten biliyor olsa da. Sanki benim vücudumun kullanım kılavuzuna sahip gibi. Beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı şekilde tatmin ediyor. Seks her zaman güzel, ve daha iyisi olamaz diye düşündüğüm anda, "*birayı tut*" diyor ve sanki atmosferde süzülüyor gibi hissettiriyor.

"Biliyorum, bebeğim." Bana son bir kez daha sertçe giriyor ve bu beni uçurumun kenarına götürüp dibe çakıyor. Ben de ona karşılık veriyorum, orgazmımı yaşıyorum. "Siktir, kendimi tutabilecek miyim bilmiyorum."

"O zaman tutma." Omzumun üzerinden ona bakıyorum, o içimden çıkıp sikini kığımın arasına yerleştiriyor, onu kavrayıp sırtımın alt kısmına boşalıyor. O kışımı tokatlarken sırtımı kamburlaştırıyorum ve gülümsüyorum.

"O kışınla beni kızdırma," diye uyarıyor ve benden uzaklaşıyor, ben de yatağının ortasına yığılıyorum. Bir daha asla gitmeyeceğimi söylediğim yere. Ama dün gece, dolaptan çıktıktan sonra, geri döndük ve ondan uzak duramadım. Kimsenin görmediği yumuşak dokunuşlar. Masadan bana attığı bakışlar. Hepsi çok fazlaydı. Arabasını garaj yoluna park edip içeri girdiğimizde, elini belime doladı

belime doladı ve ben de doğruca odasına gidip dizlerimin üzerine çöktüm. "Hareket edemiyorum galiba."

"Peki." Popomu hafifçe tokatladı ve sonra boynumun arkasını öptü. "Whiskey'yi dışarı çıkarmam lazım, sana kahve getirebilirim."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedim, o da tuvalete temizlenmeye gitmeden önce şortunu aldı. Elinde beyaz bir bezle çıktı ve sırtımı sildi.

"Ne kadar centilmensin," diye alay ediyorum ve o bana sert bir bakış atıyor. "Kıskançtın."

"Kıskanç değildim," diye inkar ediyor. "Kahve ister misin, istemiyor musun?" Belimin altını siliyor.

"Kahve istiyorum," diye cevap veriyorum ve o işini bitirince ters dönüp, "ama seninle geleceğim. Sen kahveyi yap, ben Whiskey'yi besleyip dışarı çıkarayım." Yataktan kalkıp, köşedeki sandalyede duran onun attığı tişörtlerden birini giyiyorum.

Onu odadan dışarı takip ediyorum ve Bean ile karşı karşıya geliyorum. Bean, benim utanç yürüyüşümü izlemek için saklandığı yerden çıkmaya karar vermiş. Bir de Baby Cat var. "Kedileriniz çok yargılayıcı," diyorum onlara. Onlar bana bakarken ben de onlara bakıyorum. "Bana daha önce onun yatağında hiç yatmadığını söyleme." Merdivenlerin altında beni bekleyen onu takip ederek merdivenlerden aşağı iniyorum.

"Biri kıskanıyor." O benim kıcımlı tokatlıyor ve ben ona cevap veremiyorum çünkü Whiskey koridordan aşağı iniyor, geriniyor ve sonra kuyruğunu sallıyor.

"Birincisi, ben kedileri kıskanmıyorum," diye itiraz ediyorum, merdivenlere bakarak kedilerin şimdi merdivenlerin başında yan yana oturduğunu görüyorum, "ve sen Gavin'i kıskandın." Yürümekten vazgeçip arkasını dönüyor. "İnkâr etmeye bile kalkışma. O benimle flört etmeye başladığı anda huysuzlandın ve bakışların öldürebilseydi, o çoktan ölmüş olurdu." Ona doğru yürüdüm ve parmağımla burnunun ucuna dokundum. "İnkâr etmeye bile kalkışma."

"O adam muhtemelen bir dolandırıcı ve kimse soru sormasın diye askermiş gibi davranıyor." O da benim burnuma dokundu, sonra arkasını dönüp mutfığa doğru yürüdü.

Kafamı sallayıp mutfığa giriyorum, o kahveyi hazırlarken arka kapıya gidip Whiskey'nin kaselerine su ve mama koyuyorum. Tabureye oturup onu izliyorum. Önümdeki masaya bir fincan koyuyor ve dün sabah olduğu gibi aynı yerde duruyor.

fincanı önüme koyuyor ve tam olarak dün sabah durduğu yere geçiyor. "Konuşmamız gerek..." diye başlıyorum ama elini kaldırıyor.

"Biz birbirimizin arkadaşlığından zevk alan iki yetişkiniz," diye başlıyor ve sonra sırtıyor. "Dinle Elizabeth, ben durumu biliyorum, sen de biliyorsun." Hiçbir şey söylemiyorum, sadece başımı sallıyorum. Yani, gerçekçi olarak, o benim duymak istediğim şeyi söylüyor. Ancak, bizim sadece birbirimizin şirketinden zevk alan iki yetişkin olduğumuzu ve daha fazlası olmadığını söylemesi, lanet olası bir şekilde canımı yakıyor. "Yani, sen buradayken, yaptığımız şeyi yapabiliriz."

"Yılbaşı gününden sonra ayrılacağım." Bunu söylerken kalbim hızlanmaya başlar ve kahve fincanını dudaklarıma götürür, küçük bir yudum alırım.

"Peki ya biz sadece..." Bir sonraki cümleyi nasıl kuracağını bilemeden kahvesine bakıyor.

"Ben buradayken birbirimizi becermeye ne dersin?" O kelimeleri bulmak için çok uzun süre düşündüğü için onun yerine ben cümleyi tamamlıyorum.

"Burada olduğunuz sürece birbirinizin beynini sakin." O gülüyor. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"Tıpkı eskisi gibi, ama şimdi şartları biliyoruz." Sessizce eklerim. "Benden nefret ettiğini düşünmeyeceğim."

Gözlerimin içine bakar. "Senden asla nefret edemem Elizabeth," diye temin eder, fincanını alır. "Sana kızmak mı? Kesinlikle, ama nefret etmek mi?" Başını sallar. "Asla."

"Benim gibi küçük bir kız seni nasıl sinirlendirebilir ki?" diye hayretle soruyorum. Tabureye yaslanıp bir ayağımı altına çekiyorum. "Ben mükemmelim."

"Öylesin," diye onaylar. "Öylesin."

AİLEMİN evine varırız ve etrafa bakınırım, geçen seferkinden iki kat fazla araba vardır. "Şunu söyleyebiliriz" —ona bakarım—"aile gelmiş."

"Bunlar hepsi bile değil." Kamyoneti park eder ve bana dönerek bakar. "Çoğu sadece

prova yemeği için geliyor."

"Akıllı insanlar," diye mırıldanarak kapı koluna uzanıyorum. "Ben de öyle yapmalıydım."

"Öyle yapsaydın," diye cıvıldayarak kendi kapısını açar, "o zaman beynini patlatamazdım."

Neden bilmiyorum, ama onun bu sözlerini duymak, uzun zamandır yapmadığım bir şekilde gülmeme neden oluyor. Kafamı geriye atıp sadece gülüyorum. "Bu çok doğru."

Arabadan inip onunla birlikte ön merdivenleri çıkıp kapıyı açıyorum. Gürültü ve yemek kokusu hemen burnumuza geliyor. "Açlıktan ölüyorum," diyor ve botlarını çıkarıp ön kapıda duran devasa koleksiyona ekliyor. Her yöne dağılmış erkek ve kadın botları, spor ayakkabılar ve ocuk ayakkabıları var.

"Bir şeyler yemeliydin." Ona bakıyorum ve o gülümsüyor.

"Yedim." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakıyor. "İki kez."

"Ah, siz ikiniz buradasınız," diye bir ses duyarım ve babamın odaya girdiğini görürüm. Eşofman altı ve üzerinde turkuaz mavisi renkli buz pateni pisti adının yazılı olduğu bir tişört giymiş. "Tahmin et ne oldu?"

"Düğün iptal oldu ve Noel de sonsuza kadar iptal edildi." Ellerimi birleştirip gülümsüyorum. O bana öfkeyle bakarken şakanın anlamını anlamıyor.

"Bu komik değıl."

"Kime sorduğuna bağılı." Omuzlarımı silkiyorum. "Eğer değılse, o zaman vazgeçiyorum."

"Bagajın bu sabah teslim edildi," diyor ve ben nefesimi tutarak, etrafımda bir yerde olup olmadığını görmek için etrafımda dönüp bakıyorum.

"Onu kabul ettiniz mi, yoksa odamı yaptığınız gibi başkasına verdiniz mi?"

Babam güler. "Ne kadar dramatiksin." Kollarımı yanıma sıkıştırarak bana sarılır. "Oturma odasında." Başımın üstüne öpücük kondurur. "Senin için kamyonete koyabilirim."

"Ben hallederim," diyor Nate, oturma odasına yürüyüp siyah valizimi alıyor.

"O valize dikkat et," diyorum ona, "o değerli bir yük." "O bir valiz," diye cevaplıyor Nate.

"Evet, ama içinde benim eşyalarım var ve ben değerliyim, yani bu çok değerli bir yük, Nate."

"Anladım." Başını sallar ve bagajımı kamyonetinin arkasına koymak için kapıyı açar.

"Gel de kuzenlerine merhaba de." Babam, kırktan fazla insanın dolu olduğu mutfağa girerken kolunu omzuma atar.

"Neden hep çoğalıyor gibi görünüyoruz?" diye soruyorum ona ve o gülüyor.

"Sizler büyüyor ve aileye yeni bebekler katıyorsunuz," diye cevaplar, tam da kuzenim Zoey'in oğulları yanımdan koşarak geçerken.

"Bu evde bir şey kırarsanız" — Zoey onların peşinden gider — "ikiniz de büyük bir ceza alacaksınız ve..." Ellerini beline koyar ve en iyi anne sesini kullanır. "Kumbara'larınızdaki paraları alacağım." Onlar ona büyük gözlerle bakar. "Evet, söyledim ve ciddiylim. Gidip babanızı bulun." Arkalarına dönerler ve koşarak kalabalığın içinden zikzaklar çizerek uzaklaşırlar.

"Merhaba," diye selamlar, bana yaklaşıp sarılır. "Her yerde seni arıyordum." Ben de ona sarılırim.

"Şey, beni bulamadın çünkü ailem beni sokağa attı." Babama yan gözle bakıyorum, o da gözlerini devirip benden uzaklaşıyor. "Ne zaman geldin?"

"Dün gece geç saatlerde," diye cevapladı. "Nash'in Dallas'ta bir toplantısı vardı, bu yüzden birkaç gün orada kaldık ve sonra buraya geldik." Çalışmaya başladıktan bir hafta sonra kaçtığı kocasından bahsediyor. Hiç çıkmadılar bile, bir bakmışsın evlenmişler. Aslında uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşı ona bağlanmayınca New York'tan ayrılmış, sonra onu bırakmak istemeyen Nash'i bulmuş.

"Kaliforniya sana nasıl davranıyor?" diye soruyorum ona, birkaç yuvarlak masanın kurulduğu tarafa doğru ilerlerken.

Eskiden yemek masamızın bulunduğu yemek odası boşaltılmış ve yerine beş yuvarlak masa ve sandalyeler konulmuştu.

"Harika," diyor, "çok seviyorum. Ya sen? Avustralya sana nasıl geliyor?"

"İyi," diye cevap veriyorum, ama oraya taşındığımdan beri ilk kez özlemiyorum.

"Nasıl yapıyorsun bilmiyorum," diyor, elini elime koyarak. "Ailem benden yaklaşık dört saatlik uçak yolculuğu uzaklıkta yaşıyor ve onlardan ve diğer herkesten bu kadar uzakta yaşayabilir miyim, bilmiyorum." Ona gülümsüyorum. "Bazen evini özleyorsun musun?"

"Başlangıçta zordu, elbette," diye itiraf ediyorum ona, "ve buraya gelip eve döndüğüm her seferinde, işlerin akışına yeniden alışmak gerçekten zor oluyordu. Burayı çoğu zaman özleyorum. Özellikle de herkes bir araya geldiğinde ve benim görebildiğim tek şey fotoğraflar olduğunda," diye paylaşıyorum ve Nate odaya geri girdiğinde ona bakıyorum. Gözleri beni bulana kadar odanın içinde dolaşıyor.

İnsanların arasından geçerek masamın yanına gelir. "Çanta arabada," der ve gülümseyerek Zoey'e doğru yürür. "Merhaba."

"Selam." Zoey başını geriye eğdi ve o da eğilip onun yanağına öpücük kondurdu. "İyi görünüyorsun."

"Hayır, iyi görünmüyor," diyorum, başımı sallayarak onları güldürüyorum.

"Siz ikiniz" — başını sallayarak ayağa kalkar — "her zaman uyumsuzsunuz. Çocuklarımdan avizeden sallanmadıklarından emin olmak için kontrol etmeliyim" der ve uzaklaşır. Ben de Nate'e bakarım.

"Ben yağıyorum, sen suysun." O sadece başını sallar.

"Sen ne dersen o, Elizabeth." Gözlerindeki bakış flörtöz. "Sen ne dersen o." Arkasını dönüp kalabalığa doğru yürür, herkese merhaba demeye giderken, ben burada oturup onu terk etmenin yanı sıra ailemi de tekrar terk etmenin nasıl bir his olacağını düşünmemeye çalışırım.

BÖLÜM 22

Nate

NOEL BABA, BENİ DUYMUYOR MUSUN

Mutfakta kurulan uzun geçici büfe masasının ucundan bir tabak alıyorum. Her yer insanlarla dolu ve Denise ile Zack daha mutlu olamazlardı. Bütün aile böyledir. Ne kadar kalabalık olursa o kadar eğlenceli olur, ama bu daha da abartılı bir şekilde. "Hey," diye bir ses duyuyorum arkamdan ve dönüp Gavin'i görüyorum. "Ne oluyor?"

Servis kaşığı alıp tabağıma biraz yumurta koyuyorum. "Önemli bir şey yok," diye cevaplıyorum. "Sen nasılsın?"

"Yorgunum," diyor, ben bir sonraki kahvaltılık sosis tepsisine doğru yürürken.

"Jet lag." Ona karşı kibar olmaya çalışıyorum.

O sırtıyor ve sonra gülümsüyor. "Öyle bir şey," diyor, etrafına bakarak. "Diyelim ki, dün gece pek uyuyamadım."

"Bunu bilmek iyi oldu." Kreplere doğru ilerleyip birkaç tane alıyorum. "Kendine iyi bak," diyorum, iki dilim domuz pastırması alıp o bana başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyorum.

Dolu masalara bakıyorum ve Elizabeth'in bir grup kuzeniyle oturduğunu görüyorum. Onun kahkahasını duyunca gülümsüyorum. Ailesiyle vakit geçirebildiği için gülümsüyorum. Burada olmadığı zamanlarda onları özleyip özlemediğini sormayı aklımın bir köşesine yazıyorum. Jack'in Matthew, Max ve Zack ile oturduğu masaya doğru ilerliyorum, bir sandalye çekip oturuyorum. "Açlıktan ölüyorum," diyorum ve Stone ailesinin klasik kahvaltısı olan tacoyu yapıyorum. Bu, krepe çırpılmış yumurta, sosis ve pastırma koyup şuruba batırarak yediğiniz bir yemek.

"Elizabeth sana kahvaltı hazırlamadı galiba." Jack kendi yemeğinden bir ısırık alırken kıkırdar.

"Seni bilmem," diyor Matthew, "ben ölmemi isteyen birinden hiçbir şey yemem."

"O benim ölmemi istemiyor." Adamlara bakıyorum, onlar da bana şaşkın şaşkın bakıyorlar.

"O, son on yıldır senin ölmeni istiyor." "Hayır, istemiyor," Zack ekliyor. "İkisi de Jack ve Joshua gibi kavga ederlerdi."

Jack ve Joshua gibi kavga ederlerdi." Beni savunur. "Bazen onun sinirine dokunurdu, o da onun sinirine dokunurdu, ama o onu gerçekten öldürmek istemedi."

"Buzdolabındaki yiyeceklerini yediğinde, onun onu öldürmek istediğinden eminim." Jack gülüyor. "Bir keresinde, onun saklamaya çalıştığı son dondurmali sandviçi aldı ve o da onun tüm ayakkabılarını alıp, içine bal döktükten sonra havuza attı."

Bu anıyı hatırlayarak başımı sallarım. "Evet, ayrıca benim patenlerime de bal döktü ve ben patenlerimi giymeden önce kontrol etmedim."

"Hatırlıyorum," diyor Jack. "Soyunma odasının zemini bir ay boyunca yapış yapış kaldı."

"Hatırlatma," diyor Zack. "Ondan sonra karıncalar da istila etti."

Ona bakmadan edemiyorum. İkimizin yıllar boyunca pek çok hikayesi var, bazıları iyi, bazıları kötü, bazıları ise ruhunu patlayacakmış gibi dolduracak kadar harika. En kötüsü ise birlikte geçirdiğimiz gecenin ardından yaşandı. Bu tür bir acı ve üzüntüyü daha önce sadece anne babamı ve ardından dedemi ve ninemi kaybettiğimde hissetmiştim.

Telefonum arka cebimden çalıyor ve onu çıkardığımda ofisten aradıklarını görüyorum. "Alo."

"Selam Nate," diyor veteriner teknisyenim Chloe, "Nöbetçi olmadığını ve tatilde olduğunu biliyorum ama..."

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Priscilla dün gece gıda zehirlenmesi geçirdi ve Bruno," benim yerime bakan veteriner ve ilk müşterilerimden birinin köpeğinden bahsediyor, "bağırsaklarında tıkanıklık var..."

"Ne yedi?" diye soruyorum.

"Bir çift külot," diye cevapladı, gülmemeye çalışarak.

"Birazdan oraya gelirim," diyorum ve telefonu kapatıyorum. "İçeri girmem lazım. Yerime gelen kişi gıda zehirlenmesi geçirmiş." Tacomu bitirip masadan kalkıyorum. "Elizabeth'e söylemem lazım."

"Onu senin evine götürebilirim," diyor Jack, "ya da bizimle eve gelebilir."

"Ben ona söylerim," diyorum, tabağımı alıp mutfığa götürüyorum, lavaboya koyup dönüp hala kuzenleriyle oturan Elizabeth'e doğru yürüyorum.

Ona doğru yürüdüm ve gözleri benimkilere doğru fırladı. "Merhaba," diye selamladım ve hepsine başımı salladım. "Az önce bir telefon aldım ve işe gitmem gerekiyor. Köpeklerimden biri kişisel eşyalarımına ulaşmış ve bir çift iç çamaşırı yemiş," dedim ona. "Jack seni benim evime götürebilir ya da burada bekleyebilirsin."

"Ya da," diye öneriyor, "neden seninle gelmiyorum?"

"İşime mi?" diye soruyorum, ailesinin yanında kalmak yerine benimle gelmesine şaşırmış bir şekilde.

"Evet." Kalkar ve kızlara bakar. "Ben doktorum. Ameliyathanede de durumun hemen hemen aynı olduğuna eminim."

O hızla anne babasına veda edip kapıda benimle buluşurken ben başımı sallıyorum. "Benimle gelmek zorunda değilsin."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye cevaplar, botlarını giyerken. "Bu çok ihtiyacım olan bir kaçış. Bir tür düğün hazırlığı yapmaktan bahsediyorlardı, ama ben o hayatı yaşamak istemiyorum."

"Ne düğün hazırlığı?" diye soruyorum, kendi botlarımı giyerken.

"Hoş geldin çantaları ve parti hediyeleriyle ilgili bir şey." Ceketini alır. "Tek bildiğim, kendi evimden kovulduğumda kimseye hoş geldin çantası hazırlamayacağım."

"Teknik olarak, o oda artık senin odan değil," diye hatırlatıyorum ona ceketimi giyerken, o ise bana sadece öfkeyle bakıyor.

"Vay canına, biri ameliyat yapmadan önce şiddeti tercih ediyor. Parmak kırmak falan istemem."

"Not aldım," derim, ona kapıyı açıp çıkmasını beklerken. "Gördün mü? Centilmenlik."

Beni takip ederek kamyonete doğru yürürken gözlerini devirir. "Kapıyı senin için açmamı ister misin?" diye sorarım, o da kapı koluna uzanır.

"Bir beyefendi bunu sormadan yapardı," diyor omzunun üzerinden bakarak kamyonete biniyor.

Kamyonete binip motoru çalıştırdım, o da ellerini ovuşturuyordu. "Üşüdün mü?"

"Dün kadar soğuk değil," diye cevaplar ve ben de kliniğime doğru yola çıkarken dışarıya bakıp küçük kar tanelerinin düştüğünü görürüm.

Paws & Claws tabelasını görünce, park yerine girip arkaya doğru ilerleyerek park ettim. Park yerinde iki araba daha vardı, biri Chloe'nin, diğeri ise resepsiyonist ve veteriner stajyeri Benny'nin arabasıydı. Kamyonetten indim ve arkada Elizabeth ile buluştum, kar artık biraz daha yoğun yağıyordu. "Vay canına, sihir burada mı gerçekleşiyor?" Etrafına bakınıyor, yeşil çatılı kahverengi tek katlı binayı görüyor.

"Bilmelisin ki, sihir benim yatak odamda gerçekleşir," diye alay ediyorum ve o burun kıvrınca ona göz kırpiyorum. O benim omzumu itiyor, ben de onun elini tutup kahverengi kapıya doğru yürüyor, kapıyı açıp içeri giriyorum. Küçük alanda dört çift bot ve beş çift iç mekan ayakkabısı var. Ceketimi çıkarıp boş bir kancaya asarken, botlarımı çıkarıp iş Crocs'larımı giyiyorum.

Elizabeth ayakkabılarını yere vurup halıya sürter. "Giyecek terlik var mı?" O botlarını çıkarıp benim ikinci Crocs terliklerimi giyerken, ben de onları işaret ederim. Ayakları terliklerin içinde kaybolmuş gibi görünür. Beyaz kapıyı açıp, benim komuta merkezi dediğim yere girerim. Odanın ortasında iki uzun paslanmaz çelik masa ve masaların önünde uzun bir tezgah var. Odanın her yerinde çalışmak için tezgahlar ve bunların altında kilitli tuttuğumuz tüm ilaçları ve malzemeleri sakladığımız çekmeceler var.

"Merhaba," diye selam veriyorum ve Chloe bana bakıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Selam," diyor ve arkamda Elizabeth'i görünce yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Şey." Gülümsemesinin kaybolmasını gizlemeye çalışıyor ve sonra bana aynı gülümsemeyi gösteriyor.

"Chloe," diyorum ona, "bu Elizabeth. Joshua'nın kız kardeşi."

"Oh," diye cevaplar ve hemen gülümsemesini, ben içeri girdiğimde bana gösterdiği gülümsemeye çevirir. "Merhaba." Elizabeth'in yanına yürür ve elini uzatır. "Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum."

"Sizinle tanışmak çok güzel." Elizabeth elini uzatır ve ona gülümser.

"Peki," diye sorar Chloe, "düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"Neredeyse bitti," diye cevap veriyorum ve çizelgelerin bulunduğu yere doğru yürüyorum. "Elimizde ne var?" Bruno'nun çizelgesini alıyorum.

"Bay Milioti, bu sabah tuhaf davranmaya başladığını ve sonra kasmaya başladığını söyledi, bu yüzden onu buraya getirdi. Röntgen filminde bir şey olduğu görülüyor." Chloe yanıma gelip duruyor. "Tam burada tıkanma var." Taramayı işaret ediyor. "Bulunduğu yer nedeniyle ona herhangi bir ilaç veremiyoruz."

"İçeri girip onu çıkarmam gerekecek," diyorum ve Elizabeth'e bakıyorum. "Yaklaşık bir saat sürer."

"Ben iyiyim," diye temin eder, etrafına bakınır ve sonra içinde iki kedi bulunan altı sandığa doğru yürür. "Merhaba," diye kedilere seslenir ve elini sandığın içine sokar. Kedilerden biri ona vurur. "Seni en çok seviyorum," der kediye. "Hiç umursamıyorum, anlıyorum."

Ofisime doğru yürüyorum. "Ofisimi görmek ister misin?" diye soruyorum ona ve o da beni takip edip kapıyı kapatıyor. Kapı kapandığında onu kapıya doğru itiyorum ve son bir saattir yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Elimle çenesini tutuyorum ve dudaklarım onun dudaklarına değiyor. Ağzı açılıyor ve dili benimkine doğru kayıyor. Elleri belimi kavıyor ve beni kendine çekiyor. Çenesini tutan elim şimdi saçlarına kayıyor, başımı yana çeviriyorum ve öpücük derinleşiyor.

"Bu yüzden mi ofisini görmemi istedin?" Öpüşmeyi bıraktıktan sonra bana gülümser.

"Hayır," diye inkar ettim ve Crocs ayakkabılarımı çıkardım, sonra da pantolonumu çıkardım.

"Senin ofisinde, kapının hemen dışında çalışanların varken seninle seks yapmayacağım." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Özellikle de Chloe'nin sana aşık olduğu kesin olduğu için."

Kazakımı çıkarmayı yarıda bırakırım. "O benim teknisyenim," derim yumuşak bir sesle.

"Yani insanlar çalıştıkları insanlara aşık olmazlar mı?" diye sorar ve ben kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hiç birlikte çalıştığın veya çalıştığın birine aşık oldun mu?" Bu sorunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum, ama rahatsız ediyor. "Hayır," diye başını sallar, "çünkü çalıştığım yerde iş yapmamam gerektiğini biliyorum."

"

Kazakımı başımdan çıkarıp bir kenara atıyorum. Gözleri beni baştan aşağı süzerken şehvetle ağırlaşır. "Beklemen gerekecek," derim ona temiz bir önlük giyerken, "daha sonraya kadar."

"Sanırım kendimi tutabilirim." İki elini kaldırır. "Senin odana girmek için üstümü değiştirmem gerekiyor mu?"

"Gerçekten benimle odaya girmek istiyor musun?"

"Evet, tabii." Kendi süveterinin eteğini kollarını çaprazlayarak başının üzerinden çıkarır ve siyah tayt ve siyah dantelli sütyeniyle kalır. Dudaklarımı yalarım. "Beklemen gerekecek" — beni işaret eder, taytını kalçalarından aşağı indirir — "daha sonraya kadar."

"Peki," diye homurdanıyorum, o rafta bir çift önlük ararken benim aletim yarı ereksiyon halinde. Elim çıkıp onun kışını okşamaya başlıyor. "Ama sonra" —yavaşça tokatlıyorum— "hepsi benim olacak."

Önlükleri giyiyor ve pantolonun üst kısmını iki kez kıvrıp, elastik bir bantla yanlara toplayarak sabitliyor.

Ofisten çıkıyoruz ve Chloe ikimizi önlüklerle görüyor ve başını diğer tarafa çeviriyor. *Kahretsin*, diyorum kendi kendime, *Elizabeth bu konuda haklı olabilir. Ona aramızda daha fazlası olabileceği konusunda hiç bir zaman bir işaret vermedim.* Ona karşı daha da profesyonel davranmaya karar veriyorum.

"Bruno hazır mı?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

İki saat sonra, ikimiz de giyinmiş olarak veteriner kliniğinden çıkıyoruz. Bruno yeni uyanıyor ve gece teknisyeni bütün gece görevde kalarak onun iyi olduğundan emin olacak. Kapıyı açar açmaz, karın hala yağdığını ve birikmiş olduğunu görüyorum. "Kahretsin," diye küfrediyorum. "Bu bir fırtına olabilir." Rüzgâr şiddetleniyor ve kar yüzüme çarpıyor. "Arabaya bin," diyorum ona, kapımı açıp arabayı çalıştırıyorum ve

arka koltuğumdan kar fırçasını çıkardım. Kamyonete geri döndüğümde parmaklarım donmuş gibi hissettim.

"Babam az önce aradı, önümüzdeki yirmi dört saat içinde on beş santim kar yağacağını söylediler."

"Oh, lanet olsun." Ona bakıyorum.

"Macy küçük bir kriz geçiriyor ve amcam Matthew telefonda, birkaç kiralık uçağın hazırda beklemesi için uğraşiyor."

"Kahretsin, dışarı çıktığımıza göre şimdi markete gitmeliyiz. Yolların açılması bir gün sürebilir."

Arabayı çıkarırım ve marketin olduğu yere gitmek için normalde 15 dakika süren yolu 35 dakikada giderim. İkimiz de sepeti her türlü şeyle doldururuz. Eve vardığımızda merdivenler karla kaplıdır. "Git kapıyı aç," derim ona, arabadan inerken ve arkaya uzanıp poşetleri alırken.

"Şifreyi bilmiyorum," diye omzunun üzerinden seslendi.

Gözlerimi kapatıyorum, ona söylemek zorunda olduğumu biliyorum. "Bir, iki, iki, üç, on sekiz." Rakamları söylediğim anda bana bakıyor.

"Ne?" Ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranıyorum.

"O," diyor, ikinci basamakta durarak, "o gece biz..."

Başımı sallıyorum, merdivenlerin ortasında bu konuşmayı yapmak istediğimden emin değilim.

"İçeri girmeliyiz," diyorum ona, merdivenlerde yanından geçerken ona bakmaktan kaçınıyorum. "Whiskey bütün gün içerideydi."

BÖLÜM 23

Elizabeth

KAR YAĞSIN! KAR YAĞSIN! KAR YAĞSIN!

Bana şifreyi söylerken onu dinledim ve sonra ona baktım, doğru duyduğumdan emin olamadım. "Bir, iki, iki, üç, on sekiz mi dedin?"

"Ne?" Ne olduğunu anlamamış gibi davranıyor. "O," diyorum, başım dönüyor, "o gece biz..."

İkinci basamakta durmuş başını sallıyor, etrafına kar yağıyor, ayakları kara gömülü, elinde çantalar tutuyor. "Viski," daha önce söylediğini tekrarlıyor, "uzun bir gün oldu."

"Nate," adını söylüyorum ve o merdivenleri çıkıp beni kapıdan uzaklaştırıyor. Maviye dönen tuş takımına dokunduğunu izliyorum, sonra bana söylediği numaraları tuşluyor ve kilidin açılma sesi sessiz ön merdiveni dolduruyor. Elindeki çantalarla kapıyı açmak için uğraşıyor ve kapıyı açtığında Whiskey hemen üzerine atlıyor.

"Geri çekil" diye emrediyor ve geri çekiliyor, böylece çantaları yere bırakma şansı oluyor. "Onu dışarı çıkarabilir misin?" diye soruyor bana. "Ben merdivenleri kürekle temizleyeceğim."

"Evet," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle, o yanımdan geçip garaj kapısına doğru yürürken. Kalbim göğsümde deli gibi atarken sakinleşmeye çalışarak onu izliyorum. Elimin hareket ettiğini ve Whiskey'nin burnunu bana doğru uzatarak kokladığını hissedene kadar onu izliyorum. Kuyruğunun kapıya çarpma sesi beni ona bakmaya zorluyor.

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye soruyorum ona ve o da tekrar eve geri çekilirken havlıyor. "Tamam, bu botları çıkarayım," diyorum ona, içeri girip ceketimi ve botlarımı çıkarırken ayaklarımla yere vuruyorum. "İşte oldu," diyorum, arka kapıyı açıp onun dışarı koşmasını izliyorum. Dönüp onun su kabını yeniden doldurmaya gidiyorum ve

Sonra yemeğini yedirdim, ön tarafa geri dönüp Nate'in dışarı çıkmadan önce bıraktığı market poşetlerini aldım. Onları mutfağa götürdüm ve boşaltmaya başladım, Whiskey'i içeri almak için durdum, o da doğruca mama kabına gitti.

Noel ağacına doğru yürüdüm, ışıkları taktım ve mutfağa geri dönerken ağacın odayı aydınlattığını gördüm, yapacağımızı söylediğimiz akşam yemeği için malzemeleri dışarıda bıraktım. Ön kapı açıldı ve sonra çarparak kapandı. Whiskey hayatı buna bağlıymış gibi koşmaya başladı. Nate'in kıkırdamasını duyarken, kuyruğunun her sallandığında duvara çarpma sesi beni gülümsetti. "Tamam, tamam," dedi. "Karda oynadın mı?" diye sorar ve sonra koridordan gelen ayak seslerini duyarım. "Dışarıda kar daha da şiddetli yağıyor."

"Elektrik kesilmeden önce acele edip akşam yemeğini hazırlamalıyız bence," diyorum ve o da başını sallayarak lavaboya doğru yürüyüp ellerini yıkamak için musluğu açıyor.

"Az önce Joshua ile konuştum, ailenizin evinde ve otelde elektrikler kesilmiş. Jeneratör çalışıyor ama catering şirketinin jeneratörü yoksa düğün için hazırlanan yemekler bozulabilir diye panik başlıyor."

Nefesim kesilir. "Bunun bir işaret olduğunu söylemeyeceğim" — ellerimi tezgahın üzerine koyarım — "ama söylemeyeceğim de demiyorum." O gülümser. "Nate," diye seslenirim ve o bana bakar, hayatımda ilk kez, ona bakmak nefes almamı zorlaştırır. Hayatımda ilk kez, Nate'in gizlice aşık olduğum adam olduğunu kabul ederim. Hayatımda ilk kez, ne halt ettiğimi bilmiyorum. Hiçbir. Fikrim. Yok.

"Elizabeth, neden yemek yapmıyoruz, sonra yerken konuşuruz."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve ona boyun eğiyorum. "Hala tavuklu makarna yapmamı istiyor musun?"

"Evet." Elindeki suyu silkeliyor ve havluyla ellerini kuruluyor. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Tavuğu kelebek şeklinde kesebilirsin." Göğsünü işaret ediyorum. "Bunun için gerekli baharatları getireyim." Yan tarafa yürüyüp buzdolabının yanındaki küçük dolabı açıyorum ve kırmızı biber, sarımsak tozu, soğan pulları ve kuru kekik alıyorum. "Bu baharatları nereden buldun?" diye soruyorum

diyorum, kavanozları çıkarıp adanın diğer tarafına doğru yürüyorum.

"Annen bana dönen baharat raflarından bir tane verdi," diye açıklıyor, kesme tahtasını ve bıçağı çıkarırken, "sonra bir gün gelip bunun hoş görünmediğine karar verdi, bu yüzden şişeleri sakladı ve dönen şeyi attı."

Gülümsüyorum. "Bu hiç anneme benzemiyor." Mutfak eşyalarını sakladığı çekmeceye gidip küçük bir kase alıyorum ve baharatları karıştırıyorum.

"Tamam, tavuk pişti." Kesme tahtasına bakıyor, ben de yanına gidip kontrol ediyorum.

"Bir veteriner için fena değil." Ona göz kırptım ve o güldü. "On iki diş sarımsağa ihtiyacımız olacak."

Buzdolabına doğru yürüdü, kapıyı açtı ve küçük kavanozu çıkardı. "Ezilmiş mi?"

"Hayır, iri doğranmış," diyorum, baharatları elimle ezip tavuğu kaplarken. "Sık sık yemek yapar mısın?"

"Sık sık." Sarımsak başlarını koparır. "Yemek yemeyi severim, bu yüzden genellikle haftada üç kez yemek yaparım ve en az iki ya da üç gün için yemek artıkları kalır, ayrıca her zaman pizza gecesi vardır."

"Pizza yoksa bir hafta bile sayılır mı?" Tavuğu çevirip diğer tarafını baharatlarken ona bakıyorum. Ocağın yanındaki çekmeceye gidip derin bir tavayı çıkarıyorum, ocağın üzerine koyup ateşi yakıyorum.

"Sık sık yemek yapar mısın?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Evet. Yatağa girip internetteki tek tencerede pişirilen tariflere dalıp gidiyorum. Zeytinyağı nerede?" "Her zamanki yerinde," diye cevaplıyor ve ben de sobanın yanındaki, eskiden yağ ve sirkeyi sakladığımız küçük dolabı açıyorum.

ocak başındaki küçük dolabı açtım. "Annen gibi şeyler yapmaya alıştım."

"Yani, seni kendi evine kadar takip mi etti?" diye soruyorum ona, tavaya biraz zeytinyağı damlatırken. "Evimde aynı şeyi yapmıyorum demek istiyorum, ama yapıyorum." O sarımsağı kaba kaba doğradığı sırada gülüyorum. "Mutfagım, evimdeki tüm mutfak eşyalarının tam bir kopyası."

O da bana gülüyor. "Sence bu mutfakta eşyaları neden bu kadar kolay bulabiliyorsun?" diye soruyor. "Her şey aynı."

"Eşyaları yerlerini değiştirmeye çalıştım," diye itiraf ediyorum, tavanın yeterince ısındığını görmek için elimi tavanın üzerine tutarak. "Biliyorsun, ben inatçı biriyim ve mutfaktaki eşyaların yerleştirilme şekli konusunda hep tartışırdım."

"Tabii ki." Başını sallar. "Bir keresinde, fincanların kahve makinesinin üstünde değil de yan taraftaki küçük dolapta olması konusunda onunla büyük bir kavga ettiğinizi hatırlıyorum."

Bu anıyı hatırlayarak gülüyorum. "Ve bir hafta boyunca, ne kadar haklı olduğumu savunarak tartıştım, ama her seferinde diğer dolaba gidiyordum." Tavuğu tavaya koyuyorum. "Annen haklı olduğunda gerçekten çok sinir bozucu oluyor." Ona bakıyorum. "O yıl doğum günüm için bana aldığın bardağı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim?" Başını yana eğiyor. "Bunu kafama fırlatmaman için yapmak zorundaydım."

"Refleks oldu, benim hatam değildi," diye kendimi savunuyorum.

"Nasıl refleks olabilir ki? Sarımsağı kenara itiyor. "Onu kutudan çıkardın, okudun ve bana attın."

"Peki neden sana attım?" diye soruyorum ve o sadece sırıtıyor. "Üzerinde 'Annem her konuda haklıydı, Nate de öyle' yazıyordu."

"Bunun için ekstra para ödedim." Bıçağı bana doğrultuyor. "Diğer tarafında bizim yüzlerimiz vardı."

"Korkmuştum," diye şaka yapıyorum ve dört dakikalık zamanlayıcıyı kuruyorum. "Bir soğanı doğrayabilirsin."

Buzdolabına doğru yürür ve çekmecedan bir soğan çıkarır. "Beni geri aldın." Bana bakar ve ben de ona yaptığım şeye gülmemeye çalışarak tavaya bakarım. "Al, Nate," sesimi taklit eder, "annem bu mayoyu senin için aldı ve denemeni istiyor."

"Aslında senin için aldı, çünkü satın almak için onun kredi kartını kullanmak zorunda kaldım." Ona bakıyorum ve aynı anda gözlerindeki ışıltıyı görüyorum.

"Sonra annenin suda nasıl olduğunu bilmek istediğini söyledin." Ona bakıyorum. "Ve sonra aptal yaşlı ben, suya girdim ve sonra ne oldu, Elizabeth?"

"Ben..." diye başlıyorum ve o bana sert bir bakış atıyor. "Sana havlu verdim, değil mi?"

"Öğleden sonra havuzda çıplaktım ve büyükannenle büyükbaban da oradaydı," diye tısladı bana. "Bana çözünebilir bir mayo verdin."

"Nate," tavuğu çevirirken adını söylüyorum, "birine aşık olduğunda böyle yaparsın."

"Bana aşık mıydın?" diye soruyor ve ben gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Yukarı doğru ilerliyordu." İçimden gelen kahkahayı tutamıyorum. "Kesinlikle kısa bir süre sonra oradaydı," diye onaylıyorum. "Seni havuzdan çıkarken gördüğümde bile başlamış olabilir." Omuz silkiyorum. "Asla bilemeyeceğiz." Gidip bir tabak alıyorum, tavuğu üzerine koyuyorum ve sonra ona bakıyorum. "Ayrıca, kısa bir süre sonra evin yanında Taylor'la öpüşürken yakaladığımda kalbimi kırdığını düşünüyorum."

"Sen on beş yaşındaydın," diye bağırır, "baban beni öldürürdü ."

"Her neyse, benden dört yaş büyüktün, o kadar da büyük bir önemli bir şey değil."

"Yirmi altı ve yirmi iki o kadar da önemli değil. Otuz ve yirmi altı, o kadar da önemli değil. On beş ve on dokuz, çok önemli."

Biraz tereyağı ekleyip soğanları ve sarımsakları kavuruyorum. Aldığımız sebze suyunu ve kremayı ekleyip biraz koyulaştırdıktan sonra makarnayı ekliyorum. "Şimdi sekiz dakika ya da makarna pişene kadar bekleyeceğiz." Bana başını sallayarak, ellerini yıkamak ve malzemeleri kestiği tezgahı silmek için yürüyor.

"Şarap ister misin?" diye soruyor, ellerini kurularken omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Çok isterim." O dönene kadar bekledikten sonra yanına gidip ellerimle kalçalarını kavradım. "Ve seninle daha fazla sevişmek istiyorum."

Gülümseyerek kalçalarımı tutup beni tezgahın üzerine kaldırıyor, bacaklarım onun arasında durması için açılıyor. Başını yana eğiyor. "Bugün çok güzel olduğunu söyledim mi?" diye soruyor ve ben

ellerimi göğsüne koyuyorum, ellerimin altında kalbinin atışını hissediyorum. Kalplerimiz aynı ritimde atıyor, bu hayatımda başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şey. Ama onunla. Her zaman onunla. Her zaman Nate ile.

"Hayır, yapmadın." Işıklar birkaç kez titrediği sırada ellerimi göğsüne koyup boynuna doladım ve ona gülümsedim. "En fazla on dakika daha beklemesi lazım." Ocağa bakıp makarnanın kaynadığını gördüm. "Ondan sonra sönebilir."

"Ocak gazlı," diye hatırlatıyor bana, "ama mum ışığında yemek yiyebiliriz."

"Kulağa romantik geliyor." Ona gülümserim ve o eğilip beni öper. "O zaman mumları aramaya başlayayım." O uzaklaşmaya başlar ama ben onu geri çekiyorum.

"O zaman seninle konuşmaya zorlamadığım için gerçekten çok üzgünüm."

"Beni terk ettiğini sandığım için çok üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle. "Ama bilmen gerek, Elizabeth" —saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor—"o gece..." Elinin avuçyuyla yüzümün bir tarafını tutuyor ve ben ona daha da yaklaşıyorum. Başparmağıyla yanağımı ileri geri okşuyor. "O gece, şüphesiz, hayatımın en güzel gecelerinden biriydi." Gözleri gözlerime bakıyor. "Sanki olan ya da olmuş her şey seni bulmak içinmiş gibi." Bu sözler ruhumu yakıyor, sanki bir ateş yakmış, bir damgalama aleti ısıtmış ve kalbime onun adını kazımışsın gibi. "Ertesi sabah, seni orada görmemek kalbimi kırdı." Boğazımda bir yumru oluşmaya başlıyor. "Artık önemi yok."

"Ama önemli," diye hemen ekliyorum, "şimdi de önemli, tıpkı o zaman olduğu gibi. Tek sorun, o zaman olanları değiştiremeyiz, ama bundan sonra olacakları değiştirebiliriz."

O sırtıyor. "Elizabeth, sen dünyanın öbür ucunda yaşıyorsun." Gülümsemesi hüzünlü, sesi alçak. "İlerisi diye bir şey yok."

Beni incitmek istemediğini bilsem de, yine de inciniyorum. "Biliyorum," diyorum, göğsümde bir ağırlık hissederek. "Demek istediğim" — parmaklarım saçlarının arkasına gidiyor — "ileride, o gecenin ikimiz için de bir anlamı olduğunu ikimiz de biliyoruz."

O başını sallar. "Yanlış zaman, yanlış yer."

"Hayır," diyorum nefes nefese, "doğru kişi, yanlış zaman." Işıklar tekrar titrerken beni yumuşakça öper.

"Işıklar tamamen sönmeden mum aramaya gideceğim."

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle, o odadan çıkmak için dönerken. Bir elim yanıma düşerken, diğer elimi göğsümdeki acıya bastırıyorum. "Doğru kişi, yanlış zaman," mırıldanıyorum. "Seninle birlikteyken, her zaman doğru kişi olacaksın."

BÖLÜM 24

Nate

NOEL AŞKI

"Bu..." Boş tabağıma çatalımı bıraktım. "Yediğim en iyi yemektir..."

"Eğer 'şimdiye kadar' dersen, yalan söylediğini anlarım." Bana baktı, yüzü masanın ortasındaki iki mum ve köşedeki ışıklı ağaçtan aydınlanıyordu. Işıklar hala yanıp sönüyor olsa da, mum ışığında yemek yemeye karar verdim. Özellikle de elimde dört mumla mutfağa geri döndüğümde yüzü aydınlandığında.

Ben masayı mumlarla hazırlarken, o da tavuklu makarnayı tabaklara koydu. Yemeği getirip, ben ikimize şarap doldururken, büyük tabağı önüme koydu. "Bu, son zamanlarda yediğim en iyi yemektir diyecektim."

Şarap kadehini eline alır ve elinde bir yandan diğer yana sallandırır. "İyi kurtardın." Kadehi dudaklarına götürür ve bir yudum alır. "Çok iyi kurtardın." Bana attığı gülümseme içimdeki her şeyi canlandırır.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" Kendi şarap kadehimi alıp bitiriyorum. "Bir oyun oynamalıyız."

"Öyle mi?" Boş şarap kadehini masaya koyar. "Şimdiden hoşuma gitti."

"Tabii ki seversin." Şarap şişesini alıp kadehini dolduruyorum, şişeyi boşaltıyorum. "Kaybetmezsen tabii, yoksa cehennemi yaşarsın."

"Oyunu kaybedebilirim ve iyi bir sporcu olabilirim," diye karşılık verdi ve ben burnumdan soludum.

"Bana bunun ne zaman olduğunu söyle." Masadan uzaklaşıyorum. "Tarih ve saati bilmem lazım."

"Tam tarihini ve saatini bilmiyorum," diye geri adım atarak şarap kadehini eline aldı. "Ama dördümüz Connect Four turnuvası yapıyorduk."

O bu anıyı hatırladığında ağzım açık kalır. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Elimden kaydı," diye kendini savunuyor. "Joshua yüzünü önüme koydu ve..." Kadehle gülümsemesini saklamaya çalışıyor.

"Sen de Connect Four kulesini alıp kafasına vurdun," diye hatırlatıyorum ona ve o, gülmek için elinden geleni yaparak odanın köşesine bakıyor. "Saç çizgisine beş dikiş atıldı."

"Gözüne saplamadığım için şanslıydı," diye karşılık veriyor. "Bütün gece benimle alay etti. Kazandım! Kazandım! Kazandım!" diye onun sesini taklit ediyor. "Ezik." Hatta parmağını alnında L harfi şeklinde kullanıyor. "Benimle alay etti. Onurumu korumaktan başka seçeneğim yoktu."

"Aileniz bir daha oyun oynamamızı yasakladı. Bütün oyunları attılar."

"Yine, bu kimin hatasıydı?" Cevap vermemi bekliyor ve istediğinden yarım saniye daha uzun sürdüğümde, "Joshua'nın hatasıydı. Beni kızdıran her zaman Joshua'dır." diye cevap veriyor.

"Elizabeth." Onun sandalyesinin yanında durup tabağını alırken, bana bakar ve tek yapabildiğim başımı eğip dudaklarına öpmek olur. "Kaybedeceğin an, bir şey sana çöküyor."

"Kaybetmeyi sevmiyorum," diye itiraf eder yumuşak bir sesle, elini kaldırıp yanağımı okşar.

"İyi haber şu ki, oynayacağımız oyunda" —dönüp mutfağa geri yürürüm, tabakları lavaboya koyarım—"kazanan ya da kaybeden yok."

Yüzü buruşur. "Zaten hoşuma gitmedi. Her zaman bir kazanan ve bir kaybeden vardır."

"Bu sefer hepimiz kazanan olabiliriz," diye açıklıyorum ve o sahte kusma hareketi yapıyor.

"Bu, herkesin bir kupa alması gibi, ki bu berbat bir şey." Başını sallar. "Kazanırsam, kazanırım. Kupayı alan tek kişi ben olmak istiyorum. Diğerlerinin ağlamaması için hepsinin kupa almasını istemiyorum."

"Vay canına." Ona gülmemeye çalışıyorum. "Düğünde çocuklardan sorumlu olma."

O pfff diye ses çıkarır ama bir yudum şarap içer. "Bu oyunun hızlanmasına ve benim kazanmama yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

"Kanepeye oturup güzel ağacı seyrederek beni bekleyebilirsin." Odayı aydınlatan köşedeki Noel ağacını işaret ediyorum. Mutfağı temizliyorum ama o bardağını masaya koyup bana yardım etmeye geliyor. "Kanepeye oturmanı söylemiştim sanırım."

"Nate," diyor, ses tonu şakacı, "senin emirlerine uymak istediğim tek zaman" —bana bakıyor—"bana üstüne çıkmamı söylediğin zaman ya da yüzüstü yatıp kıımı kaldırmamı söylediğin zaman."

Onun sözleri üzerine penisim hemen sertleşir. "Bunu bilmek güzel." Söyleyebileceğim tek söz bu kadar. Kendi müstehcen sözlerimle devam edemem bile, çünkü mutfağı temizlemeyi tamamen unutur ve onu omzuma atarım.

"Orada" — yüzümü işaret ediyor — "tam orada, az önce ne düşünüyordun?"

"Neden?" diye soruyorum.

"Gözlerin değişti ve yüzündeki yumuşaklık kayboldu." Ocağın üstünden tencereyi alır ve makarnanın geri kalanını saklamak için bir Tupperware kabı arar.

"Sana derin kişisel düşüncelerimi anlatmayacağım." Tabakları yıkayıp bulaşık makinesine koyuyorum.

"Benimle ilgiliydi" diye gülüyor, "ve seksle."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Yüzünde, benimle duşa girdiğinde neredeyse aynı ifade vardı." Artıkları buzdolabına koyarken bana bakar.

"Sanırım ne hakkında olduğunu merak etmek zorunda kalacaksın," diye mırıldanıyorum, ona boyun eğip haklı olduğunu kabul etmeye hazır değilim.

Ben lavaboyu yıkarken o tezgahı siliyor. "Tamam, işimiz bitti, hadi oynayalım."

"Bir şişe şarap daha lazım," diyorum ona, dolaba doğru yürüyüp bir şişe çıkararak, "tabii başka bir şey yapmak istemiyorsan."

"Şarap iyi olur." Masadan kendi kadehini ve benim kadehimi alıp kanepeye doğru yürüdü. "Dışarıda hala yağmur çok şiddetli yağıyor." "Evet."

Şişeyi açtım ve mantarı tezgahın üzerine attım, sonra ona doğru yürüyüp onun kadehine ve benim kadehime biraz şarap dolduruyorum. "Tamam, o zaman 'Hiç Yapmadım' oynayalım."

Kanepenin köşesinde bacaklarını altına kıvrımış otururken, ben onun yanına oturup üst bedenimi ona doğru çevirdim. "Diğer kişinin hiç yapmadığı bir şeyi yaptıysan, bir yudum şarap içersin."

"Anladım," diyor sırtarak. "Kesinlikle kazanacağım."

"Kanepede sevişirsek ikimiz de kazanırız umarım."

Başını geriye atıp gülüyor ve hayatımda duyduğum en güzel sesin bu olduğunu söyleyebilirim. Aslında, bunu silin, ben ona girdiğimde benim adımlı söyleme şekli. Bu en güzel ses, ama onun kahkahası da hemen ardından geliyor. "Tamam, kim başlıyor?" diye soruyor gözleri parlayarak. "Acılı Never Have I Ever mi oynayacağız?"

"Yapabiliriz," diyorum, onun böyle gülümsemesini sürdürmek için ona her şeyi vermeye hazırım. "Ayrıca bir içki içip bir parça giysimizi çıkarabiliriz."

"İşte bu bir oyun," diye sevinir. "Kim ilk başlıyor?" "Sen ilk başlayabilirsin."

"Tamam." Düşünerek yana bakar. "Hiç çıplak yüzmedim." Bana sırtarak bakar.

"Ben içmiyorum," diyorum ve o gülüyor. "O istemeden çıplak yüzmekti."

"Şey," diye açıklıyor, "o zamandan bahsetmiyordum." Beni işaret ediyor. "Bir yaz tatile gittiğimizde, erkekler plajda çıplak koşup sonra denize girmek iyi bir fikir olduğunu düşündükleri zamandan bahsediyordum."

"Siktir," diye küfrediyorum geriye dönüp düşündüğümde. "Tamam, içtim, o yüzden içeceğim." Şaraptan bir yudum alıyorum. "Hiç çıplak yüzmedin mi?"

"Hayır!" diye haykırır. "En büyük korkum, birincisi, birinin kıyafetlerimi çalması ve çıplak dolaşmak zorunda kalmam, ikincisi ise, çok karanlık olması ve tehlikenin orada yatması. Bir şeylerini çıkarmak zorundasın." Beni işaret eder ve ben de ona bardağımı verip gömleğimi çıkarırım.

"Tamam, sıra bende," derim, kadehimi geri alıp gömleğimi ona atarım, o da gömleği kucağına koyar. "Hiç orgazm taklidi yapmadım."

Yine nefesini tutar. "Bu haksızlık." Ona göz kırparım, o da başını eğirir ve artık oyunun başladığını anlarım. Şarabından bir yudum alır ve ben onu işaret ederim, parmağımı yukarı aşağı hareket ettirerek neyi çıkaracağını beklerim. Benim ona verdiğim gibi bana kadehini uzatır ve giydiği süveteri çıkarır, siyah tayt ve siyah spor sütyeniyle kalır. "Sıra sende," derim, en azından bir soruyu kazandığım için sevinçle.

"Hiçbir zaman arkadaşlarımla kardeşleriyle birlikte olmadım." Tavana bakıyorum ve ona gülmeden edemiyorum. "Şimdi bardağın tamamını bir dikişte içebilirsin," diyor bana ve ben bir yudum alıp bardağımı masaya koyuyorum, ayağa kalkıp pantolonumu çıkarıp ona atıyorum, kendimi boxer ve çoraplarımla bırakıyorum. "Görünüşe göre ben kazanacağım."

Bardağımı alıyorum. "Hiç kimseyle çıkmak amacıyla bir flört uygulaması kullanmadım." Onu işaret ediyorum.

Kanepeye vurur. "Bu haksızlık." Sözleri tıslama şeklinde çıkar. "Kızlar için yaz kampına gittiğimde başka nasıl biriyle tanışabilirdim ki?"

"Bu benim sorunum değil." Ona kocaman gülümsedim. "Pantolonunu alacağım."

Bana alaycı bir şekilde, "Hayatta olmaz" der. Şarabından bir yudum alır ve spor sütyenini bana fırlatır. "Senin meme uçların dışarıda olabiliyorsa, benimkiler de olabilir. Sıra bende." Düşünürken kadehini hafifçe vurur. "Seks yaptıktan sonra kimseyi hiç görmezden gelmedim."

"Evet, yaptın." Onu işaret ediyorum. "Beni görmezden geldin."

"Seni ortadan kaybolmadım" diye inkar ediyor. "Bu oyun çok aptalca."

"Aptalca çünkü sen eğlenmek için değil, kazanmak için oynuyorsun," diyorum ona. "Tamam, sıra bende. Hiç arka arkaya birden fazla orgazm olmadım."

"Orospu çocuğu," diye tıslayarak, elindeki şarap kadehini bitirir, "bu hile yapmak." Kadehi masaya bırakır ve pantolonunu çıkarır, sadece dantelli tangasıyla kalır. "Umarım kendinle mutlu olursun." Pantolonunu yüzüme fırlatır, ben de onu yakalarım.

"Kanepemde çıplaksın." Ona sırtıyorum. "Kendimle çok mutluyum." Kadehini tekrar dolduruyor.

"Hiçbir zaman partnerimle seks oyuncağı kullanmadım," diyor, bu raundu kazanacağını düşünerek.

"Ben hiç kullanmadım," diye itiraf ediyorum ve gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Bir ilişkin vardı ve bunu hiç yapmadın mı?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Vibratörü olduğunu biliyordum, ama onu kullanırken beni görmek isteseydi, bana söylerdi."

"Bu..." Başını salladı. "Bu, bir sonraki ilişkimde en öncelikli konudur," dedi ve akşam yemeğinde yediğim yemekler kusacakmış gibi hissettim.

"En uzun süren ilişkin ne kadar sürdü?" diye soruyorum ona ve neden sorduğumu bilmiyorum; gerçekten bilmek istemiyorum.

"Altı ay," diye cevapladı ve omuz silkti. "İşe çok odaklandığım için ikisini birden yapmaya vaktim olmuyor."

"Bu kulağa..." Ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum.

"Kulağa üzücü geliyor." Kendi değerlendirmesi üzerine gülüyor. "Neden biriyle ciddi bir ilişkiye adım atmadığımı bilmiyorum. Belki de bunu yaparsam, bir nevi orada sıkışıp kalacağımı biliyordum."

"Hiç kendini evinde hissettiğin oldu mu?" diye soruyorum ve o bu soruyu düşünüyor.

"Bazen," diye itiraf ediyor, "bazen de sanki sadece zamanımı doldurmak için orada olduğumu hissediyorum."

"Orada bütün bir hayatın var."

"Evet." Şarabından bir yudum alır. "Orada bir evim var. Orada arkadaşlarım var. Orada bir işim var."

"Ama orada ailen yok." Onun için içim sıkışır. Benim de ailem kalmadı, ama Morrowlar var ve onlar benim kan bağımlı olan ailem kadar benim ailemdir.

"Ama benim orada ailem yok." Sesi giderek azalır. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Rica ederim," diyorum ve o gülüyor. "Ayrıca, galiba ben kazandım."

"Öyle mi?" Bardağını masanın ortasına koyduktan sonra bana doğru geldi, bardağını alıp kendi bardağının yanına koydu, sonra tekrar bana döndü ve ben de ona döndüm.

bir dizini kanepenin kenarına koyar, sonra diğeri de aynı şekilde koyar ve bacaklarını bana atar. "Bundan emin misin?"

Ben onun kalçalarını kavrarken, o ellerini omuzlarıma koyar. "Oh, evet." Ellerimi çıplak sırtında gezdirirken gülümsememeye çalışırım. "Kesinlikle ben kazanırım."

Alnını alnıma koyar. "Şimdi bunu telafi etmelisin." Başını yana eğirir.

"Oh, güven bana," diye yumuşak bir sesle temin ederim, "Bütün geceyi bunu telafi etmekle geçirmeyi planlıyorum." Kıkırdarım ama ağzı ağzıma değdiğinde sesim kesilir. Kolumu beline dolayarak onu kanepeye sırtını dönük hale getiririm. "Şimdi telafi etmeye başlayabilirim" — saçları kanepemin her yerine dağılmış durumda — "sana arka arkaya birden fazla orgazm yaşatarak."

BÖLÜM 25

Elizabeth

NOEL'E KADAR

²³ Aralık Prova Yemeği

Yataktan kalkıp banyoya giderken Nate'i sırt üstü uyurken görüyorum. Bir kolu başının üstünde, diğeri karnının üzerinde. Yatak örtüsü onun en sevdiğim yerlerinden birini örtüyor.

Birkaç dakika sonra, banyodan çıkıyorum ve onun hala uyuduğunu görüyorum. Yatağın onun tarafına yürüyorum ve onu izliyorum. Gördüğüm en yakışıklı adam, ama bu sadece yakışıklı bir yüzden daha fazlası. Tanımaktan onur duyduğum en nazik insan. Kelimenin tam anlamıyla, sırtındaki gömleği bile sana verirdi. Şimdi düşününce, başka türlü düşünmekle hata etmişim.

Yavaşça üstündeki örtüyü kaldırıyorum ve onu çıplak görüyorum. Bir bacağı yana doğru kıvrılmış, neredeyse yatağın ortasında. Yumuşakça bir dizimi yatağa koyuyorum, ardından diğerini de. Ona doğru yaklaşırken, ellerim onun penisini kavırıyor ve gözleri açılıyor. "Günaydın," diye mırıldanıyorum, yarı sertleşmiş penisini ağzıma almadan hemen önce. Ben onun tabanını kavrarken o inliyor.

Göğsünde duran eli şimdi saçlarımın arasında. "Siktir," diye inliyor, kalçalarını biraz yukarı doğru iterek boğazımın daha derinliklerine girebilmek için. Artık tamamen sertleşmiş olan penisi ağzımın yarısını dolduruyor. "İşte böyle." Sesi uykudan dolayı boğuk. Kalçalarını kaldırırken başımı penisine doğru itiyor, boğazımın en arkasına giriyor. Yumruğum ve ağzım, onun küçük itişleriyle aynı anda onu çalıştırıyor. "Buraya gel," dişlerini sıkarak emrediyor. Yan tarafa yuvarlanıyor, penisini kaldırmadan önce dili ağzıma giriyor. "Hepsi senin."

Bacağımı onun üzerine atıyorum, onu elimle kavıyor ve onun penisinin üzerine kaymadan önce onu tam altına yerleştiriyorum. Ellerim yastığın üzerinde onun başının yanına giderken, onun elleri kalçalarımaya gidiyor. "Çok güzel," diye inliyorum, onun penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ederken.

Başını yastıktan kaldırıp ağzının üzerinde hareket eden meme uçlarımdan birini yakalar. Bir meme ucunu ağzına alır, sonra diğerine geçer. Odadaki tek ses, ben onun penisini sürerken, ben aşağı kayarken kalçalarını benimkilere doğru hareket ettirirken, bizim nefes alış verişimizdir. "Daha fazla." Gözlerimi kapatıyorum, içimdeki penisinin ve meme ucumu ısırdığı ağzının hissini içime çekiyorum. Başının yanındaki yastığı sıkıca tutuyorum. "Daha fazla." Elimden geldiğince sertçe üzerine çöküyorum.

"Daha fazlasını ister misin?" diye soruyor ve ben sadece inleyebiliyorum. Kolunu belime doluyor ve göz açıp kapayıncaya kadar beni sırt üstü çevirip penisini içime sonuna kadar sokuyor. "Sana daha fazlasını vereceğim," diye dişlerini sıkarak fısıldıyor, içimden çıkıp sonra tekrar içime giriyor.

"Daha sert." Bacaklarımı geri çekerek onun olabildiğince derine girmesini sağlıyorum ve o da bunu yapıyor. Bana tekrar tekrar giriyor ve beni orgazmın eşiğine getiriyor.

Alnı benim alnıma değiyor. "Neredeyse geldim," diyor. Gözlerimi açarken sırtımı kamburlaştırıyorum, tam o uçurumdan atlamadan önce ve içimdeki her şey titriyor. "İşte orada," diye fısıldıyor, bacaklarım beline dolanırken. Kendini tamamen içime sokuyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Siktir." O üzerime yığılırken tüm uzuvlarımı ona doluyorum.

"Az önce yaptık," diye şaka yapıyorum, o bana yumuşak öpücükler verirken sessizce gülüyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, içimden çıkıp yanıma sırt üstü düşmeden önce. "İşte bu iyi bir uyanma çağırısı."

Yan dönerek, "Dün sabah böyle uyandığım için, bu iyiliğin karşılığını vermem gerektiğini düşündüm" dedim. Bana baktı, gözleri açık yeşil ve çok sıcaktı, sana bakması yeterdi, her şeyin yoluna gireceğini bilirdin. Senin tüm güvensizliklerini giderirdi.

"Teşekkür ederim," diyor.

Dirseklerimin üzerine kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. "Sanırım kar durdu."

"Öyle umarım" — yataktan kalkar — "dün bütün gün kar yağdı." Ben onun kıçının kayboluşunu izlerken, o banyoya doğru yürür. Sonra ben de yataktan kalkar, yatarken giymeye başladığım ama ışıklar söndüğünde üzerimden sökülen pijamaları yerde ararım.

Şortu ve tişörtü alıp kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Whiskey kapının dışında oturmuş, bana "zamanı gelmişti" ve "beni odanın dışında nasıl kilitleyebildin?" diyen bir bakışla bakıyor. "Günaydın, evlat," diyorum, o da kalkıp bacaklarımın etrafında dolaşıyor ve sonra banyoda olan Nate'i aramak için odaya giriyor. Suyun aktığını duyuyor ama ben "Dışarı çıkmak ister misin?" dediğimde bana bakıyor.

Onunla birlikte merdivenlerden aşağı iniyorum, o da yanımda yürüyor, ben de dönüp arka kapıya doğru yöneliyorum. Arka tarafta kar yığılmış ve dün Whiskey'nin oynadığı yeri, ona bir yol açmaya çalıştığımız yeri tam olarak görebiliyorsunuz. O hiç umursamıyor ve karın içine atlayıp tekrar geri çıkmaya devam ediyor.

Onu dışarı çıkardıktan ve kahveyi hazırladıktan sonra, oturma odasına gidip ağacın ışıklarını yakıyorum. Dün kalktığımda da aynı şeyi yapmıştım. Dün uyandığımızda ve bütün gün boyunca kar yağmaya devam ediyordu. Herkese verilen mesaj, evde kalabiliyorsanız kalın, idi, biz de öyle yaptık. Kahvaltı yaptık ve sonra kanepede uzanıp film izledik, sonunda seviştik. Bütün gün uzanıp ya seviştik ya da birbirimizle ilgili eski hikayeleri hatırlayıp güldük.

Öğleden sonra kar yağışı durdu ve herkes ailemin evinde toplanacaktı, ama biz evde kalmayı tercih ettik. İkimiz de aramızda olan bu şeyi dışarıya açığa çıkarmak istemiyorduk sanki.

Kahve yaparken onun merdivenlerden indiğini duydum. Arkama dönüp ona bakma fırsatı bulamadan onu hissettim. Bir eli yanımda, diğer eli karnımda kayıyor, beni göğsüne çekerek yüzünü boynuma gömüyor. "Whiskey'yi içeri almak için

Whiskey'yi içeri almak için tam zamanında geldin." Başımı yana çevirerek boynuma erişmesini sağladım.

"Anladım." Omzumun üzerinden onu izliyorum, arka kapıya gidip onu içeri alıyorum.

"Günaydın," dediğini Whiskey'e duyuyorum ve sonra yan tarafına dokunduğunu duyuyorum. "Yemeğini al," diye ekliyor. "Ben ön tarafı kontrol edeceğim." Ön tarafa doğru yürüyor. "Kar küreyiciler sonunda geçti," diye duyuruyor mutfağa girerken, "bu da sonunda buradan çıkabileceğimiz anlamına geliyor."

Neden bu sözleri beni rahatsız ediyor bilmiyorum, ama ediyor. "Harika." Arkanı dönüp ona kahvesini veriyorum ve ilk günden beri oturduğum tabureye oturuyorum. "Bugün kahvaltı hazırlamak ister misin?" diye soruyorum ve o tezgaha yaslanıyor.

"Yiyebilirim." Omuzlarını silkiyor. "En sevdiğin kahvaltı ne?"

"Ben pek kahvaltı yapmam." Kahvemi bir yudum alıyorum. "Sabah sekizde işten çıkıyorum ve eve vardığımda öğlen vakti oluyor ve çok yorgunum, bu yüzden genellikle önceki günün akşam yemeğinden kalanları ısıtıp yiyorum." Gülüyorum. "Bazen kahvaltılık bir şeyler alıyorum."

"Peki, normal bir dokuz-beş işinde çalıştığını varsayalım," diyor. Neden kalkıp ona gidip, kollarımı beline dolayarak ve başımı göğsüne yaslayarak bu konuşmayı yapma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum.

"Tamam, öyle varsayalım." Ona gülümsüyorum. "Muhtemelen krep ve omlet yerim, belki biraz da kahvaltılık sosis."

"Tamam," diyor ve buzdolabına doğru yürüyor. "Bunu yapmak için ihtiyacımız olan her şey var."

"Yardım edeyim," diyorum ama o başını sallıyor.

"Son iki gecedir akşam yemeğini sen yaptın." Omzunun üzerinden bakarak malzemeleri alır. "Sana kahvaltı hazırlayayım."

"Buna hayır demem." Onun, küçük tost makinesine kahvaltılık sosisleri koymadan önce pankek hamurunu karıştırmasını izliyorum.

"Hiç gündüzleri düzenli saatlerde çalışmayı düşündün mü?" diye soruyor bana krepleri yaparken.

"Evet," diye itiraf ediyorum, "ama gündüzleri çalışırken evde olan bitenleri kaçırdığımı hissediyordum." Bana bakıyor. "Çılgınca olduğunu biliyorum. Bir anda buraya gelip gidebileceğim bir durum değildi." Korku duygusu, sanki bir tuğla duvara çarpmışım gibi beni vurur. "Ama en azından o anı yaşayabiliyordum. Siz uyurken ben de uyuyordum, böylece yarı yarıya dahil olduğumu hissediyordum."

"Belki de eve dönmek istediğini hiç düşündün mü?" diye soruyor bana ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diyorum dürüstçe ve omuz silkiyorum, "Orada bir hayatım var."

"Ama gerçekten var mı?" diye soruyor bana. "Çünkü buraya geldiğinden beri bana söylediğin tek şey evini özlediğin. Yani, tam olarak bu kelimelerle değil, ama her şey. Hayatını yaşama şeklin, sanki orada yaşıyor ama burada yaşamak istiyormuşsun gibi."

"Öylece eve dönemem," diyorum.

"Neden olmasın?" Bana hiç sorulmamış bir soru soruyor. Birçok kişi bana eve dönmemi söyledi ve ben yapamayacağımı söylediğimde, konuyu kapatıyorlardı. Ama Nate öyle değil. Nate, diğerlerinin sormaya korktuğu ya da sormaya tenezzül etmediği soruları bana her zaman soran kişidir.

"Çünkü" diye cevap veriyorum ve o sadece gülüyor.

"İyi cevap." Geri dönüyor. "Yani eve dönmeyi düşündün mü?"

Ne cevap vereceğimi düşünüyorum. "Yani, sürekli düşünüyorum, ama ne yapacağım?"

"Sen bir doktorsun, her yerde çalışabilirsin," diyor. "Annenle ya da Jack'le bile çalışabilirsin."

"Ama o zaman vazgeçmiş gibi olurum." Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sen ne diyorsun lan?" Bana bakarken

"Eve dönüp annenle çalışmak nasıl pes etmek oluyor?" Başını salladı. "Tıp fakültesine gitmedin ve annen sana iş vermedi ki. Sen gerçekten bir doktorsun."

"Evet, ama yardım alan ben olacağım," diyorum ona. "Kendine bir bak." "Ne olmuş bana?" diye soruyor, krepleri tabağa koyup ve üç tane daha yaparken soruyor.

"Sen lanet olası bir veteriner kliniği kurdun," diyorum, sesim yükseliyor. "Bunu senden başka kimse yapmadı."

"Delirdin mi?" Bana bakar. "Büyükbabam ve büyükannem bana bir sürü para bıraktı, annem ve babam da öyle." Gözlerimi deviririm. "Onlar olmasaydı, kendi kliniğimi kurabilir miydim sence?"

"Evet," diye cevap veriyorum içtenlikle. "Klinik yine olurdu, sadece biraz daha uzun süre borçlu kalırdın."

O burun kıvrıyor. "Dört yıl boyunca günde on altı saat çalıştım. Yakalayabildiğim her hayvanı yakaladım. Ev ziyaretleri yaptım. Aklına ne gelirse, hepsini yaptım. Senin yaptığın gibi. Sen uyanıp istediğin vardiyayı ya da istediğin departmanı almadın." Onun yaşadığı tüm zorlukları ve onun yanında olamadığımı, onu anlayamadığımı düşündüğümde göğsüm sıkışıyor. Son yedi yılımız boşa geçti ve bunun yarısı benim suçum.

"Evet, ama yine de farklı," diye itiraz ediyorum, onun sözlerini sindirerek, "sen bunu tek başına yaptın."

"Kimse tek başına bir şey yapmaz, Elizabeth," diyor benim adımla söyleyerek ve kahvaltısını bitiriyor. "En azından mecbur kalmadıkça. Benim ailem, dedemlerim, senin ailen, hepsi yardım etti." Ona bakıyorum ve ona bir şey söylemek üzereyim ki ön kapı açılıyor.

"İçeri girdikten sonra ön kapıyı kilitlemeye başlaman gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona, ikimiz de içeri girecek kişinin kim olduğunu görmek için yana bakarken.

"Yemek kokusu alıyorum," diyor Joshua ve ben başımı geriye atıp inliyorum.

"Otuz altı saat boyunca," diyorum, ona bakarak, "seni ve düğününü tamamen unuttum."

"Peki, sana bunu söylemekten mutluluk duyarım, ama sadece birkaç gün kaldı." Tabureyi çekip oturur. "Yarın prova yemeği var, sonra da düğün."

"Bu lanet düğünü bir daha duymak zorunda kalmayacağım saatleri sayıyorsan parmağını kaldır," derim ciddi bir ifadeyle ve orta parmağımı kaldırırım. "Benim."

Gülüyor. "Kar fırtınasının gizli bir nimet olduğunu söylemeliyim." Bize bakıyor. "Macy'ye bir şey söyleme ama ben tüm bunlardan bıktım, artık sadece evlenmek istiyorum."

Tezgahı tokatlarım. "Herkes anlatacağım," derim ona. "Times Meydanı'na bir reklam panosu koyacağım. Üzerimizde uçan, adı her neyse, uzun şeylerden bir tane alacağım. Gazetede bir makale yayınlatacağım." İkisi de bana güler.

"Neyse, ben Noel hakkında konuşmak için buradayım." Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, Nate ve ben inleriz. "Sakin olun, önemli bir şey değil."

"Uçuşumu değiştirdim," diyorum onlara. "Noel sabahı saat altı da yola çıkacağım." Gülümsememeye çalışıyorum ama ikisinin de yüzündeki ifadeye bakınca kendimi tutamıyorum. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum," diyorum. Nate'e baktığımda, yüzünde daha önce hiç görmediğim yeni bir ifade var. Bundan nefret ediyorum.

BÖLÜM 26

Nate

GÜMÜŞ ÇANLAR

"Uçuşumu değiştirdim." Onun bu sözlerini duyduğumda içimdeki her şey durdu, her şey. "Noel sabahı saat altı da ayrılıyorum." O gülümsemesini saklamaya çalışırken, ben ona bakıyorum, kalbimin göğsümde çarpış sesleri kulaklarımda yankılanıyor. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum." Sanki içimdeki tüm hava emilmiş gibi ve tek yapabildiğim ona bakmak. Kalbim sanki biri göğsüme oturmuş gibi titriyor.

Yumurtaları pişirmek için arkamı dönüyorum. "Noel Günü ayrılırsan annen ve baban seni öldürür," diyor Joshua ve ben gözlerimi kapatıp kendimi toplamaya çalışıyorum.

"Düğününüzden önceki gece düğününüz olduktan sonra Noel Günü'nde bir şey yapacaklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Sanırım evde Noel yemeği yiyeceklerini söylemişlerdi. Ama anladığım kadarıyla, ailenin çoğu o gün tatile çıkacak."

"Evet, sadece birkaç gün izinleri var," diyor Elizabeth. "Sanırım bazılarının yirmi altıncı gün seyahat etmesi gerektiğini duydum."

"Burada kalanlar için" — Joshua kahve makinesine gidip kendine kahve hazırlar — "akşam yemeği hazırlıyorlar." Bir fincan kahve doldurur ve tezgaha yaslanır. "Sizi de sayarım o zaman."

"Olmaz," Elizabeth benden önce reddeder. "Hayatımda yaşadığım en büyük akşamdan kalma ile uğraşacağım." Omzumun üzerinden ona bakarım. "İnsan olarak mümkün olduğunca çok içmeyi planlıyorum." Bana bakar ve yüzündeki gülümseme beni rahatlatır. "Merak etme, zaten banyo zemininde uyumayı planlıyorum."

"Onlara bunu söylemeyeceğim," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "Sen söyleyebilirsin. Sana aldıkları Noel hediyelerini geri alabilirler."

"Siktir." Tezgahı tokatladı. "Kimseye bir şey almadım," diye tısladı. "Hepsi senin suçun." Joshua'yı işaret etti. "Düğün hazırlıklarıyla o kadar meşguldüm ki, hediyeleri unuttum."

"İstersen," diyorum, tavaya yumurtaları döküp karıştırmaya başlarken, "alışveriş merkezine gidebiliriz, sonra da Noel pazarı var."

"Evet," diye kabul eder. "Markete gidip herkese Noel hediyeleri alabiliriz," diye Joshua'ya bakar, "böylece belki onlar da benim kadar Noel'den nefret ederler."

Ben burun kıvırırım. "Parayı boşa harcayacaksın, böylece Noel'den nefret etsinler diye mi?"

"Bunun iyi bir plan olduğunu söylemedim. Sadece bir plan olduğunu söyledim." "Biz Noel'i seviyoruz," diye hatırlatır Joshua.

"Sana bir şey alacağım kim demiş?" O karşı çıkıyor ve o kahvesini bitirip fincanı lavaboya koyarken gözlerini deviriyor.

"Tamam, ben çıkıyorum, akşam görüşürüz."

Elizabeth inler, "Evlenen ben değilim, neden yürüyüş provası yapmam gerekiyor ki?"

"Evet," diye onaylar. "Onu flash mob yapmaktan vazgeçirdiğim için şanslısın."

"Hayır." Elizabeth başını sallar. "Sen şanslısın," diye homurdanır, o ise ona doğru yürür ve kafasına bir öpücük kondurur.

"Seni en çok seviyorum," der o, ama kadın onu iter.

"Sen yalancı bir yalancısın," diye tıslar. "Bu düğünde kimsenin itiraz etmediğinden emin olsan iyi olur, yoksa hepinizle kavga ederim."

"Bu saçmalığı evrene yayma." Ellerini beline koyar.

"Ben evrene hiçbir şey söylemiyorum," diye kendini savunur, ben yumurtaları tabağa koyarken ve sonra sosisleri almak için yürürken. "Onu aldatarak her şeyi mahvettiysen ve kadın seni geri almaya geliyorsa, bu benim suçum mu?"

"Onu aldatmıyorum." Ellerini başına koyar. "Bunu şaka olarak bile söyleyemez misin?"

Gözleri büyür ve onunla seviştiğini görebilirim. "Zaten şüphe varsa, bu evlilik başından beri mahkumdur." Yüzü solgunlaşır.

"Elizabeth," diye seslenirim ve o kahkahayı patlatır.

"Sadece dalga geçiyorum. Onu asla aldatmayacağını biliyorum, çünkü eğer aldatırsan ve ben öğrenirsem, anneme söylerim ve o da babama seni dövdürür. Sonra Jack de seni döver." Başını yana eğiyor. "Sonra da ben kesinlikle seni bıçaklarım."

"Anlaşıldı." Bana çenesini kaldırarak selam verir ve evden çıkar. Tezgâhtan kalkar ve onun peşinden koridora koşar.

"Nereye gidiyorsun?" Koridora bakıyorum ve onun mutfağa geri geldiğini görüyorum.

"Kapıyı kilitledim" — tabureye geri oturur — "böylece kimse buraya giremez." Ona gülüyorum. "Düşünsene, tezgahın üzerinde benimle sevişirken Joshua içeri girseydi."

"Bunu açıklamak oldukça zor olurdu." Kıkırdayarak yanına oturuyorum. "Kesinlikle 'göründüğü gibi değil' diyemezsin." Onunla birlikte kıkırdayarak gülüyorum. "Gerçekten Noel pazarına gitmek istiyor musun?" Bir parça sosis kesiyorum.

O başını sallar. "Gitmek istiyorum, ama şimdi alacağım bir hediye daha var." Bana bakar ve ben gülerim.

"Aklıma gelen birkaç şey var."

"Onların çoğunu zaten yaptım," diye şaka yapar, "tabii bir kutu dolusu oyuncak alıp gerçekten bir parti vermezsek."

"Acaba Noel için seks oyuncakları var mı?" diye soruyorum ve o telefonunu çıkarırken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Noel için seks oyuncakları arıyorum." Bana bakar. "Bir keresinde Paris'teydim ve Eyfel Kulesi şeklinde bir vibratör vardı." Şaşkınlıkla ağzımı açarım. "Farklı renkleri de vardı." Telefonuna bir şeyler yazar. "Tamam, işte birkaç tane buldum." Kahvaltısından bir ısırık alır. "Hazır mısın?"

"Kimsenin buna hazır olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ettim, "ama işte buradayız."

"Tamam, çorap doldurucular, anal pluglar." Ona bakarım. "Bunu yapabilirim." "Yapabilir misin?" diye sorar bana.

"Yani, önümde bir plug ile oturduğunu bilmek çok seksi olurdu."

O gülüyor. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Noel yemeği için masaya oturup senin yüzünü buruşturduğunu görmek." Ben de gülüyorum.

"Tamam, o zaman bu fikir geçersiz." Ağzıma daha fazla yemek tıktırıyorum. "Sırada ne var?"

"Noel Baba'nın seks pozisyonu kuponları," diye okur ve ben de onaylayarak başımı sallarım. "Noel'in on iki seks oyunu."

"Bir günümüz kaldı, yani her gün üç katı yapmamız gerekecek."

"O zaman bu da belki listesine girsin." Bir lokma daha alır. "Ökse otu altında seks zarları."

Ona gülüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Şey, üzerinde 'Noel'i Sürtükçe Geçir' yazıyor." O gülüyor. "Bu, sik em, köpekler gibi sikiş, cinsel organlarını sür, ya da tavşanlar gibi sikiş gibi şeyler yazan bir zar oyunu."

"Biz zaten bunların hepsini yapıyoruz."

"Doğru. Ohhh, bunu nedimler için almalıyım." Telefonu bana gösterebilmek için çevirir. "Ren geyiği ya da Noel Baba meme ucu pastileri."

Burun kıvrıp parmağımı yukarı doğru kaydırarak ekranı silkeliyorum. "İşte bu," diyorum, "şeker kamışı vibratör." O da dönüp bakıyor. "Sepete ekle." Kafamı sallıyorum. "Sana sürpriz yapacağım."

"Lütfen yap. Acaba penis bölgesinde ökse otu olan boxer satıyorlar mı?"

"Ohh" —beni işaret ediyor—"Bunu babam ve Jack için alacağım, sadece onları gerçekten rahatsız etmek için."

"Annen ölür." Gülmeden edemiyorum. "Ya da sana teşekkür eder."

"İyy," diyor, "Yemeğimi bitirdim. Ailemin hala bunu yaptığını düşünmek istemiyorum."

"Uzun zamandır birlikteler, sağlıklı bir cinsel yaşamları olduğunu söyleyebilirim."

"Nate," diye fısıldayarak adımı söyledi, "Şu anda çeneni kapatmanı istiyorum."

Ona gülmeden edemiyorum. "Duş alıp güne hazırlanacağım."

"Ama yemek yaptım," diye hatırlatıyorum ona mutfaktan çıkarken. "Yemek yapan temizlik yapmaz."

"Ağzını açmadan önce bunu düşünmeliydin," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Bulaşıkları yıkamadım, onun yerine duşa girdim. O saçını düzeltirken ben bulaşıkları yıkadım. Bir saat sonra evden çıkıyoruz, kamyonete doğru yürürken elimi eline sokuyorum. "Güzel bir gün." Arabaya binmek için elimi bırakıyor.

"Düğün zamanı geldiğinde kar erimiş olacak mı sence?" diye sorar bana kamyonete bindiğimde.

"Emin değilim." Kamyoneti çalıştırıyorum. "Ama tahminimce Macy bizi dışarıda fotoğraf çekmeye götürecekt."

"Harika." Ben Noel pazarına doğru ilerlerken o pencereden dışarı bakıyor. Park yerine giriyorum ve park yerinin dolu olmasına şaşırıyorum. Park yeri bulmam tam yirmi dakika sürüyor.

Arabadan inerken, kamyonetin arkasında benimle buluşur ve ben eğilip dudaklarından öperim. Elini kaldırıp dudak parlatıcısını silerken bana gülümser. Dönüp elimi eline koyarım ve kurulan küçük kulübelere doğru yürürüz. Parkın etrafında küçük bir köy gibi sıralar halinde kulübeler kurulmuştur.

Meydanın ortasında büyük bir Noel ağacı var ve çocuklar birbirlerinin peşinden koşuyorlar. "Nereden başlamak istersin?" diye soruyorum ve o omuz silkiyor.

"Emin değilim, neden buradan başlamıyoruz?" Bana bakar. "Sonra koridorları gezelim."

"Tabii," diye kabul ediyorum. "Ne zaman durmak istediğini söyle yeter."

"Anlarsın. Seni çekeceğim." Ellerimizi kaldırdı, parmaklarımız birbirine gevşekçe tutunuyordu.

Önce bir mum dükkanının önünden geçiyoruz ve o beni içeri çekiyor. Yanlarda asılı çelenkleri ve yağmur veya karın onları mahvetmesini önlemek için başımızın üzerinde asılı olan ahşap tavanı gördüğümde, çam kokusu hemen burnuma geliyor. "Bunlar çok güzel." Mason kavanozundaki mumlardan birini eline aldı. Mumin üst kısmında kırmızı ve beyaz bir ip vardı ve üzerinde çobanpüskülü asılıydı. "Tarçın kokuyor," dedi, mumu koklayıp bana doğru uzattı.

burun. "Çok güzeller," diyor ve kızılıcık ve portakal kokulu bir tane daha alıyor. "Bu evde çok güzel kokar."

"O zaman al" diyorum ve o da başını sallıyor. Üç mumla dolu bir poşetle dükkandan çıkıyoruz. Bir sonraki dükkana doğru yürürken poşeti ondan alıyorum. Bu dükkana da çeşitli biblolarla dolu ve o, ev yapımı çorapların satıldığı dükkana gelene kadar önünden geçip gidiyor.

"Ohh, bak." Üzerinde karamel rengi bir kedi ve Noel Baba şapkası olan çoraplardan birini işaret ediyor. "Bunu almalıyız." Bana bakıyor. "Ve bunu da Whiskey için," diyor, ön tarafında Woof yazan, OO harflerinin içinde Noel Baba yüzü olan çorabı göstererek. "Baby Cat ve Bean için de birer tane almamız lazım."

Çorapları incelerken bir kadın yanımıza gelir. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Gri kedili olanı yok, değil mi?" diye sorar ve kadın başını sallar.

"Üzerinde kedi olan bir tane al," diyorum ona ve o bana ters ters bakıyor. "Onun bilmeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

"İçine kedi oyuncakları koyacağız," diye bilgilendirir beni.

"Elizabeth," diye cevap veriyorum, gülmemeye çalışarak, "kediler oyuncaklarla oynamazlar." Sanki ona Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişim gibi bana bakıyor ve o sekiz yaşında. "Kovalamak istedikleri zaman bir şeyleri kovalarlar." Bakışları ölümcül bir bakışa dönüşüyor. "Artık susacağım."

"Bu akıllıca olur," diye onaylar. "Bu üçünü alacağız," der kadına, "ve ben de bunu alacağım." Üzerinde Grinch olan bir tanesini alır. "Hangisi sana daha çok yakışır?" diye sorar bana. "Al, ya ren geyiği ya da kardan adam alabilirsin."

"Neden bana sürpriz yapmıyorsun?" diyorum ona ve o beni kovuyor. O benim için bir çorap seçerken ben de arkanı dönüp uzaklaşıyorum. Kadına gülümsediğini ve sonra neredeyse zıplayarak bana doğru geldiğini görüyorum. "İkimiz için de birer tane aldım." Çantayı kaldırıyor. "Onları asıp içine küçük hediyeler koyabiliriz."

"Anal plug gibi mi?" diye soruyorum ve o başını geriye atıp gülüyor. Ona sarılmak için uzanıyorum ve onu kendime çekiyorum. Yüzündeki gülümseme kulaklarından kulaklarına kadar uzanıyor ve bir haftadan biraz fazla bir süre sonra onun gideceğini fark ediyorum. Başka bir şey söylemiyorum, onun yerine onu bırakıyorum ve o diğer kulübeye doğru yürüyor, ben de

kalbimin parçalanmasını engellemeye çalışıyorum. Başından beri durumun farkındaydım, iyi bitmeyeceğini biliyordum. Sadece acı vermeyeceğini ummuştum.

Yanılmışım.

BÖLÜM 27

Elizabeth

SANTA BABY

"Hazır mısın?" Ayak bileğime kayışı bağlarken yatak kenarından başımı kaldırıp ona bakıyorum. Beyaz gömlek ve siyah takım elbise giymiş olarak karşımda duran onu görünce yüzüm anında gülümsemeyle doluyor. Düğmeli gömleğinin üst kısmı açık, boynunu ve göğsünün üst kısmını hafifçe gösteriyor. Saçları yana doğru taranmış, ama üst kısmı alnının önüne düşüyor. Yeşilimsi mavi gözleri daha çok griye yakın. Beni görünce "Vay canına," diyor, "muhteşem görünüyorsun."

"Henüz elbisemi bile görmedin," diye ona işaret ediyorum, diğer ayak bileğime geçip kayışı bağlarken, birdenbire önümde çömeliyor. Ellerini benim ellerimin yerine koyarak ayakkabımı bağlıyor.

"Çok mu sıkı?" diye soruyor bana ve ben sadece başımı sallayabiliyorum. Boğazımda bir yumru oluşmuş. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Elbette, bazen annem bana yardım ederdi, ama bir erkeğin bunu yapması beni şaşırtıyor. Özellikle de bu adam. Nefret ettiğimden daha uzun süredir sevdiğim adam. Belki de herkesi onunla karşılaştırdığım adam. Sekiz gün sonra, ben eve dönmek için uçağa binerken, hala burada olacak olan adam. "Tamam," diyor işini bitirince, ama yine Nate beni şok ediyor, bacağını kaldırıp ayak bileğimin içini nazikçe öpüyor. Şimdi yumruğum mideye iniyor ve küçük kelekler de ona eşlik ediyor. "Artık hazırsın." Ayağımı nazikçe yere indiriyor. "Şimdi, güzel olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Hayır," diyorum yumuşak bir sesle, öne doğru kayarak, elimle yanağını okşayarak, "ama seni gördüğümünden beri, hiç şüphesiz

sen bu gece oradaki en yakışıklı erkek olacaksın." Başımı hareket ettirip dudaklarımla onun dudaklarına dokunuyorum.

"Umarım öyle olmaz," diye alay ediyor, dudaklarını bıraktığımda ve dudak parlaticısını sildiğimde, "Macy'nin düğünü iptal edip benimle kaçmaya çalışmasından nefret ederim."

Gülmekten başım geriye doğru gider. "Joshua'nın yüzünü hayal edebiliyor musun?"

"Hayır." Ayağa kalkar ve bana elini uzatır. Ben de ayağa kalkarken elimi onun eline koyarım. Bir adım geri atarken elimi bırakmaz. "Tamam, şimdi seni tamamen görebiliyorum." Beni baştan aşağı süzer. "Yanılmışım."

"Anlamadım?" derim, o da elimi tutup beni döndürerek elbisenin arkasını görür.

"Güzel görünmüyorsun," diye ilan eder, ben ona dönünce, "nefes kesici görünüyorsun."

Kızarırken gözlerine bakmamaya çalışıyorum, bunun yerine ayakkabılarımı izliyorum. Ayakkabılar, giydiğim elbisenin rengiyle aynı bordo renginde. Beni kendine doğru çekiyor, elimde tuttuğu el şimdi belimi sarıyor. "Gelin'den daha güzel görünmemen gerektiğini düşünüyorum."

"O zaman onun için çok kötü," diye karşılık veriyorum ve elimi göğsüne koyuyorum, o da gülmekten elimin altında titriyor.

"Gitmeliyiz," diye ısrar etti, "yoksa geç kalacağız."

"Son rötuşları yapmam lazım," dedim, eli belimden kalçama kaydı ve oradan da aşağıya doğru inip, uzaklaşmadan önce sıkıca sıktı.

"Whiskey'yi bir kez daha dışarı çıkaracağım." Eğildi ve dudaklarıma öpecek sandım ama onun yerine kalbimin attığı yer olan boynumu öptü. "Aşağıda seni bekleyeceğim." Dönüp kapıdan çıktı ve bana nefes almam için zaman tanıdı. Elim karnıma koydum ve derin bir nefes aldım. Elimin altındaki kadife elbisenin yumuşaklığı, odanın köşesindeki uzun aynaya bakmamı sağlar. Elbiseyi aldığımda emin değildim, ama Nate'in bana bakışlarını gördükten sonra, bunun mükemmel bir seçim olduğunu anladım. Uzun kollu, dışarıda fotoğraf çekilmek isterse diye bunu da hesaba kattım. Boynuma kadar uzanıyor ve dar.

dizlerime kadar uzanıyor, orada denizkızı tarzında genişliyor, ama baldırlarımın ortasında bitiyor. Arkanı dönüp sırtımın ortasına kadar uzanan sırt kısmını görüyorum. Telefonumu ve kredi kartımı sığdırabileceğim kadar büyük olan altın rengi çantamı alıyorum. Ailemle birlikte olacağım için kredi kartımı yanımda getirmem için hiçbir neden olmasa da.

Banyoya gidip pembe parfüm şişemi alıyorum, kulaklarımın arkasına birkaç kez ve bileklerime iki kez sıkıyorum, sonra dudak parlaticımı sürüyorum. Saçlarım ortadan ayrılmış ve yüzümden uzağa doğru hafifçe kıvrılmış. Yarın tam bir glamour olacak olduğumu bildiğim için makyajım çok minimal. Merdivenlere doğru giderken ışığı kapatıyorum. Nate'in beni beklediği ön kapıya doğru inerken tırabzana tutunuyorum.

Ellerini ceplerine sokmuş, her hareketimi izliyor. Son basamağa geldiğimde, "Bu gece eğleneceğim," diyor, "basamakları çıkamayabilirim bile." Sırıttıyor. "Seni kapıya dayayıp sismek zorunda kalabilirim."

Gülüşümün sesi giriş kapısında yankılanıyor. "Bunu dört gözle beklemek güzel."

Bana kapıyı açar ve önünden geçmem için elini uzatır. Kapıyı kilitlemesi için merdivende onu beklerim, sonra elini tutar ve kaygan olup olmadığını anlamak için adımlarıma dikkat ederek merdivenlerden inerim. Kamyonetin benim tarafıma gelir ve kapıyı açar. Parmak uçlarımda yükselir ve çenesinin yanına bir öpücük kondururum, sonra elini tutar ve içeri girerim.

Kamyonetin önünden dolaşırken onu izliyorum, dışarıdaki ışıklar etrafını aydınlatıyor. O arabaya bindiğinde gülümsemeden edemiyorum. "O bakış ne için?"

"Sadece eve döndüğümüzde ne olacağını düşünüyorum." Bu sözleri söyledikten sonra kendimi düzeltmek istiyorum. Burası benim evim değil. Onun evi. *Senin* evin demeliydim.

O, garajdan çıkıp resepsiyon alanına doğru ilerlerken gülümsüyor. Otopark elbette dolu ve neredeyse otoparkın girişine park etmek zorunda kalıyoruz. Kapıya doğru yürürken elimi tutuyor ve ben onu kendimden uzaklaştırmak istiyorum, ama yapamıyorum.

neden el ele tutuştuğumuzu merak ediyor olabilir. Neyse ki ikimiz için de dışarıda kimse yok.

O benim için kapıyı açıyor ve ben içeri giriyorum, kapının etrafında toplanan kalabalığı görüyorum. Joshua ve Macy hemen yanında durmuş, misafirlerini selamlıyorlar. "Yüz kişinin katıldığı bir prova yemeği hiç görmemiştim," diye mırıldanıyorum Nate'e, ki o şu anda elini belimin altına koymuş durumda.

"Nasıl oldu da en son gelenler siz ikiniz oldunuz?" Joshua önce bana, sonra Nate'e sert bir bakış attı. "Sen sağdışsın."

"Bunun bir önemi var mı bilmiyorum," diyorum, onlara bakarak, "ama burada olması gereken tek kişiler siz ikisiniz." Onları işaret ediyorum. "Tabii biri son anda vazgeemedike." Macy'ye bakıyorum. "Kaacak bir yere ihtiyacın olursa, her zaman aşağıya gelebilirsin."

Joshua omzumu itti. "Anne," omzumun üzerinden bana seslendi, "bana kötü davranıyor ve bugün benim düğün günüm."

"Bugün senin düğün günün değil," diye düzeltiyorum, "bugün düğün öncesi günün." Anneme bakıyorum, yanıma gelip kolunu belime doluyor ve bana gülümsüyor. "O dayanılmaz hale geliyor."

Kulaklıklılı biri yanımıza geliyor. "Tamam, yavaş yavaş gösteriye başlayabiliriz." Omuzlarına kadar uzanan kısa sarı saçları var. "Herkesi yerlerine oturtabiliriz."

"Sonuncular da geldi." Joshua bize bakar.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir." Az önce tekmelemişim gibi bakan kadına bakıyorum.

"Olumsuz şeyler söylemeyiz," diye azarladı, etrafına bakarak. "Bunu evrene yaymayız." Kafasını salladı ve kulaklığının yan tarafına bastırdı. "Başlama zamanı."

"Basınç altında harika bir performans sergiliyor gibi görünüyor," diyorum ve annem beni yanımdan imdikliyor. "Ah!"

"Yerine geç," diye tıslar bana, sonra Nate'e bakar. "Her zamanki gibi çok yakışıklısın."

"Tamam, herkes yerlerine," diyor kadın, ellerini çırparak. "Düğün törenine katılıyorsanız ve gelin tarafındaysanız, oraya gidin." Kapıyı işaret ediyor. "Damadın tarafındaysanız, oraya gidin." Arkayı işaret ediyor.

"Başlıyoruz." Nate'e bakıyorum, o bana sırtıyor ve Joshua'nın omzuna vuruyor. "Seni neredeyse evlendirelim."

"Kahretsin, yüzükler," der Joshua, elini alnına vurarak. "Onları annemlerin evindeki kasada unuttum."

"Onlar bende," diye annem güvence verir. "Zack," diye babamı çağırır, babam elinde bir bardak viskiyle gelir. "İçki mi içiyorsun?"

"Hayır de" diye tavsiye ediyorum ona. "Bir arkadaşın için tuttuğunu söyle." Annem bana dönüyor. "Sadece yardım ediyorum."

"Olman gereken yere git, yardım et," diye bana fısıldıyor ve ben kaşlarımı kaldırıp tüm nedimelerin bulunduğu yere doğru yürüyorum. Nedimeler Macy'nin tüm arkadaşlarından oluşuyor ve sanırım bu görev bana verildi çünkü Macy yapmak zorundaydı, yapmak istediği için değil. Birlikte vakit geçirdiğim bu bayan grubuna gülümsüyorum, ama bu sadece tüm etkinliklere birlikte katıldığımız için.

"Bu çok heyecan verici," diyor içlerinden biri ve ben gülümsüyorum, çantamı elimde tutuyorum ve sonra Evie'nin amcam Max'in yanında oturduğunu görüyorum, amcam kolunu onun omzuna atmış.

"Hemen dönerim," diyorum onlara, ikisinin yanına koşarak çantamı ona veriyorum.

"Ne eğlenceli olur biliyor musun?" diye soruyorum, ona çantamı uzatıp amcama öpücük veriyorum. "Sen benim yerime geçersen."

"Delirdin mi?" Gülmemeye çalışıyor. "En sevdiğim amcamla burada kalmak istiyorum."

"Duydum," diye araya girer Matthew arkadan ve o omzunun üzerinden bakıp ona gülümser.

"Bitirmedim. Mavi giyen en sevdiğim amcam diyordum. Sen siyah giyen en sevdiğim amcamsın."

"İyi yakaladın," diyorum ona ve sonra birinin adımı seslendiğini duyuyorum. "Kurtar beni," diye yalvarıyorum ve geri dönüyorum. Kulaklıklılı kadın, adı Doreen, bize ne yapacağımızı özetliyor.

"Sorunuz var mı?" diye soruyor bize ve ben onunla dalga geçip bir soru sormayı düşünüyorum, ama Macy her an kusacak ya da ağlayacak gibi görünüyor.

Prova, kimin ne zaman koridordan yürüyeceğine dair ince ayarlamalar yapıldığından bir saatten fazla sürüyor. Prova bittikten sonra, odanın arkası açılıyor ve yemek için masaların hazırlandığını görüyoruz.

"Hey." Joshua'nın yanından bana doğru gelen Nate'e bakıyorum. "Eğlenceliydi, değil mi?"

"O kadar eğlenceliydi ki bir an için nerede olduğumu unuttum." Etrafa bakıyorum. "Keşke telefonum olsaydı da birkaç tur Candy Crush oynayabilseydim." Masalardan birine doğru yürürken başını sallıyor. Yan tarafta Jack ve Evie'nin kuzenim Ariella ve nişanlısı Jaxon ile oturduğu masayı işaret ediyor.

"Aman Tanrım," diye bağırır. Yaklaştığımı görünce ayağa kalkar, bana doğru gelir ve uzun uzun sarılırız. "Seni gördüğüme çok sevindim," diye fısıldar Ariella ve ben gözlerimi kapatırım. "Sanki seni beş yıldır görmemişim gibi hissediyorum."

"Biraz daha az," diye karşılık veriyorum. "İki yıl önce yaz tatili için geldiğimde seni görmüştüm, sen de ziyarete gelmiştin." Onu bırakıyorum. "Ve şimdi bir bebeğin var."

"Artık bir bebeğim var." Jaxon'a gülümser, Jaxon ayağa kalkar ve bana doğru gelir. "Bu Jaxon."

"Sanırım tanışmıştık," diyerek ona yandan sarılır ve yanağından öperim. "Kesinlikle yaz tatillerinden birinde gelmişti."

"Evet, geldim," diye onaylar, sonra benim yanıma bakar ve Nate'e elini uzatır. "Naber?" diye sorar. "Seni uzun zamandır görmemişim." El sıkışırılar ve birbirlerine yan yana sarılırlar. "İyi görünüyorsun dostum."

"İyi hissediyorum," diyor Nate, eli yine belime gidiyor.

"Herkes otursa da yemeğe başlayabiliriz," diyor Doreen, biz masaya doğru yürürken. Nate benim için sandalyeyi çekiyor. Otururken ona gülümsüyorum ve o da yanımdaki sandalyeyi çekiyor.

"Sizin neyiniz var?" Jack, kolunu Evie'nin sandalyesine dolayarak otururken bize bakar.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum ona, Ariella yanıma otururken, Jaxon da onunla Jack arasındaki boş sandalyeye oturuyor.

"Yani, ikiniz de birbirinizi öldürmeye çalışmadınız ve bir saattir buradayız, ayrıca o sana gülümsedi." Avuçlarım terliyor

bunun neden olduğunu açıklamak için bir bahane dşşnşrken avuç ilerim terliyor. Bir bahane bulacak vaktim bile yok şnkş Nate konuşmaya başlıyor. "Ateşkes ilan etmeye karar verdik." Onun bahanesine gergin bir şekilde gşlşyorum.

"Evet." Başımı sallayıp yutkunuyorum. "Kar fırtınası sırasında, bir buçuk gşn boyunca onunla mahsur kaldık. Joshua ve Macy için" —kardeşime bakıyorum—"dřđřn için birbirimize nazik davranmaya karar verdik." Nate'e bakıyorum, o sırtıyor, içimdeki bazı kısımlar titriyor, diğer kısımlar ise karıncalanıyor, bir kısmım ise meydan okurcasına ıslanıyor. "Ateşkes."

BÖLÜM 28

Nate

KUTSAL GECE

Kurnaz davranıp, birbirimizin boğazına sarılmadığımızı kimse fark etmeden kurtulacağımızı sanmıştım. En azından düğünle meşgul olacakları için birbirimize karşı davranışlarımızdaki değişikliği fark etmeyeceklerini umuyordum. Çok yanılmışım. Bu günlerde çok yanılıyor gibiydim. Tuvalette onu öpmek iyi bir fikir olduğunu düşündüğümde olduğu gibi. Sonra onunla bir kez daha yatmak iyi bir fikir olduğunu düşündüğümde. Sonra tekrar tekrar.

Artık mutfağıma girip ona bakmadan kahve yapabileceğimi sanmıyorum. Gelecek hafta tamamen farklı bir gerçeklik olacak ve bu, düşünmek istediğim bir şey değil. Bana bakıyor ve tek yapabildiğim ona gülümsemek. Şu anda gergin bir şekilde konuştuğunu biliyorum ve Jack'in bunu fark etmemesi çok komik. Gergin olduğunda normalden daha sık göz kırpmıyor. "Ateşkes."

"Bir bit yeniği var," diyor Evie, bize bakarak bir şey söyleyecek miyiz diye anlamaya çalışıyor. Kapı açıldığında, arkadaki teyzelerin masasından birkaç kişinin nefesini tuttuğunu duyuyorum.

"O mu?" diye soruyor Elizabeth, elini koluma koyarak. "Lexi mi o?" Son birkaç aydır burada ve orada yaptığım sohbetlerden anladığım kadarıyla, onu kontrol eden kocasını terk eden kuzeninden bahsediyor.

"Öyle," diye onaylar Ariella. "Gelmeye çekiniyordu." "Ne?" diye sorar Jack. "Neden?"

"Kocasından ayrıldığından beri katıldığı ilk düğün bu," diye açıklıyor Ariella ve babası Viktor'un annesinin yanına doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Sorunlar geldi," diyor Elizabeth, masadan kalkarak, "Zara geldi."

"Kovboy kocası olan mı?" diye sorar Evie, Jack başını sallar.

"O, 'atı kurtar, kovboyu sür' deyiminin tam karşılığı," diyor Evie ve Jack'in sert bakışlarına maruz kalıyor. "Yani, seninle kıyaslanamaz, ama..." Ona öpücük vermek için eğiliyor. "O, o listede üst sıralarda."

"Ölürsem, senin hayatına devam edebileceğini bilmek güzel," diye fısıldar Jack.

Evie elini Jack'in yanağına koyar. "Asla."

"İğrenç." Elizabeth, garson gelip kadehlerimize şampanya doldururken yan tarafa doğru sahte kusma hareketi yapar.

Herkes masaya giderken durup birbirlerine sarılmak ve öpüşmek için koltuklarına oturdu. Elizabeth'in koltuğuna kolumu doladım, sanki bunu hep yapıyormuşum gibi, ve o bana baktı. Biri kristal kadehini masaya vurdu ve Zack konuşmak için ayağa kalkarken herkes sessizleşti. "Konuşmalar," diye mırıldandı Elizabeth, kulağıma fısıldayarak, "bunu yarına saklamalı mıyız?"

"Şşş." Zack, Macy'nin akrabalarını aileye hoş geldiniz konuşması yaparken, başparmağımla kolunu yukarı aşağı okşuyorum.

"Bu uğursuzluk getirmez mi?" Elizabeth tekrar eğildi. "Sanki evet dememiş *gibi*, ya fikrini değiştirirse?" Gülmemek için başımı eğdim. "Ya gelmezse ne olacak? Başka bir konuşma mı yapacak?"

Ona bakıyorum, gözlerindeki ışığı görüyorum ve ona eğilip onu öpmekten başka bir şey istemiyorum. Herkesin "Şerefe" dediğini duyduğumda tüm bunları tartışıyorum.

Göz teması kurmayı bırakıp kadehini alır ve benim de aynısını yapmamı bekler, sonra kadehlerimizi tokuşturur. "Gelmesini umarak," diye kadeh kaldırır Elizabeth ve yanımızdaki Ariella boğulur.

Başımı sallayarak, soğuk şampanyadan uzun bir yudum alıyorum. Her şeyi konuşurken ilk yemek geliyor. Zack ve Denise sandalyelerinden kalkıp dans pistine doğru yöneliyorlar, birkaç çift de onları takip ediyor. Jack peçetesini masaya koyarken ben de peçetemi masaya koyuyorum. Masadan kalkıp Evie'ye elini uzatıyor, Evie de hiç tereddüt etmeden elini tutuyor. İkisi dans pistine doğru yöneliyorlar.

Ben de aynısını yapıp elimi uzattım, Elizabeth sadece bana baktı. "Evet?" diye sordu.

"Bu dansı bana ayırır mısın?" diye soruyorum ve o da kendi peçetesini tabağının yanına koyuyor.

"Sanırım olur, bu şekilde ateşkes yaptığımız izlenimini sürdürebiliriz."

Onu dans pistine götürürken elini elimde tutuyorum, kolumu beline doluyorum ve onun elini tutan elimi göğsüme koyarak katlıyorum. "Bu, ikinizin birbirinizin boğazına sarılmasından daha iyi değil mi?" Zack yanımdan diyor.

"Cevap evet, Elizabeth," diye tıslar annem. "Şimdi ikiniz de evet cevabını verin."

"Ben başlatmadım," diye kendini savunmaya çalışıyor Elizabeth.

"Peki, sen başlatmadın da değil," diye düzeltiyorum onu ve o elini elimden çekmeye çalışıyor, ama ben elimi sıkarak onun elini bana yakın tutuyorum.

"Bu, tüm ateşkeslerin tarihindeki en kısa ateşkes olacak," diye tıslar ve ben ona göz kırptığımda durur. "Sakın bunu yapma."

"Oh, bak," diyor Jack ve yukarıyı işaret ediyor. Yukarı bakınca başımızın üzerinde bir ökse otu görüyorum. "Öpüşmek gelenektir."

"Öpüşmeyecekler," diyor Zack.

"Bilemem," diye ekler Evie, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle, "öpüşmek gelenektir."

Ona bakıp başımı eğiyorum ve başımı yana çevirip yanağına öpücük kondurana kadar gözlerinin büyüdüğünü görebiliyorum. "İşte, şimdi mutlu musunuz?" diyor. "Kriz atlatıldı. Kötü bir şey olmayacak. Tabii Macy bu çılgınlığa katılmak istemediğine karar verip çekip gitmezse."

"Dilini tut," diyor Zack, bizden uzaklaşırken.

"Gerçekten beni öpeceğini sandım." Elini elimden çekip, iki elini gevşekçe boynuma doladı. "Bu, ateşkesin gerçek olduğunu göstermenin bir yolu olurdu."

Ellerimi kalçalarına koyup onu kendime doğru çektim. "Bu, bir sürü sorunu ve evde yaptıklarımızla ilgili daha büyük bir tartışmayı başlatırdı."

Kafasını sallar ve aşıağıya bakar. Şarkı biter, Zack gelir ve onu alır, ben de Denise ile dans ederim, ama bu uzun sürmez. Jack gelir ve partnerlerimizi değıştiririz. İkinci şarkı bitene kadar, teyzelerinin çoğıyla dans etmiş olurum.

Ayağı kalkıp gitmek için saat neredeyse sekiz buçuk olmuştu. Joshua bana, "Yarın sabah saat dokuzda ailemin evinde olmalısın" diye hatırlatır.

"Biliyorum," diye onu sakinleştiriyorum. "Geçen hafta gönderdiğin seyahat programını ve takvimimdeki günlük hatırlatmaları aldım." Göğsüne hafifçe vuruyorum. "Kız kardeşini bıraktıktan sonra hemen oraya geleceğim." Max'e sarılan Elizabeth'e başımla işaret ediyorum. "Yarın bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." Elimi omzuna koyuyorum. "Bu, en harika gün olacak."

"Öyle olacak." Bana gülümser. "Kesinlikle öyle olacak." Aşıağıya bakar. "Bu iyiliğini ödeyebilmek ve senin evlendiğini görebilmek için sabırsızlanıyorum."

Ona hiçbir şey söylemiyorum, kız kardeşine bakarken daha önce hiç böyle hissetmediğimi fark ediyorum. Hiçbir zaman. Bir gün bile. "Sabırsızlanıyorum," diyorum Elizabeth yanıma gelmeden önce.

"Hazırım," diyor ve ben de başımı sallayarak elimi beline koyup onu dışarı çıkarıyorum. Dışarıya bir adım attığında titiyor. "Öncekinden daha soğuk."

"Güneş çıkmıştı," diye hatırlatıyorum, ceketimi çıkarıp omuzlarına koyuyorum.

Ben elimi beline dolarken, o iki parmağıyla ceketini önünde kapalı tutar ve kamyonetime doğru yürürüz. Kapıyı ona açtığımda "Teşekkür ederim" der ve bu gece ilk kez bana doğru eğilip beni öper. Kamyonetin kabinine binerken dudaklarımın köşesine yumuşak bir öpücük kondurur.

Kapıyı kapatıp sürücü tarafına geçmeden önce, onun emniyet kemerini takmasını bekliyorum. Arabaya binip motoru çalıştırıyorum ve hemen ısıtıcıyı açıyorum. Etrafa bakındığımda, sadece ikimizin olduğunu görüyorum. Ona dönünce, onun beni izlediğini fark ediyorum. "Ne..." Bu,

bana söylediğı son söz oluyor, çünkü yüzünü ellerimle tutup başımı yana çeviriyorum. Ağzım onun ağzını arzuluyor. Dudaklarım onun dudaklarına değıdiği anda, dilim ağzına kayıyor.

İnsanların önünde ona yanlış bir şekilde dokunmaktan ya da yanlışlıkla onu öpmekten ve sonra ne halt ettiğimi açıklamak zorunda kalmaktan korktuğum için, orada olduğumuz süre boyunca gergin ve tedirgin olan vücudum benden kaçıyor. Tüm gerginlik bu öpücükte. Bir eli yanağıma giderken, diğer eli sağ elimin bileğini tutuyor.

"Gerçekten eve gitmeliyiz," diyor nefes nefese, "böylece beni kapıya dayayabilirsin." Alnım alnına değiyor ve ben kahkahayı patlatıyorum.

"Evet," diye onaylıyorum, bu cümlemin göğsümün ortasına nasıl çarptığını düşünmemeye çalışarak.

Park yerinden çıkarken sağa sola bakarken, onun orta konsoldan uzanıp elini uyluğuma koyduğunu hissettim. Ellerimden biri otomatik olarak onun eline gitti ve parmaklarımızı birbirine kenetledim.

Garaj yolunda kamyoneti durdurur durmaz ona dönüyorum. "Beni bekle," derim, o emniyet kemerini çözmeye başlarken. Arabadan inerim, kamyonetin onun tarafına doğru yürürüm, soğuk gece beyaz gömleğimin içinden geçip gider. Kapısını açarım ve ona gülümserim, elimi uzatırım. O da elini elime koyar ve bir adım aşağı iner, diğer eliyle ceketini omuzlarından düşmemesi için önünde tutar.

O kamyonetten iner, ben kapıyı çarparak kapatır ve onu kapıya doğru iterim. "Gitmeden önce olduğundan daha güzel görünüyorsun." Yüzünün yanlarından saçlarını geriye doğru iterek ellerimle yüzünü kavrarım. "Gün geçtikçe daha da güzelleşebileceğini hiç düşünmemiştim." Burnumu onun burnuna nazikçe sürterim. "Yanılmışım." Dudaklarım onun dudaklarına nazikçe dokunur. "Çok yanılmışım." Ağzını açıp bana bir soru sormak ister ama bu bana dilimi ağzına sokma fırsatı verir.

Bir kolumu beline dolayarak onu kucağıma alıp ön kapıya doğru yürüyorum. Dudaklarımı bırakıp gülüyor. "Yürüyebilirim, biliyorsun."

"Yürüyebilirsin," diyorum ona, "ama böyle daha hızlı." Merdivenleri çıkıp onu kapının önüne bırakıyorum. Elim kaldırıp şifreyi girerken ağzını boynuma yapıştırıyor. Eli sertleşmiş sikimi okşuyor, avucunda sıkıyor.

"Durmazsan, seni kapının önünde sikerim."

"Hava soğuk." Sesi yumuşaktır. "Ama eminim beni sıcak tutarsın."

Onun dudaklarını dudaklarımla öpmek için eğilirim, elleri şimdi boynuma dolanmıştır. Ceketim omuzlarından ayaklarımızın dibine düşer. Elim belinden kalçasına kayar, diğer elimle kapıyı açar ve iterek açarım. O eve geri adım atar, elleri gömleğimi kavrar, beni de beraberinde çeker.

Eve girip kapıyı ayağımla çarparak kapatıyorum, onu kapıya sırtı dönük olacak şekilde çevirirken, elleri çılgınca gömleğimi pantolonumdan çıkarıyor. Elleri sonra kemerime uzanıyor, aynı anda ayaklarımın yanında, sonra bacaklarımın yanında bir şey hissediyorum.

Gölmek için ağzımı bırakıyor. "Whiskey, beni kapıya dayayıp yapman gerektiğini bilmiyor galiba." Bacaklarımızın arasından girip çıkan Whiskey'e bakar. Heyecanlı kuyruğunun kapıya, sonra duvara çarptığı sesi duyulur, bacaklarımın arasından geçip geri gelir. "Whiskey, babanın beni becermeye çalışmasını engelliyorsun." Eğilip Whiskey'in boynunu okşar.

"Onu görmezden gelirsek gider mi sence?" Bu soruyu sorduğunda gözlerimi kapatıyorum çünkü cevabı biliyorum.

"Hayır," diye inleyerek sonunda cevap veriyorum. "Seni dışarı çıkaralım," diyorum Whiskey'e, sonra Elizabeth'e dönüp bakıyorum. "Sen orada kal," diyorum ve onu işaret ediyorum. "Onu dışarı çıkaracağım, sonra hemen geri gelip seni kapıya dayayıp becereceğim."

"Burada bekliyor olacağım." Çenemin altına öpücük kondurur.

"Gidelim." Kafamla mutfak kapısını işaret ediyorum ve Whiskey beni takip ediyor. Kapıyı açıyorum ve o bana bakıyor. "Dalga mı geçiyorsun?" diye soruyorum ona, dışarı çıkarken o da beni takip ediyor. "Çabuk ol," diye fısıldıyorum ona, o karın içinde koşarken ben onu izliyorum. Omzumun üzerinden dönüp bakıyorum.

"Kıpırdama dedim!" diye bağıriyorum ona, o da başını geriye atıp kapının aralığından gülüyor.

"Ceketini istiyor musun?" diye sorar bana ve ben sadece başımı sallarım.

"Sana söylediğim yerde kalmanı istiyorum." Onu işaret ediyorum ve o tekrar gülüyor, kapıyı kapatıyor ve ben onun kapıdan uzaklaşmasını izliyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor. "O," diyorum karanlık ve sessiz geceye, "her zaman o oldu." Orada, soğuk, karanlık gecede, gökyüzünde birkaç yıldızın parıldadığı yerde, son yedi yıldır tek bir nedenden dolayı kendimi tuttuğumu fark ettim. O.

BÖLÜM 29

Elizabeth

KIŞ ŞARKISI

24 Aralık Düğün Günü

"İhtiyacın olan her şey var mı?" Nate, elinde siyah giysi çantasıyla dolaptan çıkarken ona soruyorum.

"Smokinim var." Elini kaldırıyor. "Ayakkabılar..." Odaya bakınıyor. "Dün gece attığım yerde." Giysi çantasını yanımdaki yatağa koyarken gülümsüyor ve dün gece giydiği beyaz gömleği alıyor. O gömleği, beni kapısına çarpmadan önce omzuna atmıştı. "İşte biri," diyor ve pantolonunu alıp dağınık yatağın üzerine atıyor.

Jogging kıyafetimi giyerken bana getirdiği kahveden bir yudum alırken, bacaklarımın birini büküyorum. Saçımı yıkadım ve başımın üstüne topladım, gün için şekillendirilmeye hazır. "Diğeri nerede lan?" sanki biliyormuşum gibi soruyor.

"Planı değiştirip beni aşağıdaki kapıya vurmak yerine yukarıya çıkmamı emrettiğinde olan budur."

"Seni kapıya iki kez vurmaya çalıştım" — köşedeki sandalyeye doğru yürür — "ve her seferinde Whiskey bunun oyun olduğunu sandı."

Bu anı hatırlayınca gülüyorum çünkü o gerçekten öyle olduğunu düşünüyordu ve bir ara bize havladı. "Yani biz oyun oynuyorduk." Bana bakıyor ve ben ona göz kırpıyorum. "Kesinlikle senin oyuncağınla oynamak istedim."

"Sikim oyuncak değil." Başını salladı.

"Hmm." Yüzümdeki sırıtışı gizlemek için bardağı ağzımın önüne koydum. "Düşünürsen, bir nevi sürpriz kutusu gibi."

Onu kurarsın ve sonunda birdenbire ortaya çıkar."

"Tanrım, Elizabeth." Kıkırdar. "Buldum," der ve elbisemi atarak pantolonunun üzerine atar.

"Sadece gerçeği söylüyorum," diye açıklıyorum ve telefonu çalıyor, o da inliyor.

"Aranan kardeşin."

"Şaşırtıcı," diyorum, o parmağını ekranın üzerinde kaydırırken.

"Günaydın, Joshua," diye selamlıyor. "Mutlu Noeller."

"Evet," diye cevaplar. "Neredesin?"

"Ay'a indiğimiz gibi," diye alay ediyorum. "Birazdan yörüngeye geri dönmeliyiz."

"Bugün olmaz," diye tıslar, "bugün benimle dalga geçemezsin."

"Yani yarın seninle dalga geçebilir miyim?" diye soruyorum ve Nate gelip yanıma, yatağa oturuyor. O eğilip açıkta kalan boynumu nazikçe öperken, dizim onun uyluğunda. "Bunu bilmek güzel." Nate'e gülümsüyorum.

"Otuz dakika içinde ailemin evinde olman gerekiyor," diye Nate'e hatırlatır. "Elizabeth'i buraya gelmeden önce bırakman gerekiyor."

"Joshua," diyor Nate sakın bir sesle, "rahatla dostum, her şey yoluna girecek."

"Evet," Nate'e katılıyorum. "Ayrıca, bugün gelip gelmeyeceği konusunda endişelenmen gereken tek kişi Macy."

"Bunu söylemeyi kes," diye tıslar ve sonra telefon kapanır.

"Telefonu yüzüme mi kapattı?" diye soruyorum, elinden telefonu alıp onu geri arıyorum.

"Ne?" diye homurdanıyor, merhaba demek yerine.

"Telefonu yüzüme kapattın." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ne cüret!"

"Bunu bana geri aramaman için bir işaret olarak görmelisin."

"Noel arifesi için mutlu Noeller demek için geri arıyorum. Hayatımda hiç bugün kadar heyecanlı olmadım."

"Aww," diyor.

"Sonunda bitti lan. Hayatımın geri kalanında senin düğününden bahsedilmesini duymak zorunda kalmayacağım." Gülümserim. "Mihrapta görüşürüz," derim ve telefonu kapatırım.

"Senin onunla dalga geçmeni izlemeyi ne kadar sevdiysem de, bugünlük onu rahat bıraksana?" Kaşlarımı kaldırırım. "En azından koridordan yürürken"

"

"Ugh." Gözlerimi devirdim. "Peki."

"Aferin kızıma," diye övüyor beni ve bu sözlerin bana ne yaptığını biliyor mu bilmiyorum. "Gitmeliyiz."

"Evet," diye onaylıyorum ve ayağa kalkmadan önce eğilip beni öpüyor. Sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi. Sanki hayatım boyunca bunu almışım gibi. Sanki gelecek hafta bunu alamayacakmışım gibi.

Beş dakika sonra, ikimiz de evden çıkıyoruz. O, askıya asılı ayakkabı çantasını ve diğer elinde benim çantamı taşıyan giysi çantasını taşıyor. "Kapıyı kapat, bebeğim." Bana birkaç kez böyle seslendi, genellikle seks yaparken. Yatak dışında bana hiç böyle seslenmedi.

Ben hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatıp kamyonetin yanında onunla buluşuyorum. O da kendi tarafındaki arka yolcu kapısını kapatıyor. Siyah eşofman altı ve beyaz kazak giymiş, saçları kapıdan çıkmadan önce elini saçlarından geçirdiğini gösteriyor. Gözleri güneşin ışığında parlak yeşil renkte. "Hazır mısın?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. Kamyonetin diğer tarafına dolaşmak yerine, parmak uçlarımda yükselip dudaklarına hafifçe öpücük konduruyorum. Kapıyı benim için açtığında, kamyonetin diğer tarafına dolaşmadan önce popomu tokatlayınca midem kıpır kıpır oluyor.

Yirmi dakika sonra, her şeyin gerçekleştiği mekanın önüne arabasını park ediyor. "Orada ne oluyor?" Beyaz bir çadırın kurulduğu ve insanların ısıtıcılarla içeri koştuklarını gördüğüm yeri işaret ediyorum. "Bu pislik dışarıda mı evlenecek?" Kafamı sallıyorum. "Aptal."

"Onu onayladığını söylerim," diye şaka yapıyor, ben kapı koluna uzanıp kapıyı açarken. Tam çıkmak üzereyim ki elimi tutuyor. "Görüşürüz," diyor ve elini kaldırıp yanağımı tutuyor. Son birkaç gündür bunu birden fazla kez yaptı. Onun dudaklarıma yumuşakça öpücük kondurmadan önce, benim de sabırsızlıkla beklediğim bir şey.

"Yeşil giyenlerden biri ben olacağım," diye şaka yapıyorum, arabadan inip arkadan çantamı alırken. Bana gülümseyerek bakıyor. "İyi eğlenceler."

Kapıyı kapatıp mekanın yönüne doğru dönerim, kapıyı açarım ve Doreen'i yine kulaklığı takmış halde biriyle konuşurken görürüm, ama beni görünce konuşmayı keser. "Yukarıda." Yan merdivenleri işaret eder. "Dördüncü ve beşinci odalar soyunma odaları. Elbisen buharla ütülenmiş ve seni bekliyor. Birinci, ikinci ve üçüncü odalar makyaj odaları. Sanırım önce saçını yaptırmalısın."

Ona başımı sallayarak merdivenlere doğru yöneliyorum. Çatı katında, korkulukların yanında üzerinde yiyecekler bulunan uzun bir masa olduğunu görüyorum. Pastalardan bagellere, iki sıcak tabak önünde duran ve krep ya da omlet yapabilen bir adama kadar her şey var. Ona gülümsedikten sonra önce beş numaralı odaya gidip elbisenin orada olup olmadığını kontrol ediyorum. Elbiseyi dört numaralı odada, annemin elbisesinin yanında asılı buluyorum. Çantamı ve ayakkabılarımı çantamın olduğu yere koyup seslerin geldiği yere doğru yöneliyorum.

İlk odanın kapısını açıyorum ve annemi teyzelerimle birlikte sandalyelerde otururken görüyorum. Oda, en azından söylemek gerekirse, altı kuaförün onları hazırladığı bir güzellik salonuna dönüşmüş. "Merhaba," diyorum, odaya girerken tüm gözlerin bana çevrildiğini görüyorum. Annemin gözleri parlıyor. "Mutlu Noeller," diyorum, ona doğru yürüyüp yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra elinden mimoza kokteylini alıp onun yerine içiyorum.

"Mutlu Noeller, canım," diye cevaplar yumuşak bir sesle.

Zara teyzeme doğru yürürüm, gülümsemesi kaybolur ve bana sert bir bakış atar. "Buraya içimi bitirmeye geldiysen," diye alay eder, "bir daha düşün." Eğilip yanağına bir öpücük kondururum. "En sevdiğim yeğenim nasıl?"

Boş koltuklardan birine otururken, bir kadın içki tepsiyle içeri girer. Odayı hızlıca tarar, doğrudan bana gelir ve ben tepsisinden bir kadeh alırım, sonra teyzem Zara'ya bakarım. "Sana ciddi bir soru sormam gerek." Gözleri büyür ve odadaki herkesin yaptıkları işi bıraktığını ve iğne düşse duyulacağını hissederim. "Bana dürüstçe cevap verir misin?"

"Tabii ki," diyor ve annemin sandalyenin kolçaklarını sıktığını görebiliyorum.

"Diğer yeğenlerine bunu kaç kez söyledin?" Ona göz kırptım, o da başını geriye atıp güldü.

"Elizabeth," annem bana tıslar, "ona ciddi bir şey soracağını sanmıştım."

Gözlerimi deviririm, kuaförlerden biri gelip saçımı yapmaya başlar. "Sana ciddi bir sorum var." Zara, her koltuğun önündeki ayna standına bakarken bana dönerek soruyu bana yöneltir.

"Oh, sabırsızlanıyorum," derim, içkimin bir yudumunu alırken.

"Ne zaman eve geri döneceksin?" diye sorar ve ben cevap vermeden, "Biliyorum, biliyorum, orada bir hayatın var falan filan" diye devam eder.

"Ve diğer şeyler." Cümlelerin o kısmına gülüyorum.

"Bir düşün," diye tavsiye eder. "Eğer evlenirsen" — aynadan ona bakarım — "orada evlenemezsin."

"Neden?"

"Çünkü yapamazsın." Tek söylediği bu, sanki bu yeterliymiş gibi. "Peki ya çocukların olursa? Onları orada mı büyüteceksin?"

"Şey, bunu hiç düşünmedim," diye dürüstçe cevap veriyorum, "ama bilmiyorum, sen biliyor musun, ama Avustralya'da çocuklara izin veriyorlar. Hatta çocuk sahibi olmak mutlu bir olay."

"Benim demek istediğim o değil, ukala," diye azarlıyor beni. "Hepimiz bu kadar uzakta yaşarken nasıl çocuk yetiştirebilirsin ki?"

Boğazımda bir yumru oluşmaya başlıyor, çünkü bunu hiç düşünmemiştim. Yani, dürüst olmak gerekirse, geleceği düşünmüyordum. Sanki hiçbir şeyin olmadığı bir duvar gibi hissettiren bir gelecek. Şimdi gözlerimi kapattığımda Nate'i görüyorum. "İyi haber şu ki..." Ona ve ellerine bakan anneme bakıyorum. Muhtemelen gözyaşı dökkeceğini bilerek, gözlerini hızla kırıştırdığını görüyorum. "Ben buna hiç de yakın değilim."

"Peki ya orada biriyle tanışırsan?" Bana yine zor bir soru soruyor. İlk kez kendime itiraf ediyorum ki, orada kimseyle tanışmayacaktım çünkü tek istediğim kişi Nate'ti. Kalbim hızla atıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. "Bugün bu konuyu konuşmasak olmaz mı?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Bunun yerine bugünün ne kadar harika olacağını konuşalım."

Zara bana bakar, hiçbir şey söylemez. "Lexi'nin ne kadar ışıldadığını konuşabilir miyiz?" Zara'nın gözleri yaşarır, teyzem Zoe'ye bakar, Zoe sadece gülümser ve gözyaşları akar. "Bana her şeyi anlat."

ÜÇ SAAT SONRA, annemin elbisenin fermuarını çekebilmesi için arkamı dönüyorum. Aynaya bakmak için dönüp bize gülümsüyorum. "Çok güzelsin." Annem bana sarılır ve yanlamasına kucaklar, sonra uzaklaşır. Kendime bakıyorum, saçlarım ortadan ayrılmış ve kulaklarımın arkasına sıkıştırılmış, orada inci damla küpeler sallanıyor. Tek kollu, orman yeşili saten elbise bana tam oturuyor. Kol ortadan kesilmiş ama bileğimde manşetli, kolumu biraz gösteriyor. Elbisenin yanındaki düğüm, yukarıdan aşağıya doğru bükülmüş gibi görünüyor. Elbise yere kadar uzanıyor, sağ bacağımdan uyluk ortasına kadar uzanan uzun yırtmaçtan gökdelen gibi yüksek nude topuklu ayakkabılarım görünüyor.

"Hazırız," diyor Doreen, "başlama zamanı."

"Hazırım." Şampanyanın son yudumunu içtikten sonra, neredeyse mor gibi görünen koyu kırmızı güllerden oluşan buketi alıyorum. Odadan çıkıp Macy'nin anne babasının yanında durduğunu görüyorum. Gülümserken elimi göğsüme koyuyorum ve birkaç kez gözlerimi kırpmak zorunda kalıyorum. "Çok güzelsin," diyorum yumuşak bir sesle ve o bana gülümsüyor. Dantelli elbisesi ona tam oturmuş, kolları dirseklerine kadar dar ve sonra yanlara doğru uzanıyor. "Kardeşim çok şanslı bir adam."

Ayakkabılarına bakıyor. "Öyle," diyor bana, tam da Doreen bizi merdivenlerden aşağıya yönlendirmeden önce.

Ailem merdivenlerin altında bekliyor, babam beni görünce yüzü aydınlanıyor. "Güzel kızım," diyor, yanağıma öpücük kondurarak, "seni seviyorum."

Hayatım boyunca bana bu sözleri söyledi, ama bugün neden farklı hissettiğimi bilmiyorum. O, koridordan yürüme zamanının geldiğini söylemeden önce elini tutuyorum. Dün prova yaptığımız sıraya giriyorum ve koridordan yürüme sırası bana geldiğinde, tek yapabildiğim ileriye bakmak. Ağlayacakmış gibi görünen Joshua'ya gülümsüyorum.

Her an olabilir. Birbirimize bakışırız ve ben ona "Seni seviyorum" derim. Sonra gözlerim, Joshua'nın yanında duran ve onunla aynı siyah smokini giyen Nate'e kayar. Gözleri parlıyor, bana gülümserken yüzü her zamankinden daha yakışıklı. Mümkün mü bilmiyorum ama gülümsemem daha da genişliyor. Koridordan yürüyüp kenara dikilirken gözlerim onun gözlerinde.

Şarkı değişip kapılar açılana kadar bekliyorum. Macy'yi izlemek yerine, kardeşimi izliyorum ve yüzünde gülümsemeyle akan gözyaşlarını görüyorum. Yirmi dakika sonra, onu bir yıldır öpmemiş gibi öpüyor. Bu da bizi alkışlarla coşturuyor. "Bitti." Bana bakıyor. "Artık düğün konuşması yok."

BÖLÜM 30

Nate

NOEL ŞARKISI

Onu, Joshua ile atışırken, sunak karşısında izliyorum. İkisi, Macy'nin düğünüyle ilgili son bir kez daha onunla dalga geçmesiyle herkesi güldürüyor. Joshua, Macy'nin elini tutuyor ve parmaklarını öpüyor, sonra birleşik ellerini gökyüzüne doğru uzatıyor. "Evlendiler." Herkes onları alkışlayarak gülüyor. İkisi, koridordan aşağı inerken bir kez daha birbirlerine bakıyorlar. Joshua, babasının yanından geçerken onun elini sıkıyor. Zack, hep birlikte olduğumuz zamanlarda yüzünde çoğu zaman gördüğümüz o gururlu ifadeyle bakıyor.

Ellerimi çırparak başımı yana çevirip Elizabeth'i izliyorum. Elizabeth, ellerini aşağı doğru hareket ettirirken onlara gülümsüyor. Yanımda duran Jack beni öne doğru itiyor. "Çabuk ol da bu işi bitirelim, ben de gidip karımın yanına gideyim." Omzumu iterek beni öne doğru itiyor.

Dün çalıştığımız gibi ileriye doğru yürümek yerine, ona "Sen benim yerime geç" diyorum. Belinda ile değil, Elizabeth ile yürümek istediğimi ona belli etmemeye çalışıyorum.

Belinda öne çıkıp bana bakar, gözleri büyür. "Çabuk ol." Onu iterim ve o öne çıkar, ona gülümser, sonra ben öne çıkıp Elizabeth'e kolumu uzatırım, o da bana sırtarak bakar. "Merhaba," derim, kalbim nihayet normal hızda atıyor gibi hissediyorum, onu koridorda yürürken izlediğim zamanki gibi değil. Kalbim göğsümden çıkacak sandım ve tek düşünebildiğim şey, *onun çok güzel olduğu ve benim olmasını istediğimdi*. Sadece burada olduğu süre için değil, daha uzun süre için benim olmasını istiyordum. Ama sonra korku tekrar içime sızmaya başladı, ensem o kadar ısındı ki sanki biri üzerime kaynar su döküyor sandım.

başımın arkasına kadar yayıldı ve kendimi sakinleştirmek için tek yapabildiğim ona bakmaktı.

"Merhaba," diye cevaplar yumuşak bir sesle, koridorda yürürken. Denise, Zack'in koluna tutunarak bize gülümser. "Çok şık görünüyorsunuz." Başını çevirip bana bakar ve fotoğrafımızı çekerken flaşın parladığını görürüm.

"Milyon dolarlık görünüyorsun," diyorum ona. "Milyondan fazla, trilyon dolarlık."

"Vay canına," diye şaka yapıyor bana, ayaklarına bakıp sonra tekrar önüne bakarak herkese gülümsüyor. Koridorun sonuna geldiğimizde, eli kolumdan kayıyor ve Joshua'nın yanına yürüyor.

"Şimdi seninle dalga geçebilir miyim?" diye soruyor ona ve o kahkahayla gülüyor. Başını geriye atıyor ve onu kollarına alıyor, ikisi kucaklaşıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye alay ediyor ve sonra Jack yanlarına geliyor ve üçü kucaklaşıyor.

"Bunun fotoğrafını çekmeliyiz," diyor Macy, "bir ateşkes sağlandı."

"Bu aralar herkesle barışıyor," Jack onu taklit eder ve sonra bana bakar, sanki neler olduğunu biliyormuş gibi.

"Herkesle değil." Ona sert bir bakış atar ve bu onu güldürür.

"Herkesi bu alandan uzaklaştırırsak," diyor Doreen, "konuklar gelip çifti tebrik edebilirler." Kenara çekiliyorum ve Elizabeth yanıma geri geldiğinde ona bakıyorum.

"O gerçekten çok otoriter," diye mırıldanır ve Doreen'e çenesini kaldırır.

"O zaman sorun çıkarmayı bırak," diye onu takılıyorum ve o bana sırtlıyor, sonra yüzü gülümsemeyle doluyor.

Fotoğraf çekilmek için yanımdan ayrılırken bana "Asla" diyor. Joshua ile sadece damatların, Macy ile de gelinlerin fotoğrafları çekiliyor. Elizabeth kameraya gülümserken gözlerim ondan hiç ayrılmıyor. Sonra hepimizin birlikte çekildiği bir fotoğraf çekiliyor. Jack'in yanında, Elizabeth'in önünde duruyorum, elim onun belinde. Yanında duran elini çeviriyor, böylece diğer elimi onun eline kaydırabiliyorum, parmaklarımız birbirine dolanırken kameraya gülümsüyoruz.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, nihayet görevlerimizden kurtulduk ve resepsiyon alanına doğru yöneldik. "Bir şeyler içmeliyiz."

"Katılıyorum," diyorum ona, düğün partisi için ayrılmış boş masalardan birine doğru yürürken. Bara doğru yürürken buketini masaya bırakıyor.

Ona beyaz şarap, kendime ise viski sipariş ediyorum. "Vay vay vay." Kısa, tuz-biber saçlı, burnunun ucuna oturtulmuş yuvarlak siyah gözlüklü bir kadın bize doğru yürürken ona bakıyoruz. "Bu küçük Elizabeth değil mi?" diyor ona doğru yürürken.

Elizabeth ona gülümser. "Dr. Torres," der ve yanağına öpücük kondurur. "Sizi gördüğüme çok sevindim," diye ekler ve sonra bana bakar. "Nate," diye seslenir, "bu Dr. Torres, tıp okumamın sebeplerinden biri."

Kadına gülümsüyorum. "Oh, lütfen." Dr. Torres başını sallıyor. "Saçma."

"O, benim şimdiye kadar gittiğim en iyi acil servis kliniğine sahip." Adam kadına gülümser. "İki ağabeyimle sık sık gittiğim bir yerdi."

Gülüyorum. "Sen çok kaza yapardın," diye alay ediyorum.

"Klinik nasıl?" diye Dr. Torres'e soruyor, o da hüzünlü bir gülümsemeyle cevap veriyor.

"Kapatıyorum," diye haber verir. "Emekli olma vaktim geldi ve burayı devralacak kadar güvendiğim kimseyi bulamadım."

"Ne?" Elizabeth, elini kaldırıp koluma tutunur. "O klinik..." Başını sallar. "Bu bölgede bildiğim tek klinik."

"Ben öldükten sonra mutlaka biri gelip yeni bir tane açacaktır," diyor. "Affedersin canım, gidip Joshua'yı tebrik edeceğim."

"İnanamıyorum," diye fısıldıyor Elizabeth. "Bu yara izini görüyor musun?" Çıplak kolunu kaldırıyor ve küçük bir V şeklinde yara izi görüyorum. "Joshua bana plastik sandalye fırlattı." Gülmemek için dudaklarımı büzüyorum. "Bunu görüyor musun?" Başını geriye atıp başka bir küçük yara izini gösterir. "Dört dikiş, Joshua'nın *The Fast and the Furious* DVD'sini çizdiğim için merdivenlerden yukarı koşarken oldu." Elimi kaldırıp çenesine nazikçe dokunuyorum. "İnanamıyorum."

"Herkesin dikkatini çekebilirsek," diye duyurur sunucu. "Beş dakika sonra ilk yemeği servis edeceğiz, bu yüzden herkes yerini alsın."

Onunla birlikte masaya doğru yürürken Jack, Evie ile birlikte gelip yanımıza oturur. "Dr. Torres'in kliniğini kapatacağını biliyor muydun?" Elizabeth, şok olmuş gibi görünen Jack'e sorar. "Biliyorum." Elizabeth, "Güvendiği birini bulamıyor" der.

"Bu çok üzücü," diye cevaplar Jack. "On altı yaşındayken bir keresinde Joshua ile güreşiyordum" — Jack Evie'ye döner — "ve dirseğimi mahvettim. Anneme söyledim ama beni dinlemedi. Kavga etmemem gerektiğini falan söyledi."

Elizabeth ve ben ikimiz de güldük çünkü o her zaman böyle derdi. "İki gün sonra ona hala ağrım olduğunu söylemeye gittim. Bir bakış attı ve bana aptal dedi, ama sonra arabaya binmemi söyledi. Dirsek kemiğim kırılmıştı. Alçıya alındım ve bantam hokeyi playofflarını kaçırdım."

"Bu sana ne öğretti?" diye sordu Evie.

"Ağrım olduğunda asla anneme gitmemem gerektiğini. Doğrudan babama giderdim." Hepimiz ona güldük.

Joshua ve Macy herkese karı koca olarak tanıtılır. İkisi "Come Away with Me" şarkısı eşliğinde ilk danslarını yaparlar.

Joshua, Macy'yi eğdiğinde herkes alkışlar. Dans biter ve yemekler servis edilir. Elizabeth alaycı bir şekilde "Ne tatlı!" der.

Başka bir şarkı çalmaya başlayınca tabaklar kaldırılır ve insanların dans pistine doğru gittiğini görürüm. Masadan kalkarım. "Benimle dans eder misin?" Elimi uzatırım.

"Yine mi?" Elimi tutarken bana gülümser ve ben neredeyse, neredeyse "her zaman" diye fısıldarım. Ama bunun yerine sadece başımı sallarım.

"Böyle devam edersen" — Jack benim yaptığımı taklit ederek ayağa kalkar ve Evie'ye elini uzatır — "insanlar birbirinizden hoşlandığınızı düşünecek." Birbirimize bakarız, sonra Jack'e gülerek uzaklaşırız.

Elimi beline dolarken, o da kolunu omzuma atar ve parmaklarını saçlarıma arkasına geçirir.

"Peki, birden ona kadar bir ölçekte," Jack yanımdan esprili bir şekilde sorar, "iki gün sonra sonunda odanı geri alabileceğin için ne kadar mutlusun?" Elizabeth'e yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bakar. Bu bakışı daha önce birçok kez görmüştüm. "Bana gerçeği söyleyene kadar seninle uğraşacağım" diyen bir bakış.

"Ne?" Elizabeth ona sorarken, ben de ona bakıyorum, ikimiz de bir yandan diğer yana sallanıyoruz.

"Herkes yarın gece, en geç yirmi altıncıya kadar ayrılacak, yani odan boşalacak."

"Oh," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor ve vücudumun her yerinde bir gerginlik hissediyorum.

"Hala benimle kalabilirsin," diyorum. "Baby Cat zaten sana alıştı."

"Bu yüzden mi?" diye sorar Jack ve Evie güler.

"Onları rahat bırakır mısınız?" diye azarladı. "İkinizin birlikte olduğunu sanıyor."

Midem bulanır. "Ne?" derim.

"Peki," diye araya girer Elizabeth, "eğer öyle olsaydık, ki öyle olduğunu söylemiyorum, ne önemi var ki?"

"Eğer çıkmıyorsanız," Jack onu taklit eder, "o zaman bizim bilmemiz ne önemi var?"

Elizabeth'e bakıyorum ve başını salladığını görüyorum. "O zaman asla bilemeyeceksin."

"İki ikimiz ikiniz bir kapıyı kapıyı onu "
Evie tavsiye ediyor, "Bugün Noel Arifesi ve Joshua'nın düğünü var."

"Lütfen," Jack alaycı bir şekilde, "o kızın gelmesine çok sevindi, umurunda bile değil."

"Ben umursuyorum," diyor Evie. "Benim üzülmemi mi istiyorsun?"

"Evet, Jack, onun üzülmesini mi istiyorsun?" Elizabeth onun üzerine atlar. "Her geçen gün biraz daha üzgün görünüyor. Kiminle çıktığımı dert etmeyi bırakıp, kadının ve onun ihtiyaçlarına dikkat etmelisin." Dudaklarımı büküyorum. "İhtiyaçları açıkça karşılanmıyor." O iç geçirir. "Ben 'yabancı tehlike' diye bağırmadan önce bizden uzaklaş."

"Tamam, bu kadar yeter," diye araya girip onu ondan uzaklaştırıyorum. "Sen..."

"En iyisin, biliyorum," diye sözümü tamamlar. "Söylemene gerek yok, zaten biliyorum. Bu arada, rica ederim."

"Ne için?" diye soruyorum ve lanet olsun, onu öpme ihtiyacım, hayatta kalmak için nefes almam kadar güçlü.

"Ona bizim birlikte olduğumuzu söylemediğin için," diye cevaplar. "Seni fena halde döverdi."

Başımı geriye atıp gülüyorum. "O benim kıcıımı tekmelemez." Onu kendime doğru çekiyorum. "Kesinlikle arkasını dönüp ailene söyler."

"Hayal edebiliyor musun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, istediğim zaman onu öpebilmek istiyorum, "Hayal edebiliyorum."

"Tamam," diyor sunucu, "büyük an geldi."

Onu biraz bırakıp, sırtını bana dönük olarak kollarımda döndürdüm. Kollarımı göğsüne doladım ve o bana yaslandı. "Bekar bayanların dans pistine çıkma zamanı geldi."

"İğrenç," diye inledi, "kesinlikle olmaz." Beni geri itti. "Çekil, çekil, çekil."

Kaçmak üzereyken Denise koşarak yanına geldi. "İşte fırsatın."

"Ne için?" diye sordu Elizabeth. "Benim zaten bir buket çiçeğim var."

"Kapa çeneni, dans pistine çık ve o lanet buketi yakala," diye küfür eder ve Elizabeth ile ben birbirimize bakarak gülmemeye çalışırız.

"Çekil yolumdan," diye mırıldanırım ve Denise bana ters ters bakar.

"Sıra sende," diyor bana. "Jartiyeri atıyor ve onu yakalasana."

"İstemiyorum." Burnumu kıvrıp başımı sallarım. "Macy'nin bacağındaydı. İğrenç. İstemiyorum. Damadın sağdıç gelinin bacağındaki jartiyeri yakalarsa, bu kötü bir alamet olur bence."

Bana tek kelime etmiyor, sadece Elizabeth'i dans pistine çekiyor, Zoe ise annesine gülümseyen Lexi'yi sürüklüyor, ama bu gülümseme, o şeyi yakalamayacağını söylüyor.

"En iyi kısmı, Jaxon'ın en iyi arkadaşıyla çıkıyor olması," diyor Jack yanımda, çenesiyle yan tarafta duran ve ona gülümseyen adama işaret ederek. "Bana söylenene göre, o adam onun pislik kocasından kurtulmasına yardım etmiş," diyor. "Ne yapmış olursa olsun, şimdi çok mutlu görünüyor."

"Tamam, başlıyoruz," diyor sunucu, "bir, iki, üç." Macys buketi başının üzerinden atıyor ve buket, refleks olarak kollarını göğsüne kavuşturan Elizabeth'in üzerine düşüyor.

"Hayır," diye inler, "bu..." Denise, Stanley Kupası'nı kazanmış gibi zıplarken, Elizabeth hiçbir şey söylemez.

"Sıra onda." Zack'in koluna tutunur, Zack ise ona gülümser. "Aman Tanrım, sıra onda."

"Sıradaki ben değilim," diye karşılık verir Elizabeth ve dans pistinden uzaklaşır. "Tamam, bekarlar nerede?" diye sorar sunucu.

"O sensin." Jack beni zeminin ortasına iter ve şimdi bazı erkekler ve Gavin tarafından çevrilmiş durumdayım.

"Bunu yakalamalısın," diyorum ona ve o sırtıyor.

"Öyle yapmayı planlıyorum, çünkü buketi yakalayan kişi ile jartiyeri yakalayan kişinin birbirleriyle dans etmesi gelenektir." Bu sözleri söylediği anda, boğazına yumruk atmak istiyorum. Ellerini çırpıyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Bütün gece onun dikkatini çekmeye çalışıyordum."

Sunucu geri sayım yaparken başka hiçbir şeyi dinlemiyorum. Yanımdaki Gavin, sanki futbol maçında bir oyun yapmaya hazırlanıyormuş gibi bir yandan diğer yana sallanıyor. Ayakları üzerinde zıplıyor ve jartiyer havada uçarken elimi yukarı kaldırıyorum. O benden daha geniş olabilir ama ben daha uzunum, bu yüzden jartiyer tam da elimde düşüyor.

Joshua arkasını dönüyor ve parmağımda asılı duran jartiyeri gösterdiğimde kahkahalarla gülüyor. Yanına gidip jartiyeri smokininin cebine geri koyuyorum. "Sen saklayabilirsin. Çok teşekkür ederim." Göğsüne bir şaplak atıyorum, dönüp yan tarafta Elizabeth'in gülerek başını salladığını görüyorum.

"Bunu yapmak zorundaydın, değil mi?" diye alay ediyor ve ben ona gülümsüyorum. "Başka nasıl seninle tekrar dans edebilirim ki?" diye alay ediyorum.

onu kendime çekip başımı kulağına eğdim. "Bana

bana teŖekkür edebilirsin."

BÖLÜM 31

Elizabeth

İLK NOEL

25 Aralık Mutlu Noeller

Yüzümün yanında bir koklama sesi duyuyorum, sonra Whiskey'nin burnunu gözümün üzerinde hissediyorum. İnleyerek yüzümü diğer tarafa çeviriyorum. Neden onun uzaklaşmasını beklediğimi bilmiyorum ama öyle yapıyorum. O uzaklaşmıyor. Bunun yerine, şimdi saçımı kokladığını ve boynumu yaladığını duyuyorum. "Hayır." Elimi kaldırıyorum ve burnu kulağıma değdiğinde hafifçe gülüyorum. "Whiskey," adını söylüyorum ve o hemen yatağa atlıyor, diğer tarafa geçmek için bacaklarımın üzerine basıyor.

"Whiskey," Nate uykulu bir sesle homurdanıyor, "aşağı in." Yataktan inmek yerine, heyecanla yatağın kendi tarafına geçiyor. "Neyin var senin?" Gözlerimi açtığımda Nate sırt üstü yatıyor, Whiskey ise onun üstünde ve Nate onun kafasını okşuyor.

"Muhtemelen Noel olduğunu ve ağacın altında ona özel hediyeler aldığımı biliyor." Elimi kaldırıp boynunu okşuyorum. "Bu yüzden mi bu kadar heyecanlısın?" Yan dönünce, yorganın altındaki Nate'in eli bacağıma uzanıyor ve onu nazikçe okşuyor. "Hediyelerini açmak ister misin?" diye soruyorum ve o Nate'in üstünden inip yataktan atlıyor.

"Harika," diye şikayet eder Nate, "şimdi gerçekten uyandı."

O, üzerindeki battaniyeyi atıp kalkarken ben gülüyorum. Dün gece duştan sonra çıkardığı ve Whiskey'i bir kez daha yatırdıktan sonra yatağa girmeden önce çıkardığı boxerını almak için eğilirken çıplak vücudu tamamen ortaya çıkıyor. "Hadi." Ellerini saçlarında gezdirip bana bakıyor.

"Mutlu Noeller, Nate." Ona gülümsüyorum ve o da bir dizini yatağa koyuyor, ardından ellerini yatağa koyup dudaklarıma öpücük konduruyor.

"Mutlu Noeller, güzelim," diye cevaplar yumuşak bir sesle, bir kez daha öpüp odadan çıkar. Whiskey'nin merdivenlerden aşağı koştuğunu duyarım, ben de örtüyü üzerimden atıp gerinirim. Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp kalkarım ve banyoya giderim. Dün gece eve gelir gelmez makyajımı silip duş almıştım. Saçlarım şimdi fare yuvası gibi görünüyor ve makyajımı silip duş almış olmama rağmen gözlerimin altında siyah lekeler var. Islak bir bezle yüzümü temizledikten sonra pijama altımı ve Nate'in gömleklerinden birini alıp aşağı indim.

Havada kahve kokusu dolaşıyor ve dışarıdan gelen parlak güneş mutfığı dolduruyor. "Dışarısı çok aydınlık."

"Neredeyse on bir oldu," diyor ve ben şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum.

"Bize bu kadar yapışık olmasına şaşmamalı," diyorum, arka kapıya doğru yürüyerek Whiskey'nin yerde kalan az miktardaki kara atlayıp kaçtığını, sonra tekrar geri geldiğini izliyorum.

"Evet," diyor Nate, "eğer yavru olsaydı bunu kesinlikle yapamazdı."

"Hiç yavru köpeğim olmadı," diye itiraf ediyorum.

"Yavru köpek ister miydin?" diye sordu ve ben omuz silktim. "Başlangıçta çok uğraştırır ve evde değilsen yapman gereken bir şey değildir."

"Evet." Whiskey kapıya doğru koşarken ben de kapıya gidip açıyorum ve hemen soğuk hava yüzüme çarpıyor. "Belki de bu yüzden hiç almadım. Uzun saatler çalışıyorum ve bir köpek yavrusu alıp ona yeterince ilgi gösterememek aptalca olurdu." Whiskey içeri koşar ve doğruca mama kabına gider. Kahve makinesinin önünde duran Nate'e doğru yürürüm. Kollarımı beline dolayarak çıplak sırtını öperim ve bir an için gözlerimi kapatırım. "Yorgun musun?"

"Olması gerektiği kadar yorgun değilim." Elini karnımın üzerine koydu. "Hediyeleri kahvaltıdan önce mi yoksa sonra mı açmak istersin?"

"Sana bir şey itiraf etmeliyim. Noel'den nefret ediyorum."

"Bunun bir sır olduğunu sanmıyorum, bebeğim," diyor yumuşak bir sesle, kahkahası ruhumu ısıtıyor. Sesini duyunca midem kıpır kıpır oluyor.

"Henüz bitirmedim, Nate." Onu bıraktım ve o da dönerek göğsünü göğsüme dayadı. Elini kaldırıp kalçalarımı tuttu, böylece hiçbir yere gidemeyeceğimi garanti altına aldı. Ellerimi göğsüne koydum, parmaklarım ileri geri hareket ediyordu. "Söylemek istediğim şey, Noel'den nefret ediyorum ama hediyeleri seviyorum."

O gülüyor ve ben de onun gülüşüne gülümsemeden edemiyorum. Bir elini yanındaki tezgaha koyuyor ama beni tutmaya devam ediyor. "Yani ben her zaman hediyeleri açmaya hazırım."

"Ama sen sürprizlerden nefret edersin." Başımı sallıyorum.

"Kimse sürprizleri sevmez, ama herkes hediyeleri sever."

"Yani sana hediye alabilirim ama sana sürpriz yapamam mı?" O sırtıtıyor.

"Evet," diye ona katılıyorum. "Eğer haberim yoksa ve hediye sihirli bir şekilde ortaya çıkarsa, sorun yok. Ama 'sana bir sürprizim var' diye durmadan konuşursan, o zaman kesinlikle olmaz."

"Anlaşıldı," diyor. "O zaman şimdi hediyeleri verelim mi?"

"Evet!" Şeker dükkanındaki bir çocuk gibi heyecanla ellerimi çırpıyorum. "İlk kim başlayacak?" diye soruyorum ona, o da bana kahvemi uzatmak için dönüyor ve ikimiz birlikte Noel ağacına doğru yürüyoruz.

"Gördüğün gibi" —ağacın altındaki hediyeleri işaret ediyorum— "benimkileri renk kodluyorum."

"Tabii ki öyle yapmışsın." Kanepeye oturur. "Çünkü aynı renkte olmazlarsa senin için daha sürpriz olur."

"Bunu hiç düşünmemiştim" diye hayretle söylüyorum. Kahvemi kenara koyuyorum. "Tamam, önce sana bir tane vereceğim." Orta boy kutuyu alıp ayağa kalkıyorum. "Hediyeleri hazırlamak için fazla vaktim olmadığını unutma."

Ona doğru yürürüm ve o da bacaklarını açarak arasına girmemi sağlar. Elleriyle bacaklarımın arkasını okşar. Kafamı eğip onu öpmek için eğildiğimde, bana bakar ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Bir elimle yanağını tutarken, diğer elimle kutuyu tutarım. "Tamam." Kutuyu ona doğru itiyorum ve o da onu alıyor, Noel Baba ambalajını açıp beyaz kutuyu görüyor. Yanına oturuyorum, koltuğumda neredeyse zıplıyorum. Kapağı açıyor ve beyaz kupayı çıkardığında, onu ters çevirip gülüyor. "Bu benim yeni kupam olacak." He looks down at the white mug I had made that says

Whiskey, Bean ve Baby Cat'in babası, kupanın etrafında hepsinin resmi var. Arkasında ise "Gelmiş Geçmiş En İyi Köpek ve Kedi Babası" yazıyor.

"Ben de kendime bir tane almış olabilirim," diye mırıldandım ona, "ama 'kedi babası' kısmı olmadan."

Bana bakıyor ve bu, yıllar boyunca bana sık sık attığı bir bakış, ama kalbimin daha fazla incinmesini önlemek için hafızamdan silmiş olabileceğim bir bakış. Şimdi bile, onu silmek istesem bile, bunu yapamayacağımı biliyorum. "Eve götürmek için mi?"

Bunu söylediği anda gözlerim kurur ve her göz kırpmışında sanki göz kapaklarımın altına kum kaçmış gibi hissederim ve boğazımda bir yumru oluşur, çünkü yedi gün sonra bu sabahlar artık benim olmayacak. Ona cevap vermedim, sadece başımı salladım. Kupa'yı kenara koydu ve ayağa kalkıp hediyelerden birini alıp bana getirdi. "Benim de vaktim yoktu ve aceleyle hazırladım. Joshua'ya sormaya çalıştım ama o bana sana kömürle dolu bir çorap vermemi söyledi, bu da pek yardımcı olmadı."

Bana ince bir hediye uzattığında gülüyorum, ambalaj kağıdı Grinch yüzleriyle dolu, bu da beni güldürüyor. "Bu tam bana göre." Yumuşak hediye kaldırıp açıyorum ve içinde bir takvim var. "Bu ne?" Açıyorum ve her ay, geçen haftadan farklı bir resim var.

Gözlerimdeki yaşlar tüm resimleri bulanıklaştırıyor. Ekim ayına geldiğimde, ağzında doldurulmuş bir balkabağı olan Whiskey'i görünce gülüyorum. "O geçen seneden," diye itiraf ediyor, "ama Aralık ayındaki resim iki gün önce çekildi." O sayfayı açıyorum ve üçü birlikte görünüyor.

Kedilerin boyunlarında, uçlarında beyaz toplar bulunan kırmızı tasmalar var ve Whiskey'nin kafasında Noel Baba şapkası var. Yerde uzanmış, kameraya bakan tek kişi o. Bean, tasmasını çıkarmaya çaresizce çalışıyor gibi görünüyor, Baby Cat ise kameraya öfkeyle bakıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu benim en sevdiğim fotoğraf olmalı." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak fotoğrafı kaldırıyorum. "Teşekkür ederim." Ona gülümsüyorum. "Bunu işyerindeki dolabıma asacağım. Bir tane daha yaptırıp buzdolabımın üzerine de asabilirim." Midemde bir sıkışma hissediyorum.

"Sıra bende," diyorum çabucak, ondan gözlerimi ayırıp hediyelere yöneliyorum. "Bu bir şaka hediyesi." Uzun kutuyu ona uzatıp yanına oturuyorum. Kutuyu açıyor ve kutunun üstünde "Oral Fun: evde kalarak dışarıda yemek yeme oyunu" yazıyor. "Bu bir masa oyunu."

Kutuyu ters çevirip sırtıyor. "Bunu her saat oynayacağız" diyor ve kutuyu kenara koyuyor. "Bu da benim hediyemi daha da güzel yapıyor." Küçük kare şeklindeki hediye aliyor. Bu hediye, her tarafı küçük Noel fiyonklarıyla sarılmış.

Kutuyu açıp ters çeviriyorum, üzerinde beyaz harflerle Quickies yazan siyah bir kutu. "Bu da ne böyle?" O gülümseyerek otururken kutuyu açıyorum, içindeki tüm kartlar siyah. Bir tarafında kazı kazan alanı, diğer tarafında parlak siyah harflerle Quickies yazıyor.

"Bir kart seçip kazıyınca, sana söyleneni yapman gerekiyor."

"Ohh, kazımak için bir şeye ihtiyacım var." Kalkıp mutfığa koşuyorum ve bir tereyağı bıçağı alıyorum.

"Gerçekten bunu yapacak mısın?" diye sordu ve ben ona baktım.

"Evet," diye cevap veriyorum, beyaz harfler beliriyor. "Önümüzdeki yirmi dakika içinde en az beş farklı seks pozisyonu dene," diye yüksek sesle okuyorum ve geri kalanını kendime okuyorum. "Bunu yapamayız."

"Evet, yapabiliriz," diye kanepeden emin bir şekilde söyler ve ben kartı kaldırıyorum. "Amaç, yirmi dakika dolmadan orgazm olmamak," diye diyorum. "Siktir et."

"Yani bu bir meydan okuma," diye beni kışkırtıyor. "Sen meydan okumalarda her zaman iyisin."

"Bu aptalca bir meydan okuma," diye karşılık veriyorum ve ona doğru yürüyorum. "Yirmi dakika dayanmam imkansız."

"Sana yardım ederim," diyor ve ben ona gülüyorum.

"Çok naziksin. Çok teşekkür ederim. Sen harika bir arkadaşınsın." Bu sözleri söylediğim anda, yüzünde bir değişiklik oldu. Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz geri almak istedim, ama ona başka ne diyeceğim? Sevgilim mi? Tatil aşkı mı? Kullanmam gereken kelime dışında hiçbir şey yeterince iyi olmazdı. Doğru kişi, yanlış zaman, bu sözler kafamda tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Sıra bende," diyerek geri dönüp arkadaki büyük kutuyu alıyorum. "İnce ama..." diyerek ona uzatıyorum. "Ben çok beğendim, umarım sen de beğenirsin."

Kutuyu ona uzattım ve o kağıdı yavaşça açtı, beyaz kare kutunun içinde ne olduğunu hiç belli etmiyordu. Kapağı çıkardı, sonra beyaz kağıt mendili ve siyah çerçeve karşısına çıktı. Şaşkınlıkla ağzını açtı ve bana baktı. "Nasıl oldu bu?"

Yanına oturup profesyonelce yaptırdığım resme bakıyorum. Bu, onun kliniğinin bir resmi ve ön tarafında, bir tarafta, yan masadaki resminden aldığım anne babası, diğer tarafta ise dedesi ve ninesinin resmi var. Ortada, oturmuş, Nate, Whiskey ve kediler onun yanında. "Bunu nasıl yaptın?" diye soruyor bana, şaşkın bir şekilde.

"Ailemin evinde, klinik önünde çekilmiş fotoğrafını buldum," diye açıklıyorum ona, o da parmaklarını anne babasının fotoğrafının üzerinde gezdirirken. "Sonra diğer iki fotoğrafı da oraya ekleyebilir miyiz diye sordum." Bana bakıp gülümsüyor, ama bu gülümseme hüznle dolu. "Onlar olmadan bunu kabul edemeyeceğini söyledin ve bence..." Kafamı sallayarak kendimi düzeltiyorum. "Seninle gurur duyduklarını biliyorum."

"Elizabeth," diyor, sesi titriyor, "bu hayatımda aldığım en güzel hediye."

Kolumu omuzlarına doladım ve gülümsedim. "Yani demek istediğin, ben kazandım." Güldü ve dudakları benimkine dokunarak nazikçe öptü.

"Sen kazandın, bebeğim," diye yumuşak bir sesle kabul eder, "gerçekten kazandın." Fotoğrafı bırakır ve küçük kutuyu almaya gider. "Şimdi bunu anladığım için çok kötü, ama..." Kutuyu bana uzatır. "İşte burada."

"Eminim mükemmeldir," diye temin ederim, paketi açıp mücevher kutusunu görünce. "Bu da ne böyle?" Kutuyu açarım, altın bilezik ortada daire şeklinde durmaktadır.

"Bu özel yapım bir charm bilezik," diyor bana. "E harfi elbette Elizabeth'in baş harfi." Bileziğin ortasında asılı duruyor ve yanında elmaslı bir kalp, bir yıldız ve son olarak da bir Noel ağacı var. "Noel'den nefret ettiğini biliyorum ama

bu Noel'i hatırlaman ve benim için ne kadar önemli olduğunu, onu sonsuza kadar hatırlayacağımı bilmen için oraya bir ağaç koydum."

"Bu çok..." Başımı sallıyorum. "Bu çok düşünceli." Onu çıkarıp ona uzatıyorum. "Bunu takar mısın?" Başını sallayarak bileğime sarıp bağlayıyor.

"İşte," diyor, bileğimin içini öperek, "şimdi mükemmel oldu." Aşağıya bakıyorum, gözlerim sallanan kalbe kayıyor, tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Mutlu Noeller, Elizabeth."

BÖLÜM 32

Elizabeth

AŞK NOEL'DİR

26 Aralık

Duş almadan önce çantamdan çıkardığım süveteri kapmadan önce kot pantolonumu giyiyorum. Saçımı arkadan çıkarıp yatağa oturmadan önce çoraplarımı alıp, birlikte yatmaya başladığımızdan beri uyumadığım yatağın kenarına oturuyorum. Kot pantolon ve tişört giymiş olarak yatak odasından çıktığını duyduğumda ona bakıyorum. Kahve içip kanepede oturup televizyon izleyip konuşmadan geçirdiğimiz zamandan sonra duş aldığı için saçları hala ıslak. Gözleri benimkilere takıldığında "Selam" diyorum.

"Selam sana da." Kapı pervazına yaslanarak orada duruyor. "Ne haber?"

"Annem az önce arayıp bugün beni alışverişe götüreceğini hatırlattı," diye cevap veriyorum, ikinci çorabı giyerek. "Dün akşam yemeğe gittiğimizde, Noel günü onunla alışverişe gitmeyeceğimi söylemiştim ama." O gülümsüyor ve başını eğiyor. "Ya giyinip arabada onunla buluşmamı, ya da seni beni arabaya taşıman için göndereceğini söylüyor." Kalkıyorum. "İkimizi de kurtaracağım ve dışarı çıkıp onu bekleyeceğim."

"Tamam," diyor yumuşak bir sesle, "ben ofise gideceğim. Yeni yıl tatilinden sonra işe dönmeden önce birkaç işi halledeceğim."

Ona doğru yürüdüm ve beni öpmesini bekledim, ama o yapmadı. Gülümsedi ve merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Dün hediyelerimizi değiştirdiğimizden beri, hiç olmadığı kadar sessizdi. Ailemle yediğimiz akşam yemeğinde bile, gülümsemesi gözlerine yansımadı. Eve varana kadar ona bunu sormak için bekledim, ama onun başka planları vardı. Benim ağzımı ve onun ağzını meşgul eden planlar. Kollarında uykuya daldım ve uyandığımda

o çoktan yataktan kalkmıştı. Bu, onun yanında uyanmadığım ilk sabahtı ve her saniyesinden nefret ettim.

Ayağa kalkıp derin bir nefes alıyorum ve merdivenlerden aşağı inip mutfaa doğru ilerliyorum. Whiskey kanepeden kalkıp yanıma geliyor ve bacaklarıma srtnyor. Eğilip boynunu okşarken, kahve makinesinin başında duran Nate'i görüyorum. Dünden beri ona sormak istediğim şeyi sorarken kalbim heyecanla çarpıyor, ama duymak istemediğim bir şey söylenmesinden korktuğum için sormaya cesaret edememiştim. "İyi misin?" diye soruyorum ve o bana dönüyor, yüzünde hiçbir şey belli etmiyor.

"Evet," diye cevapladı, "Sanırım sadece yorgunum."

"Neredeyse on iki saat uyuduk." Onun bana gülümsemesini umarak gergin bir şekilde gülüyorum. şu anda buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Belki daha fazlasına ihtiyacım var," diyor, sesi gergin ve kaşlarıml atılıyor.

"Ciddi misin?" diyorum, onun bir şey sakladığını ya da bir şeye kızgın olduğunu ve bana söylemek istemediğini biliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bir şey olduğunu biliyorum.

"Ciddiyim," diye tekrarlar ve artık kızgın olduğunu anlarım.

"Gece boyunca sessizdin," diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, "ve bugün bana belki beş kelime falan söyledin. 'Günaydın' bunlardan ikisi ve 'hey, naber' diğerleri." Ellerim, nmdeki soğuk tezgahın üzerine koyduğumda sinirli bir şekilde titremeye başlıyor.

"Benden ne istediğini bilmiyorum," diyor, "Ben iyiyim."

"Sanki seni tanı mıyor gibisin, Nate." Panik yapmamaya ve sesimi sakın tutmaya çalışıyorum, ama bu durum uzadıkça sinirlerim bozuluyor ve sesim yükseliyor.

"Beni tanıyor musun?" diye soruyor ve benimle kavga etmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

"Bu ne demek lan? Tabii ki seni tanıyorum. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" Omuzlarını silkiyor. "Seni rahatsız eden şeyi söylersen işler daha hızlı ilerler ve biz de..." Cümleyi bitiremiyorum çünkü öfkeyle burnunu çekiyor.

"Ne yapabiliriz?" diye bağıırır. "Ne yapabiliriz?" Bana soruyor mu yoksa söylüyor mu bilmiyorum. "Hiçbir şey yapamayız." Gözlerine bakıyorum ve maviden daha yeşil, neredeyse altın rengi gibi görünüyorlar. Kollarını göğsünde kavuşturur ve tezgaha yaslanır. "Hiçbir şey yapamayız çünkü gelecek hafta bu saatlerde sen lanet olası bir uçağa binip gideceksin."

Ağzımı açıp tekrar kapatıyorum. "Evet, burada yaşamadığımı düşünürsek."

"Evet, merak etme, her gün hatırlatılıyor," diye tersler. "Ama bunu bilsem de, kendime bunun geçici olduğunu söylesem de, yine de yaptım."

"Ne yaptın?" Ona sorduğum bu soru yüzünden nefesimi tutmak zorunda kalmasaydım keşke. Ona sorduğum bu soru yüzünden midem bulanmasaydı keşke. Ona sorduğum bu soru yüzünden tüm vücudum gerginlikten kasılmasaydı keşke.

"Söylemeyeceğimi söylemiştim." Elini saçlarının arasından geçirip başının arkasını tuttu. "Ama sonra söylememek elimde değil."

"Ne olursa olsun, söyle ve bitir gitsin," diye ısrar ediyorum, burada daha fazla kalmamın iyi bir fikir olmadığını söyleyeceğini biliyorum. Bu şey her neyse, bir an önce halledilmeli. O sözleri söylediğinde kalbimin parçalanacağını ve iyiymiş gibi davranmam gerekeceğini biliyorum.

"Söylememi mi istiyorsun?" diye soruyor ve başını sallıyor. "Tamam, söyleyeceğim." Ne söyleyeceğinden emin olamadan nefesimi tutuyorum, ama ağzından çıkacak sonraki sözlerle hazır değilim. "Sana aşığım."

Kanımın vücudumdan çekildiğini hissediyorum. "Sana deli gibi aşığım ve sen beni terk edeceksin. Şimdiye kadar sadece seni bu şekilde sevdiğimi fark ettim. Kendimi geri çekip seni beklediğimi fark ettim. Her şey yerine oturana kadar bunun farkında değildim. Nasıl geri çekilip kendimi kimseye vermediğimi. Bilinçaltımda seni beklediğimi bilerek, hayatımda olan her şeyi uzak tuttuğumu.

"Nate," diye sesleniyorum, kapı zili çalınca şokla doluyorum ve koridora bakıyorum.

"Gitmelisin," diyor. "Git."

"Nate," kapı zili tekrar çalarken onun adını tekrar söylüyorum.

"Söyleyecek bir şey yok Elizabeth," diyor yumuşak bir sesle. "Ben burada yaşıyorum. Sen dünyanın öbür ucunda yaşıyorsun. Uzun mesafeli bir ilişkiyi sürdüremezsin, bu hafta seninle birlikte olduktan sonra olmaz. Her şey yoluna girecek." Gözlerine bakıyorum. "Yedi yıl öncesinin aksine, ikimiz de neler olduğunu biliyoruz."

Boğazım o kadar düğümlenir ki, tek kelime bile edemeyeceğimi düşünürüm. Kapı zili tekrar çalar ve kendimi yere yapışmış gibi hissedirim. Kapı zili susar ve şimdi kapı çalınır. "Gidip kapıyı açayım." Ada mutfağın etrafından dolaşıp ön kapıya doğru yürür.

Gözlerimi kapatıp aşağıya bakıyorum, ilk gözyaşı yanağıma düşüyor ve annemin sesini duyunca onu siliyorum. "Senin benimle çıkmanı engellemek için seni odaya kilitlediğini sanmıştım," diyor gülerek.

O da gülüyor, sanki az önce hayatımızın en yoğun konuşmasını yapmamışız gibi davranıyor. "Duşta idim," diye bahane uyduruyor. "Sanırım mutfakta."

Derin bir nefes alıp, göğsümdeki sıkışıklığı gidermek için elimi göğsüme koyuyorum. Nefesimi verip koridora çıkıyorum. "Merhaba," diyor annem, bana bakarak, gözlerime baktığında yüzündeki gülümseme biraz soluyor, ama hemen toparlanıyor. "Seni aramaya çalıştım," diyor, Nate'e bakarak, o da bana bakıyor ve ben şu anda ona bakmaktan kaçınıyorum. Yüzümde acı belli olmadan bunu kaldıracabileceğimden emin değilim.

"Telefonum mutfaktaki şarj cihazında," diye açıklayarak arkamı işaret ediyorum. "Gidip alayım, sonra gidebiliriz." İkisi yanından uzaklaşıyorum. Sabah kahve içerken şarj ettiğim telefonumu alıyorum. Onu kot pantolonumun arka cebine koyup kapıya geri dönüyorum.

"Eşyalarını almaya gidecek misin?" diye soruyor annem, ben de ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Nate'in başından gitmelisin."

"Sonra alırım," diyorum, umarım bu konuyu zorlamaz ve eşyalarımı toplamak zorunda kalmam.

"Tamam, alışverişten sonra uğrayıp eşyalarını alabiliriz." Onunla tartışmak istemediğim için başımı sallıyorum. Nate'e bakıyorum. "Görüşürüz." Ona sorduğumu mu yoksa söylediğimi mi bilmiyorum, o da anneme yaptığım gibi başını sallıyor.

Annem ikimizin arasına bakar ve hiçbir şey söylemeden dönüp evden çıkar. Ben de dışarı çıkarım, geri dönüp onu öpmek isterim, ama bu muhtemelen hepimiz için işleri daha da kötüleştirir.

Annemle aynı anda arabaya biniyoruz, ikimiz de kapıyı aynı anda kapatıyoruz. "Peki" diyor arabada —"önce kahve içelim mi?"

Ona bakıp başımı sallıyorum, onun bir şeyler olduğunu bildiğini biliyorum. "Bence en iyisi bu." Evden uzaklaşıyor ve her geçen dakika kalbim göğsümde gittikçe ağırlaşıyor. Küçük kahve dükkânına vardığımızda, nefesimi kontrol altına almaya çalışarak arabadan iniyorum ve tam bir çöküşün eşiğinde olduğumu biliyorum.

İçeri girip doğruca bir masaya yöneliyorum. "Senin için ben sipariş vereceğim," diyor annem. Boğazım düğümleniyor ve şu anda söyleyeceğim her şeyin hıçkırıklarla çıkacağından emin olduğum için ona cevap bile vermiyorum. Kahve dükkanının arkasında oturup ellerime bakıyorum. Dün bana verdiği bilezik süveterimden kayıyor ve kalbi görüyorum. Annem bir sandalye çekip önüme otururken parmağım bileziğe dokunuyor.

"Kahveyi getirecekler." Ceketini çıkarır. "Sana bir cupcake sipariş ettim, ama bunun seni daha iyi hissettireceğini sanmıyorum."

Gülümserim ve biraz burun kıvrırım. "Bir kekin bunu düzeltebileceğini sanmıyorum." "*Bu* ne?" diye sorar ve ben ona bakarım.

"Bu..." diye başlıyorum ama alt dudağımın titrediğini hissedince duruyorum. "Bu..." Nefes veriyorum. "Nate'e aşığım." Yukarı bakıp tekrar nefes veriyorum. "Tanrım."

"Benim güzel kızım," diyor ve ben onun çıldıracağını bekliyorum, ama o bana gülümsüyor ve elini masanın üzerine uzatıp benim elime koyuyor, "biz bunu zaten biliyorduk."

"Ne?" diye soruyorum, şok olmuş bir şekilde. "Biz kim?"

"Kim bilmiyordu, sana söyleyebilirim, baban ve Joshua. Jack'in gördüğünden eminim." Gülümsüyor. "Sen gençliğinden beri ona aşıksın."

"Hayır, değil" diye bağıriyorum. "Bu yeni oldu."

"Hayır." Başını sallar. "Bu öylece olmadı, belki sen kafanı kışından çıkardın, ama bu öylece olmadı."

"Birbirimizden nefret ediyorduk," diye hatırlatıyorum ona. "O başka biriyle birlikteydi," diye belirtiyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Birbirinizden nefret ediyordunuz çünkü sen taşındın ve o sana gitmemeni söylemedi." Ağzım açık kalır. "Ama bu geçmişte kaldı, ikiniz de şu anda burada olmak için yapmanız gerekeni yaptınız." "Anne." Kız kahvelerimizi getirmeye geldiğinde duruyorum. Bekliyorum. ben ona bakmadan önce onun uzaklaşması için.

"Elizabeth," diyor, kahve fincanına bakarak. "Yedi yıl önce, ondan kaçmak için şehirden kaçtın ve dünyanın öbür ucuna gittin."

"Bunu sadece onun yüzünden yapmadım. Bu harika bir fırsattı."

"Katılıyorum." Başını salladı. "Yapman gerekeni yapman gerekiyordu yapman gerekeni yaptın, o da öyle. Şimdi ikiniz de buradasınız."

"Evet, ama artık burada yaşamıyorum," diye hatırlatıyorum ona ve o gözlerini deviriyor. "Anne, öylece kalkıp taşınamam."

"Neden olmasın?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Daha önce bir kez yaptın, eminim tekrar yapabilirsin."

"Bir hayatım var," diye karşılık veriyorum ve bu sözleri söylediğim anda, aklımdan geçen tek şey Nate. Sadece Nate değil, Whiskey, Bean ve Baby Cat da var. Beşimiz kanepede oturmuş bir dizi izliyorduk, ama bu benim hatırlamam gereken bir anı değil.

"Ne hayatı?" diye sordu. "İşe gidiyorsun, eve geliyorsun. Her gün aynı şey, tekrar tekrar," diye tersledi. "İki arkadaşın var ve neredeyse hiç dışarı çıkmıyorsun."

"Vay canına."

"Beni şaşırtma, genç bayan." Parmağını bana doğrulttu. "Senin tam bir hayat yaşamadığını görmek benim için ne kadar zor, biliyor musun?"

"Şey."

"Um, hiçbir şey," diye cevaplar. "Bu nasıl oldu?" "Ne nasıl oldu?" diye sorarım, sorularından emin olamadan.

"Nate'e aşık olduğunu birdenbire nasıl fark ettin?" diye sorar bana yumuşak bir sesle.

"Teknik olarak hepsi senin suçun," diyorum gülümseyerek, ama gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. "Beni ona attın ve ben onun evinde kalıyordum." Gözlerini deviriyor. "Sonra bir şey diğerine yol açtı ve biz yetişkinlerin yaptığı şeyleri yaptık." Kahkahayı patlatmamak için ağzımı elimle kapatıyorum.

"Onu ne kadar seviyorsun?" diye soruyor ve ben başımı yana eğiyorum. "Onu o kadar çok seviyor musun ki, o uçağa binip onu terk edip, pişmanlık duymadan eve dönüp yaşayabilecek kadar?" Gülümsüyor ve gözlerinde kendi gözyaşlarını görüyorum. "Yoksa onu o kadar çok seviyor musun ki, sadece düşüncesi bile kalbini acıtıyor? Onun başka biriyle birlikte olup onunla bir aile kurması düşüncesi seni şiddetli bir şekilde hasta ediyor mu?"

"Bu beni çok hasta ediyor," diye fısıldayarak itiraf ediyorum. "O uçağa bineceğim düşüncesi bile göğsümde nefes almamı zorlaştıracak kadar büyük bir acı hissettiriyor." Yanağımdaki gözyaşını siliyorum.

"Peki," diyor, kahve fincanını eline alarak, "görünüşe göre bir karar vermen gerekiyor."

BÖLÜM 33

Nate

AŞKIN SORUNU

Pencereden uzaktaki ağaçlara bakıyorum. Sandalyeye yaslanıp ayaklarımı masanın üzerine koymuş, ileri geri sallanıyorum. Nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. Kapının çalınmasıyla, son bir saattir baktığım pencereden gözlerimi ayırıyorum. "Nate."

"Selam." Geriye yaslanıp, arkasında Whiskey ile birlikte içeri giren Chloe'ye bakıyorum. "Ben çıkmak üzereyim, o yüzden Bay Whiskey'nin seninle birlikte olduğundan emin olmak istedim."

"Teşekkürler," derim, Whiskey köşedeki yatağına doğru yürür ve üzerine atlar.

"Düğün nasıldı?" diye sorar Chloe.

"Harikaydı," diyorum. "Her şey sorunsuz geçti."

"Joshua'nın buna çok sevindiğine eminim." Gülüyor. "Onu son gördüğümde biraz dağınıktı."

"İyi haber, sakinleşmiş olması gerektiği. Yeni yılın ilk günü balayına çıkacaklar."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Ofisimde oyalanırken ona başımı sallıyorum. "Yılbaşı gecesi için bir planın var mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, düğün yüzünden hiçbir plan yapmadım." Ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

"İstersen," diye yumuşak bir sesle öneriyor, "akşam yemeği yiyip sinemaya gidebiliriz."

Kahretsin, bu durum olabildiğince garip bir hal almaya başlıyor. "Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum gülümseyerek, "ama ben pas geçmek zorundayım. Birlikte çalışıyoruz ve her şey yolunda gidiyor, işlerin karışmasını istemem." Yüzündeki reddedilme duygusunu gizlemeye çalışarak başını eğiyor.

"Tabii, anlıyorum." Omuzlarını silkiyor. "Sadece teklifimi iletmek istedim."

"Teşekkürler," diyorum. "İyi geceler." Konuşma daha da garipleşmeden bitiriyorum.

"Yeni yılda görüşürüz Nate." Bana başını sallar ve ofisten çıkmak için döner.

Pencereden dışarı bakıyorum ve tek düşünebildiğim Elizabeth. Masamdaki telefon çalıyor ve arayanın Jack olduğunu görüyorum, sesli mesaja yönlendiriyorum. Çok geçmeden bana mesaj atıyor.

Jack: Aramaları engelliyor musun lan?

O'nun bunu anlayacağını bilerek gülüyorum. O, yıllardır en yakın arkadaşlarımdan biri olmakla kalmadı, aynı zamanda hiç sahip olmadığım bir ağabey gibi oldu.

Ben: Tam olarak filtrelemiyorum.

Gönder tuşuna basıyorum ve o bana mesaj atmak yerine telefon çalıyor. Cevap vermezsem, ya beni bulmaya gelecek ya da Joshua'yı arayacak, o da beni arayacak ya da Zack'i bulacaktır. Söylemeye gerek yok, bundan kaçamam.

"Selam." Telefonu kulağıma dayadım.

"Selam sana," dedi. "Neredesin?" "Ofiste.

Neden sordun?"

"Seni görmek için evine uğradım ama orada değildin."

"Yokum," diye onayladım. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için geldim," diye açıkladım, ama içeri girer girmez bu sandalyeye oturup hiçbir şey yapmadım. Elizabeth gittikten sonra kafam dönüyordu.

"Komik." Onun tarafında arabanın kapısının kapandığını duyuyorum. "Ben de aynı şeyi yapıyordum."

"Kliniğimin nasıl gittiğini mi kontrol ediyordun?" diye soruyorum, onun asıl yapmak istediği konuşmadan uzaklaşmasını sağlamaya çalışarak.

"Komik," diye tekrarlar, kanmamaya çalışarak, "Ben de senin nasıl olduğunu görmeye gelmiştim." Arabasını çalıştırırken sesi kesilir. "Dün akşam yemeğinde kafan başka yerde gibiydi."

Ben kendimde değildim. O gün, hayatımda aldığım hiçbir şeyden daha değerli bir hediye verdiğinde, çılgın ve duygusal bir gündü. O anda, ona deli gibi aşık olduğumu ve

ve o gittiğinde yıkılacağımı anladım. Bunu saklamaya çalıştım, gömmeye çalıştım, ama bu his o kadar büyük ki, ne yapacağımı bilemiyorum. "Evet, iyiyim, sanırım sadece yorgunum."

"Evet, ama sanki biri köpeğini çalmış gibi görünüyordun." "Durum biraz karmaşık," diye itiraf ettim sonunda.

"Aman Tanrım," diye bağırdı ve sesinde kahkaha duyabiliyordum. "Macy'ye aşık mısın ve şimdi o Joshua ile evlendiği için onun asla senin olmayacağını kabullendin mi?"

İçimden gelen kahkahayı tutamıyorum. "Evet, öyle." Gülüyorum. "Beni yakaladın."

O da benimle birlikte güldü. "Bana neyin yanlış olduğunu söyleyecek misin, yoksa yirmi soru mu oynayacağız?"

"Bu sadece herkesin zamanını boşa harcamak," diye homurdanırım, ama o bana tek kelime etmez. Sadece orada oturup telefonla konuşur ve benim pes etmemi bekler. "Bu..." Düşünürüm. "Siktir!" Elimi yüzüme götürürüm.

"Neden bilmiyorum, ama içimden bir ses bunun Elizabeth ve sizin bahsettiğiniz ateşkesle ilgili olduğunu söylüyor."

Pencereden dışarı bakıyorum. "Evet, öyle bir şey."

"Ugh," diye inliyor, "Bundan korkuyordum."

"Sorun yok," diyorum yumuşak bir sesle. "Her şey yolunda. Bir hafta sonra o gitmiş olacak ve her şey yoluna girecek."

"Onun gitmesine izin mi vereceksin?" diye bağıırır Jack.

"Ne diyorsun sen?" Otururum. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Amcam Matthew, teyzem Karrie onsuz tatile çıkmak istediğinde onu yatağa kelepçelemişti."

Çıkardığım ses, Whiskey'yi bile irkiltir. "Onu yatağa kelepçelemem, Jack. Bazıları bunu kaçırma olarak görür."

"Bu da bir seçenektir."

"Yanlış olan oydu. Kız kardeşini yatağıma kelepçeleseydim, baban bana ne yapardı, hayal edebiliyor musun?" Kalkıyorum.

"İkinizin birlikte olduğunu düşünürsek, bir sürü nedenden dolayı seni fena halde dövecek."

"Beni oğlu gibi seviyor, bana öyle söyledi," diye hatırlatıyorum.

"Evet, ama bu sen onun kızına aşık olmadan önceydi," diyor bana. "Onu öylece bırakamazsın."

"Onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ona aşık olduğumu söyledim..."

"Ama ona kalmasını söyledin mi?" diye sorarak sözümü kesti.

"Hayır" —başımı sallıyorum—"ve sormayacağım da. Ona bunu yapmayacağım. Beni ya da işini seçmesini istemeyeceğim. Asla böyle bir şey yapmam."

"Sen her zaman ayrılabilirsin." Ofisime bakıyorum.

"Gidebilirim ama senin çirkin suratını çok özlerim." Sırıttıyorum ve o kahkahayı patlattığında derin bir nefes alıyorum. "Ben gidip eve gideceğim."

"Keşke sana bir cevap verebilseydim dostum," diyor yumuşak bir sesle. "Ben de öyle isterdim. Yarın ararım."

"Ne zaman istersen ara beni. İhtiyacın olduğunda buradayım." Gözlerimi kapatıp telefonu kapatıyorum ve Whiskey'ye bakıyorum.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum ve kulakları geriye doğru çekiliyor, gözleri açılıyor ve benim kalkmamı izliyor. Masamın yanına geldiğimde ön ayakları kalkıyor. Kapıya yaklaşıp bekliyor ve sonra yataktan kalkıp yavaşça yürümeye başlıyor. "Gidelim."

Arabayı garaj yoluna çektiğimizde midemde kurşun ağırlığı varmış gibi hissediyorum. Evin tüm ışıkları kapalı. Şifreyi girip kapıyı açtığımda, onun burada olmadığını görüyorum. Göğsümdeki acıyı bastırmaya çalışıyorum ama kontrolüm dışında.

İçeri giriyoruz ve ben botlarımı çıkarıyorum. Whiskey mutfağa gidip geri geliyor ve etrafına bakınıyor. "O burada değil dostum," diyorum ona. Mutfaka gidip doğrudan Noel ağacına yöneliyorum ve ışıkları yakıyorum. Sonra kapıyı açıp onu dışarı çıkarıyorum ve onun için yemek kabına akşam yemeğini koyuyorum.

Kapı zili çaldığında onun su kabını dolduruyordum. Suyu kapatıp ellerimi kuruladıktan sonra kapıya doğru yürüdüm. Kim olduğunu kontrol etmeden kapıyı açtım ve Elizabeth'in orada durduğunu görünce durdum. "Ne yapıyorsun?" Ona baktım ve sonra omzunun üzerinden arkasına baktım. "Annen nerede?"

"Gitti," diyor yumuşak bir sesle. "Girebilir miyim?"

Kafamı karıştırılmış bir şekilde sallayıp, kapıdan uzaklaşarak onu içeri alıyorum. "Tabii ki girebilirsin," diyorum ona, nefesimi

Nefesimi normale döndürmeye çalışıyorum.

"Whiskey'i içeri almam lazım," diyorum ona, onu öpmek istediğim halde ondan uzaklaşarak. Dizlerimin üzerine çöküp benimle kalması için yalvarmadan önce uzaklaşıyorum. Muhtemelen eşyalarını toplamak için merdivenlere çıkmadan önce uzaklaşıyorum. Şu anda kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Whiskey'i içeri alıyorum ve o hemen beni geçip doğrudan ona doğru gidiyor.

"Merhaba, prensim," diyor kız. Kapıyı kapatıp kilitliyorum ve mutfığa geri dönüyorum, Whiskey ise kızın kucaklamasının tadını çıkararak yüzünü yalamaya çalışıyor.

Su kabını yemeğinin yanına koyuyorum ve o da yanıma geliyor. Aramızda mutfak adası var. Bu sabah ona aşık olduğumu söylediğimde de tam olarak aynı pozisyondaydık. Hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyorum, ama söylemeden edemedim. Kendime söylememem gerektiğini söyledim, ama ağzım bunu tamamen görmezden geldi. "Günaydın," diyorum ona.

"Duruma bağlı." Bana bakıyor ve keşke bu konuşmayı ona dokunarak yapsaydık diyorum. Elimini boynuna koyup başparmağımla kalp atışlarını hissedebilseydim.

"Neye bağlı?"

"Aslında, sana." Gözlerimin içine bakıyor ve ben sadece ona bakabiliyorum. Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Bu sabah oldukça büyük bir açıklama yaptın." Elini tezgahın üzerine koyuyor. Birinin biraz titrediğini görüyorum ve iyi olduğundan emin olmak için elini tutmak istiyorum. "Sonra annem içeri girdi ve durumu biraz bozdu." Onu dinlerken yutkunuyorum. "Bu belki de en doğru şeydi." Tek yapabileceğim derin bir nefes almak. "Doğru zaman, doğru yer." Aşağı bakıyorum ve kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum. "Buradan ayrıldığımızda, alışverişe gitmek yerine kahve içmeye gittik." Ona bakıyorum. "Biraz samimi bir sohbet ettik."

"Öyle mi?"

"Öyle." O sırtıyor. "İyi bir konuşmaydı. Bana, beni çok hasta eden bir soru sordu." Ben, onun hasta olup olmadığını merak ederek dik duruyorum. "Fiziksel olarak değil, mecazi olarak. Bana, seni ne kadar sevdiğimi sordu." Ağzım açılıyor ama ses çıkmıyor

çıkıyor, nefes bile alamıyorum. "Sonra bana o uçağa binip senden uzaklaşırsam nasıl hissederim diye sordu. Seni bu kadar çok seviyorsam, senin başka biriyle bir aile kurmana razı olur muyum diye sordu."

"Elizabeth," diye sesleniyorum, sesim titriyor.

"Ona bunun beni hasta ettiğini söyledim. Seni terk etmek ve senin başka birini sevdiğini düşünmek bile beni hasta ediyor." Yutkunur ve elini kaldırıp gözünün köşesinden akan gözyaşını siler. "Bu yüzden bir karar vermek zorundaydım." Tezgahın etrafından dolaşp onun önüne geçerim, ama ona dokunmam.

"Ne?" Şu anda tek duyabildiğim şey kulaklarımda yankılanan kalp atışları.

"Bir karar verdim ve annem de bana bu konuda yardımcı oldu." Gülümsüyor ve gözyaşları yanaklarından akmaya başlıyor. "Aslında kararın yarısını ben verdim, diğer yarısı sana ait."

"Şu anda ne dediğini anlamıyorum."

"Dr. Torres'i görmeye gittim," diye açıklıyor ve ben şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum, "oturduk ve güzel bir sohbet ettik." Başım dönüyor. "Muayenehanesini bana devretmeyi düşünüp düşünmediğini öğrenmek istedim." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Bunu verebileceği tek kişinin ben olduğumu söyledi. Bu çok iyi oldu, çünkü hastaneyi arayıp iki ay sonra sona erecek sözleşmemi yenilemeyeceğimi söylemiştim."

"Ne?" diye fısıldayarak soruyorum.

"İki aylığına geri dönmem gerekiyor, ama bu bana ihtiyacım olan eşyaları toplamak ve istemediğim eşyaları satmak için yeterli zamanı verecek, sonra da geri döneceğim." Tezgahı hafifçe vurur. "Bu da beni kararımın diğer yarısının sana bağlı olduğu noktaya getiriyor." Başımı yana eğiyorum. "Eve geri taşınacağım," diyor, son yedi yıldır duymayı beklediğim sözleri, ben farkında olmasam da, "ve senin için de uygunsa, seninle birlikte yaşamak istiyorum."

"Başka bir yerde kalmaya cesaretin var mı?" diyorum ve o başını eğip kıkırdıyor. "Bundan emin misin?"

"Seninle kalmak istediğimden ve seni sevdiğimden emin miyim? Yüzde bin eminim," diye onaylar ve ona saldırırım. Kolumu beline doluyorum, diğer kolum saçlarında kayboluyor. "Seni seviyorum Nate," der.

Alnımı alnına dayadığımda şöyle diyor. "Kendimi bildim bileli seni seviyorum." Eli göğsümün üzerinde. "Sanırım son nefesimi verene kadar seni seveceğim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum. O gülümsüyor ve bana dokunan ellerine bakıyor, işaret parmağıyla göğsümü hafifçe vuruyor.

"Son nefesimi verene kadar seni seveceğimi biliyorum," diye kendini düzeltir. "Böyle daha mı iyi?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "Daha iyi. Jack bizim hakkımızda biliyor," diyorum ona, "kalman için seni yatağa kelepçelememi söyledi."

"Tabii ki öyle yaptı." O burun kıvrıyor. "O biraz dramatik biridir."

"Belki de gereğinden fazla düşündüm," diye itiraf ettim, "ama bu düşünceyi kafamdan attım. Seni seviyorum, Elizabeth."

"Öyle mi?" Bana bakar, elleri göğsümden boynuma doğru kayar. "Sonunda beni öpecek misin?"

Gülümserim. "Evet." Başımı sallayıp yana çeviririm. "Seni öpmekten daha fazlasını yapacağım." Dudaklarım dudaklarına değdiğinde, dili ağzıma kayar. "Her zaman sen oldun." Onu kaldırırım, bacakları belime dolanır. "Her zaman sen olacaksın."

"Her zaman ben olsam iyi olur," diye tersler beni, sonra beni öper ve ben onu yatak odama götürmek için merdivenleri çıkarım.

***Noel'in çılgın olduğunu düşünüyorsanız, Nate ve Elizabeth'in
Yılbaşı gecesi neler yaşadığını [buradan](#) öğrenin!***

Elizabeth'in Ailesini Tanıyın

Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan yazarı Natasha Madison'ın kaleme aldığı, bekar bir babanın spor romantizmi.

Zack

Takım arkadaşımı karımla yatakta bulmak, yıllardır mücadele ettiğim kararı kolaylaştırdı.

Artık hayatıma devam etme zamanı.

Yeni bir başlangıç ve büyük bir şehirde yeni bir NHL takımı. En önemlisi, bu oğlum Jack için en iyi şans.

Bu, ikimiz için de en iyi şansımız olacak.

Denise

Kötü bir çocukluk geçirdikten sonra, başarılı olacağıma emin oldum. Sorun şu ki, kaybettiğim her hastayla birlikte biraz daha ölüyorum.

Bu, Hudson Çocuk Onkoloji Hastanesi'ndeki kariyerimin bir parçası, ama kaybın acısını hafifletmiyor.

Bir NHL oyuncusu oğluyla birlikte hastaneye gelene kadar, hayat kurtarmaktan başka bir şey aramak gündemimde yoktu.

Tanıştığımız anda resmi olarak senaryodan saptık.

Bu aşk bir şeyse, o da senaryosuzdur.

[Şimdi okuyun!](#)

Teşekkür

Biri bana Noel kitabı yazacağımı söyleseydi, ona rüya gördüğünü söylerdim.

Umarım bu gece güzel rüyalar görürsünüz. Çünkü işte buradayız!

Kocam: Yaptığım her şey ve harika bir eş olduğum için teşekkürler!

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica. Aralık ayında dinlemenize bile izin vermediğim Noel müziklerini Mayıs ayında yüksek sesle çaldığım için özür dilerim.

Seni çok seviyorum tatlım!

Shauna: Noel kitabını atlattık. Zar zor. Bir daha yapmak istediğimden emin değilim.

Yazar Ajansı: Becca ve Shauna, benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim. İkiniz gibi, bu da çok kolay ve harika bir deneyimdi!

Emma: Bu kitap için yarattığınız sihir, bir mucizeden başka bir şey değil.

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu grup benim sığınağım, güvenli limanım. Beni teşvik ediyor, benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyüyeceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum!

Rickie & Veronica: Her güne "bugünü mahvedelim" diyerek başlamanın benim küçük cennetim. Bana bunu verdiğiniz için teşekkürler!

BLOG YAZARLARI VE ETKİLENENLER. TEŞEKKÜR EDERİM.

BANA BİR ŞANS VER. Zahmetsizce çok fazla şey veriyorsun ve sensiz bunu başaramayacağımız bir sesin var.

Ve son olarak, en önemlisi, siz okuyucularımıza:

Sen olmasaydın bunların hiçbirisi gerçek olmazdı. Okuduğun için teşekkürler!

Natasha Madison hakkında

Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan yazarı Natasha Madison'ın burnu bir kitaba gömülü değilse veya parmakları klavye üzerinde uçarak yazmıyorsa, mutfakta gurme yemekler yaratıyor. Onu, en az 10 cm topuklu ayakkabılarla, çocukları arabayla gezdirirken veya muhtemelen kocasıyla iş seyahatlerini planlarken bulabilirsiniz. Karakterlerinin çünkü Labrador köpeği bile onu dinlemiyor...

Check me out!

Natasha Madison'ın diğ er eserleri

Sırada: Only For

Series Only For

Tonight

Sadece Aşk İçin 1/9/2026'da

yayınlanacak Sadece Onun İçin

3/13/2026'da yayınlanacak Sadece

Onun İçin 5/8/2026'da yayınlanacak

Tatil Senaryosuz

Rüya Serisi

Parçalanmış Rüyalar

Yasak Rüyalar

Gömülü Hayaller

 alınan Hayaller

Unutulan Hayaller

Meant For Serisi Meant

For Stone Meant For Her

Aşk İçin Yaratılmış

Gabriel İçin Yaratılmış

Seri İçin Yapılmış

Benim İçin

Yapılmış Senin

İçin Yapılmış

Bizim İçin

Yapılmış

Romeo İçin Yapılmış

Güney Düğünü Serisi

Öpüşmek İçin

Benim Sahip

Olmak İçin

Benim

Sarılmak İçin

Benim

Sevmek için

benim Sevmek

için benim

Almak için

benim

Söz Vermek Benim,

Onurlandırmak

Benim, Tutmak,

Benim

Tek Seri

Tek Öpücük Tek

Şans Tek Gece

Tek Dokunuş Tek

Pişmanlık Tek Hata

Tek Aşk Tek

Sonsuzluk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Rahatlığı Güney

Fırtınası Güney Şafağı

Güney Kalbi Güney

Sıcaklığı

Güney Sırları

Güney Güneşi

Bu Bu

Çılgın Bu Vahşi

Bu Aşk Bu

Sonsuza Kadar

Hollywood Kraliyet Ailesi

Hollywood Playboy

Hollywood Prensesi

Hollywood Prensi

Bir Şey Serisi Bir Şey

Çok Doğru Bir Şey Çok

Mükemmel

Karşı konulmaz bir şey,

senaryosuz bir şey, BOX

SET

Tempt Serisi

Patronu Baştan

Çıkarmak Playboy'u

Baştan Çıkarmak

Tek gecelik İlişkiyi

Baştan Çıkarmak

Eski Sevgiliyi Baştan Çıkarmak

Cennet ve Cehennem Serisi

Cehennem ve

Geri Dönüş

Cennetin Parçaları

Cennet ve Cehennem Kutusu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk Hikayesi

Beklenmedik Aşk Hikayesi Kırık

Aşk Hikayesi

Karışık Aşk Faux

Pas

İçindekiler

Kapak	
Telif Hakkı	
İçindekiler	
Holiday Unscripted	
Hakkında Adanmışlık	
1. Elizabeth	
2. Elizabeth	
3. Elizabeth	
4. Nate	
5. Elizabeth	
6. Nate	
7. Elizabeth	
8. Nate	
9. Elizabeth	
10. Nate	
11. Elizabeth	
12. Nate	
13. Elizabeth	
14. Nate	
15. Elizabeth	
16. Nate	
17. Elizabeth	
18. Nate	
19. Elizabeth	
20. Nate	
21. Elizabeth	
22. Nate	
23. Elizabeth	
24. Nate	
25. Elizabeth	
26. Nate	
27. Elizabeth	
28. Nate	

[29. Elizabeth](#)

[30. Nate](#)

[31. Elizabeth](#)

[32. Elizabeth](#)

[33. Nate](#)

[Elizabeth'in Ailesiyle Tanışın Teşekkür](#)

[Natasha Madison hakkında](#)

[Natasha Madison'ın diğer
eserleri](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

